

Kıbrıs Üzerinde Oligarşi İçi Çatışma ve ABD-AB Çatışması;

ONLAR
ÇÖZEMEZLER;
ÇÜNKÜ SORUNU
YARATAN ONLARDIR!

Bağımsız Birleşik Demokratik Kıbrıs
Halkların Mücadelesinin Eseri Olacaktır

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 98 / Tarih: 15 Şubat 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

F tiplerinde
direniş sürüyor

107
ÖLÜMÜN SORUMLUSU:
AKP ve AB

Gerçeği Haykıranlara
Gözaltı ve İşkence;
AKP ve AB,
katliamlarının
yüzlerine vurulmasına
tahammül edemediler

Yiğın efendiler yiğın Aksırıncaya, tıksırıncaya kadar yiğın!

“Güney Kore’de Hyundai tesislerini dolaşan Başbakan Erdoğan’a, şirketin başkanı Junk Mongkoo, ‘size hediye vermek istiyorum. Bir otomobil beğenin’ dedi. Erdoğan da 80 bin dolara satılan Centennial model Limuzini tercih etti. Mongkoo ‘Türkiye’ye gelip anahtarını elimle vereceğim’ dedi.”

11 Şubat tarihli gazeteler küçük kutulara sığdırarak haber yaptılar bunu.

Türkiye’nin hırsızlık, yolsuzluk, rüşvetle dönen çarpık kapitalist sisteminde bile, bir başbakanın bu kadar aleni rüşvet almasının başka bir örneği yoktur.

AKP işbirlikçilikte olduğu gibi, hırsızlık-yolsuzluk-rüşvette de bilinen tüm sınırları aşıyor. Başta Tayyip olmak üzere, haklarında onlarca yolsuzluk, nitelikli dolandırıcılık dosyası olanların kurduğu bir partiden de başkası beklenemez.

Seçim meydanlarında “dokunulmazlığı kaldıracağız” diye çığırtkanlık yapan Tayyip Erdoğan’ın AKP’si, bugün pişkince, haklarındaki dosyaları sümen altı yapıyor.

Yann Limuzin aldığı o şirketin Türkiye’de kendisine imtiyazlar istediğinde, 80 bin dolarlık rüşveti arsızca kabul eden Başbakan Tayyip “hayır” mı diyecek?

Zaten hiçbir tekele hayır dediğini duyan da olmadı bugüne kadar!

Böyle başbakana Böyle müsteşar!

Tayyip Erdoğan’ın Hyundai’den Limuzin aldığı gün, müsteşarlığına atadığı Prof. Dr. Ömer Dinçer’in de “bilim hırsızlığı” yaptığı manşetlerdeydi.

Daha önce yayınladığı “İşletme Yönetimi” adlı kitabının birçok bölümü, başka yazarlardan çalınmış. “Yönetmek”ten anladıkları sadece bu zaten: ÇALMAK!

AKP iktidarında, elinizi nereye atsanız, bir hırsızlıkla karşılaşıyorsunuz.

Banka Denetleme Kurulu’na atadığı bürokrat dolandırıcılıktan yargılanan biri çıkıyor. Kamu Bankaları Ortak Yönetimi Başkanlığı’na atadığı bürokrat, “ZİMMET”ten yargılanan biri çıkıyor.

Yiğiciliği en meşhur parti ANAP’tı bu ülkede. AKP daha şimdiden onlara rahmet okutacağını gösterdi. Başbakanı aleni rüşvet alan bir hükümetin başkanları, bürokratları geri kalır mı?

Böyle bir hükümet, “Satacağım” diye ortalıkta dolaşan bir palyoçoğu Maliye Bakanı yapmayıp da kimi yapacaktı?

Sömürülüyoruz, soyuluyoruz. Şimdi soframıza, lokmamıza, ceplerimize uzanan el AKP’nin eli.

Yiğın AKP’liler yiğın! Bu hanı afiyet sizin. Sorulacak hesap da bizim!

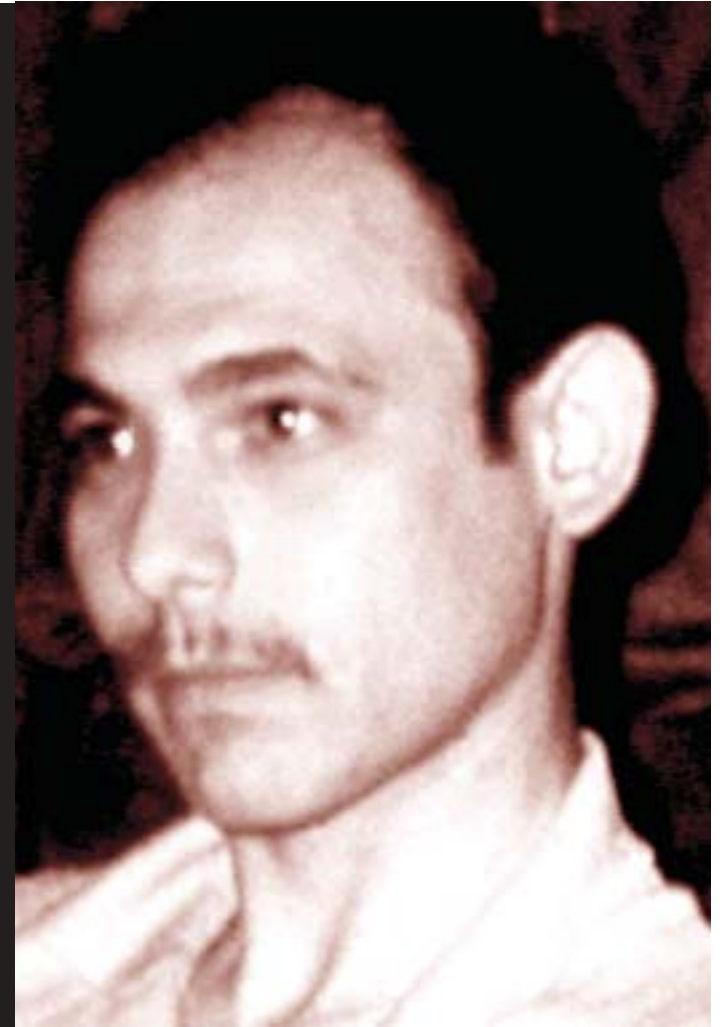
ULAŞ'A AĞIT

Hele Ulaş'a Ulaş'a
Ulaş benzerdi güneşe
Ulaş kardaş can veriyor
Yüreğim düştü ateşe

Ulaş'ın elinde mavzer
Mavzeri türküye benzer
Bizimkiler böyle ölür
Böyle ölür bizimkiler

Tohumlar düştü toprağa
Karıştı yeşil yaprağa
Kurban olam kurban olam
Seni yaratan toprağa

Ulaş
Bardakçı

ÇAĞRI
DUYURU

İşçi, memur, köylü, esnaf,
aydın, öğrenci ayırımı yapmadan,
baskı yasalarına
birlikte karşı çıkalım!

AKP iktidarının hazırladığı Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısı'na karşı mitingler:

21 Şubat'ta Samsun, Adana, Diyarbakır'da,
22 Şubat'ta İstanbul'da
28 Şubat'ta Ankara'da

Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısı, AKP iktidarının tüm halkı örgütsüzleştirme, sindirme programının bir parçasıdır. Direnmek halkın her kesiminin, direnişi örgütlemek devrimcilerin görevidir.

Ekmek
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yayınlar: Veniöstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Köyler İş Hanı Arka Üstün Apt. No:10/2
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konaklırm
Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-Faks: 0 282 331 66 51
Maliye: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Zeynelhalpa Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Samsun: Talimhane Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-Faks: 0 362 435 25 80
Tokyo: Kemerikaya Mah. Kurucaçılar cad. Dedeoğlu sokak Purlular
İşhanı Zemin Kat No:4 Tel-Faks: 0462 321 14 80

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

- 3... *Sorumlu AKP ve AB'dir*
5... *Kıbrıs'ın 'Milli Dava' Olduğu Yalan!*
8... *Sansür Duvarları Yıkılacak*
13... *Yoksulluk ve Yozlaşma*
15... *Dersim'de Yozlaşmaya Karşı Tepki Büyüyor*
16... *"2004'te Her Şeyi Satacağız"*
17... *Cam İşçilerinin Grevi Sürüyor*
18... *'Harvard' Hayranı Tayyip'in Eğitim Sistemi!*
19... *Oligarşinin Ödülünü Reddediyoruz*
20... *NATO'nun Yeni Görevi*
22... *Kim Iraklı*
24... *Amerika Amerika deyü Öter Düzen İslamcıları!*
25... *AKP'nin Akıl Hocası Kim?*
26... *Duyulsun Diye!*
29... *DGM'lerin Avukatı AKP*
30... *Ne Kadar Çürükmüşüz!*
31... *CHP'den Denizler'in İtibarının İadesi İçin Yasa Önerisi*
32... *Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici*
34... *Baskılar, Sorunlar Çoğalıyor, Grevler Azalıyor?*
35... *UKKTH Yok mu Kopenhag Kriterleri'nde?*
36... *Eylem Takvimi*
38... *Reformizmin Düzen Solundan Kopamayışının Tarihi*
40... *Sivil Toplumculuk ve Sivil Toplum Örgütleri-Bölüm 2*
44... *Vatana İhanetin "Aydınları"*
45... *Grup Yorum Yazı Dizisi-4*
48... *Halkın Değil Düzenin Sanatçısı Olarak Öldü*
49... *Kahramanlar Ölmez*
50... *Köyün Delisi*

Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Sorumlu AKP ve AB'dir

F tipleri çürütmeye ve öldürmeye devam ediyor. F tiplerindeki katliamın sürdürücüsü durumundaki AKP hükümetinin Adalet Bakanı, bu konuda kendilerine yöneltilen eleştirileri "Avrupa Birliği heyetleri geldiler incelediler, hapishanelerde yaptıklarımızı onaylıyorlar" diye savuşturuyor. AKP'nin katlettiği de doğru, AB'nin katliam politikasını onayladığı da. Biri (AKP), "herkesin hak ve özgürlükleriyle yaşayacağı bir Türkiye" vaadederek iktidar oldu; diğeri (AB), yıllardır uyum paketleriyle Türkiye'de insan hakları ihlallerine son vermeyi ve demokratikleştirmeyi sağlayacağı iddiasında. Ama devrimcileri katletmekte hemfikirler. AKP peş peşe "uyum" yasaları çıkarırken, AB her uyum yasasından sonra "demokratikleşme yolunda dev adımlar attınız" diye demeçler veriyorken, nasıl oluyor da, böyle bir katliam tüm dünyanın gözleri önünde sürdürülüyor? Çıkarılan çeşitli uyum yasalarının "pratikte uygulanmaması" eleştirisi yapan AB'nin, F tiplerine ilişkin böyle bir eleştirisi bile yoktur. Bu nasıl bir "demokrasi" anlayışıdır ki, "katliam" da mahsur görmüyor? Hem "demokratikleşme" hem katliamcılık, nasıl yan yana olabiliyor?

Demokrasiden yana olan, demokrasiden yana olduğu için AB'yi ve AKP'nin uyum yasalarını destekleyen herkes bu soruyu düşünmeli.

Savaşta, düşmanını tanımak önemlidir. Ülkemizde demokrasi ve bağımsızlık savaşı verdiğini iddia eden güçlerin bir kısmı, düşmanlarını tanımıyorlar; tanımadıkları için de onların demokrasi mücadelesi de, bağımsızlık mücadelesi de, soyut bir temenniden öteye geçmiyor. Demokrasi mücadelesi verdiğini söyleyenlerin AB'yi ve AKP'yi, bağımsızlık mücadelesi verdiğini söyleyenlerin Genelkurmay'ı kendi "müttefikleri" olarak görmeleri, düşmanı tanımadıklarının kanıtıdır. Savaşta düşmanlarını tanımayanlar, kolaylıkla yanlış hedeflere yönlendirilebilir, yanlış ittifaklar kurabilir ve en kötüsü kullanılabilirler.

En samimi düşünceleriyle demokrasi isteyenler, haklar ve özgürlüklerden yana olanlar, demokrasiyi kimin nasıl engellediğini, demokrasi yerine faşizmi uygulayan yapıyı kimlerin nasıl desteklediğini görmedikleri noktada, demokrasi mücadelesi yerine bir **kör dövüşü** yapabilirler ancak. ABD'den özgürlük, AB'den demokrasi bekleyerek "demokratik mücadele" verdiğini söyleyenler işte tam da böyle bir noktadadır. Bu ülkede faşizmi yukarıdan aşağıya geliştirip, Türkiye'deki çıkarları için tüm faşist iktidarlara destekleyenler sözü edilenlerden başkası değildir çünkü.

Tek tek kişiler veya kurumlar, AB'nin demokrasi ve özgürlükler dünyası olduğunu sanmış, bu noktada yanıl-tıl-mış olabilirler. Ama artık görmek isteyenler için yanılmak söz konusu değildir. Tüm samimi duygularıyla hücrelere, işkencelere, F tiplerine karşı çıkanlar, F tiplerinin bizzat Avrupa tarafından önerilip desteklendiğini, dahası, 19-22 Aralık gibi bir katliamın da yine AB tarafından onaylandığını gördüklerinde şaşırıyorlar. AB'nin, Bayrampaşa Hapishanesi'nde 6 kadın tutsağın diri diri yakılıp toplam 12 tutsağın katledildiği katliam için bile sadece "şiddetin aşın dozda kullanıldığı" eleştirisini yaptığını duyduklarında şaşkınlıkları bir kat daha arttı. Bu noktada yapılacak iki şey vardı; demokrasi için Avrupa emperyalizmine karşı da mücadele etmek veya AB'ye tabi olma-

yı sürdürüp gerçek anlamdaki demokrasi mücadelesinden geri çekilmek.

AB'ciliği siyasi var oluş gereğesi yapan çeşitli kesimler, ikincisini tercih ettiler. AB'ye karşı çıkmak yerine, AB paralelinde F tiplerine, tecrite karşı çıkmaktan vazgeçmeyi tercih ettiler. Soyut bir "demokrasiden yana olmak", artık saf tutmak değildir. Hücreleri yapan, katleden AB demokrasisidir. AB'cilik, demokratik değil, hücrelerden, katliamlardan, devrimcilerin imha ve çürütmeyle tasfiyesinden yana olmaktadır. Demokrasiden yana olmak, aynı zamanda AB'ye karşı olmaktadır. Bu topraklarda, emperyalizme karşı bağımsızlığın kazanılmasıyla, faşizmin yıkılıp demokrasinin kurulması, birbiriyle iç içe geçmiştir. Biri olmadan diğeri gerçekleşemez.

AB'ye ve peş peşe AB uyum yasalarını çıkardığı için de AKP'ye karşı çıkmayanlar, demokrasi mücadelemizin dışına düşmüşlerdir.

107 insanın katledilmesinin sorumlusu AB'dir derken, ABD'nin sorumluluğunu görmezden geliyor değiliz. Keza, "sorumlusu AKP'dir" derken, "ana muhalefet" konumundaki düzen savunucusu CHP'nin sorumluluğunu elbette yok sayıyor değiliz. Ne var ki, şu anda demokratikleşme, hak ve özgürlükler demagojisi, AB ve AKP'de somutlanmakta, F tiplerindeki tecrit ve katliamı da bizat doğrudan ikisi sürdürmektedir. Devrimcilerin fiziki ve siyasi olarak tasfiye edilerek yok edilmesi, oligarşinin "milli", emperyalizmin de "küresel" politikasıdır. Oligarşinin "milli" diye sunduğu her şey özünde emperyalizmin çıkarları ve politikalarıdır. AB ve emperyalizmin işbirlikçisi AKP, tam bir "uyum" içinde bu politikayı sürdürüyorlar.

Halkın yönettiği bir demokrasinin egemen olması durumunda, Türkiye'nin artık yeni-sömürgeleri olmayacağını da en iyi Avrupa emperyalistleri bilirler.

Bu nedenle, halk için bir demokrasiyi istemeyecekleri gibi, gerçek anlamda bir burjuva demokrasisinin de, çarpık kapitalizmin hüküm sürdüğü ve ancak faşizmle yönetilebilen bir ülkede uygulanamayacağını da iyi bilirler. Bu anlamda "uyum yasaları" da, F tipi hapishaneler de, Türkiye'yi emperyalist tekeller için daha rahat hareket edebildikleri bir ülke haline getirmeye yöneliktir. AB zoruyla "demokratik-

leştirme" faşizmi rötüşleyecek, F tipleri ve tecrit politikasıyla da devrimciler etkisizleştirilecektir. Devrim mücadelesinin olmadığı, bu nedenle de faşizmin daha az şiddete başvurmak zorunda kalacağı, iktidarların tamamen Brüksel-Washington hattına bağlandığı bir Türkiye; işte AB'nin Türkiye planının özü budur. Böyle bir Türkiye de AB'nin (ve ABD'nin) Ortadoğu-Balkanlar-Kafkaslar'daki taşeronluğu görevini daha iyi yüklenebilecektir.

"İnsan Hakları İzleme Komitesi" adlı kuruluş, geçtiğimiz günlerde Azerbaycan'la ilgili bir rapor hazırladı: Raporda işkenceler, keyfi gözaltı ve tutuklamalar, hukuksuzluklar, tecavüzler sıralandıktan sonra özetle, "Azerbaycan'da son on yıldaki en büyük insan hakları ihlali krizi yaşanıyor, acilen önlem alınmalı" diyor. Komite, "Ülulararası toplum, şiddeti gittikçe artan bu insan hakkı ihlallerine karşı ciddi ve kalıcı bir tavır takınmalı" çağrısı yapıyor. **Ama çağrısı yapanlar da biliyor ki, "ülkede bu kadar petrol varken Azerbaycan'ın hapishanelerinde neler olduğuna gözlerini kapatmak daha kolay olur!"**

Her şey bu kadar açık. AB'nin ve AKP'nin ne kadar demokrasiden, insan haklarından yana olduğu Irak işgalinde, Guantanamo örneğinde de çok açık değil mi? AB, kendi tekelleri Irak'ta ihaleler alsın diye, AKP, hem kendi iktidarını sağlamlaştırmak için, hem Sabancılar, Ülkerler Irak'a mal satsın diye, tam bir Amerikan işbirlikçiliği içinde, göstermelik de olsa "insan hakları"ndan söz etmiyorlar. 107 insanı katleden de aynı bakış, zihniyettir. Mesele iktidar ve tekellerin çıkarı meselesidir. Dünya emperyalizm ve halklar diye ayrılmıştır; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ağzından çıkan her söz, hangi kılıfa olursa olsun yürürlüğe koydukları her politika, tekellerin sömürü düzenini sürdürmek içindir. Bu çıplak gerçeği göremeyenler, ne tutarlı bir demokrat, ne tutarlı bir yurtsever olamaz; tersine karşı çıkmadıkları güçler tarafından kullanılırlar. Aynı ülkemizdeki AB'cilerin "demokrasiyi savunur" gözüktürken, devrimcilere karşı kullanıldığı gibi.

Avrupa emperyalizminin yüz küsur yıllık sömürgecilik tarihi ve kendi topraklarında uyguladığı faşizm, onun tarihini kanlı bir tarih yapmıştır. AKP İslamcılığı, anti-komünistliğiyle halka ve devrimcilere karşı emperyalizm tarafından kullanıldıkları kanlı bir tarihten geliyor ve henüz bir yılını dolduran kısa iktidarında, hem işgal ortaklığıyla, hem F tiplerindeki katliamıyla boğazına kadar kana batmıştır. Kan denizinin içinde iktidar olanlar, iktidarlarını yine kan denizinin içinde kaybederler!

ABD'den özgürlük, AB'den demokrasi bekleyerek "demokratik mücadele" verdiğini söyleyenler demokrasi mücadelesi yerine bir **kör dövüşü** yapabilirler ancak. Bu ülkede faşizmi yukarıdan aşağıya geliştirip, Türkiye'deki çıkarları için tüm faşist iktidarları destekleyenler sözü edilenlerden başkası değildir çünkü.

Kıbrıs'ın 'Milli Dava' Olduğu Yalan!

'Kıbrıs Masası'; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkar ve egemenlik kavgalarının masasıdır

Bir kez daha "Kıbrıs Masası" kuruldu, yine Kıbrıs pazarlıkları gündemde. Yıllardır "sorunu çözmemeye" üzerine yapılan pazarlıklardan biri daha sahneleniyor. Emperyalist planlar çerçevesinde bir programın "çözüm" diye sunulması bu gerçeği değiştirmiyor. Çünkü, tartıştıkları zaten Kıbrıs halkının geleceği değildir. Ada halkının bağımsız ve özgür bir ülkeye kavuşmasını sağlayacak bir çözüm hiç olmayacaktır.

"Milli Dava"nın milli olmadığı bugün daha açık hale getirildi

Haklarını yemeyelim. Bu "Kıbrıs masası"nın öncekilerden bir farkı var. Dünyada, kimi kesimlerin görmekte zorlandığı, Kıbrıs üzerinde hesap yapanların da niyetlerini daha gizli kapaklı ifade ettiği pazarlıkların aksine, bu "masada" her şey daha aleni.

ABD'nin masaya doğrudan müdahil olarak Avrupa Birliği ile eşit haklara sahip şekilde oturulması, bu aleniyeti sağlayan başlıca gelişmelerden biri oldu.

Kıbrıs'ın onyıllardır sunulduğu gibi "milli dava" olmadığı bilinmektedir. Bugün medyanın büyük bir abartı içinde canlı yayınlarla izlettirdiği tiyatroyun anlamı şunlardır. Başka deyişle "Kıbrıs Sorunu" iki türlü gündemdedir:

Birincisi; oligarşi içi iktidar kavgasının parçası olarak Kıbrıs.

İkincisi; ABD-AB kavgasının bir parçası olarak Kıbrıs sorunu.

Oligarşi içi iktidar kavgasının alanı olarak "Kıbrıs Sorunu"

Kıbrıs'ın, Türkiye'nin AB'ye giriş süreciyle bağlantısı bilinmekte. Sürekli olarak telaffuz edilen 1 Mayıs tarihi de bununla ilgilidir. Kıbrıs Rum Kesimi'nin AB'ye giriş tarihidir 1 Mayıs. Bu tarihten önce "Kıbrıs sorunu" çözülmezse, Türkiye'nin AB'ye giriş süreci sekteye uğrayacak tezi üzerinden AB'ciler 1 Mayıs bindirmesi yapmakta.

AB'cilerle karşıtları arasındaki, bir başka deyişle MGK ile AKP iktidarı arasındaki iktidar kavgasının dönüm noktalarından biri haline gelmiştir Kıbrıs.

Ne, "Anadolu'ya hapsolürüz... Kıbrıs milli davadır satılamaz..." vb diyenler Kıbrıs halkını düşünmekte, ne de AB'cilerin Annan Planlı "çözümçülüğü"nde Kıbrıs halkı yer almaktadır.

Her iki kesim de Türkiye'de iktidar kavgası yapmaktadır. Kıbrıs, bunun sadece bir aracıdır.

AKP'nin hamleleri karşısında Genelkurmay'ın "Böyle konuşmamıştık" diye azarlaması, bu iktidar kavgasının dışa yansımaysıydı. Basına yansıyan, "konuştukları" çerçeveye göre, "İki kesimli yönetimden, garantörlükten ve Türk askerinden taviz verilmeyecek"ti.

Kıbrıs sorununun Kıbrıs'la ilgili olmadığını en açık ifade edenler ise AB'ciler. Bunların adeta sözcülüğünü yapan Mehmet Altan, görüşmelerin sürdüğü gün (12 Şubat) Kanal 7'de şöyle diyor-du:

"Asıl önemli olan 1 Mayıs'a kadar çözülmesi. Denktaş'ın Türkiye'nin önünü tıkamayacağı gözüktü. Değişimcilerle statükocuların mücadelesi bu. Bu mücadelenin nihai bir sonuca ulaşması için Kıbrıs'ın çözülmesi gerekiyor. AKP'nin tek kırmızı çizgisi olmalı; AB sürecinin önünü açmak."

Önü tıkanacak olan... Geleceği tartışılan... Kırmızı çizgiler çizilen... (bu arada Türkiye'nin kırmızı çizgilerinin ABD karşısındaki morarmış halleri unutulmadı!).. Güçler arasındaki mücadelenin yaşandığı... Hiçbiri Kıbrıs'la ilgili değil. **Kıbrıs masasında Kıbrıs yok!**

Altan'ın "değişimciler-statükocular" dediği yukarıda ifade ettiğimiz iktidar çatışmasıdır. AB'cilerin "değişimden" kastettikleri, ülkemizin AB emperyalizminin kucağına atılmasında atılan

Sayı 98

5

15 Şubat
2004

**Kıbrıs sorununu onlar çözemez,
çünkü sorunu yaratan onlardır.
Çözüm Kıbrıs halkında, Bağımsız,
Birleşik ve Demokratik Kıbrıs'tadır.**

adımlardır. AKP içinse, AB ve ABD desteğinin karşılığında satılmayacak hiçbir şey yoktur zaten. Dinini satan Kıbrıs'ı niye satmasın.

MGK ise, adada işgalciliğini sürdürmek istemektedir. Bu alanda sağlayacağı üstünlük, içeri- de iktidar çatışmasında AKP'ye vurulacak darbe- dir. MGK'nın sürdürmek istediği katliamcı, Ame- rikancı iktidardır. Özde AKP'den farksızdır.

Kıbrıs Üzerinden AB-ABD çatışması

Kıbrıs'ın ABD-AB kavgasının parçası olması, ABD'nin, Tayyip'in gezisi sonrası Kıbrıs masasına oturtulmasıyla daha da netleşti.

ABD, Tayyip'in girişimi ile görüşme masasına AB'ye eşit taraf olarak oturdu. Bu, ABD'nin Avru- pa karşısında elde ettiği siyasi bir üstünlüktü ay- nı zamanda. Şu ana kadar BM Genel Sekreteri Annan aracılığıyla devrede olan ABD, doğrudan müdahale etmiş oluyordu.

AB Genişlemeden Sorumlu Bakanı Günter Verhuegen'in ABD'nin masaya davet edilmesinin ardından söylediği, "meğer çözümsüzlük isteyen başka ülkeler de varmış." sözü, "Kıbrıs masa- sı"nın kirli pazarlıklarının ve ABD'nin rolü ile Av- rupa arasındaki çatışmanın da imasıydı aynı za- manda.

Kastedilen "başka ülkeler" ABD'ydi. Neden? Çözümsüzlüğün yarattığı düğümü çözen olarak "masaya" oturabilmek ve çıkarlarını dayatabil- mek için.

Bugün de bu tabloyu izliyoruz.

İşbirlikçi Milliyetçilerin "Millilik" Damarı Kabardı

"Kıbrıs satılamaz" diyen, kendisine "millici" havası vermeye çalışanlar ise tam bir ikiyüzlülük içindedirler.

Örneğin; DSP, CHP, MHP, DYP bunların belli başlıcalarıdır. Bunlardan hangisinin emperyalizme, IMF'ye itirazları oldu bu- güne kadar? Mesela, Kıbrıs konusunda "Milli Cephe" oluşturmak için diğer partileri gezen MHP, bir önceki hükümetin ortağı olarak bir gecede IMF yasalarına el kaldı- ran parti değil mi? Sen Türkiye'yi emper- yalistlerin kucağına oturtmak için el kaldır, sonra millicik oyunu oyna!

Yine "müzakeresiz toprak veriyorlar, AKP teslimiyet içinde" diyen Ağar; Sen bağımsız Türkiye için savaşanlara bin operasyon yap, sonra teslimiyetten söz et! Riyakarlık!

Kıbrıs üzerindeki hesap kitap, oligarşinin yan- sıttığı gibi "milli dava"nın ötesinde, emperyalistler arası çatışmanın seyrine göre yapılmaktadır. Bu çatışmada AKP iktidarı her iki tarafın da desteği- ni alacak formüller peşinde koşmakta, sırtını hem ABD'ye hem de AB'ye dayamaktadır. Her koşul- da onun "çözümü" emperyalist masalardadır.

ABD'yi "Kıbrıs Masası"na oturtan AKP iktidardır

Bush'un kendi çıkarları için girişimleri, AKP tarafından "bakın çözüm için adım atıyoruz" şek- linde sunuldu. Ve ABD'nin kendi hesapları "Türki- ye'nin çıkarları" olarak anlatıldı. Bush'un söyledi- ği "her şeyi bana bırakın gerisini merak etmeyin" veciz sözlerle özetlenebilirdi.

Erdoğan ABD gezisiyle ilgili açıklamalarında Kıbrıs sorununu nasıl gündeme aldıklarını, ABD'nin nasıl "Kolaylaştırıcı" olduğunu anlatıyor- du. Büyük politikacı, eşi görülmemiş liderdi şu Tayyip! ABD Dışişleri Bakanı Powell kolaylaştırıcı olarak görevlendirilmişti.

Oligarşinin "milli davası", resmen ABD'ye havale edildi.

Amerika, Rum ve Yunanistan yönetimlerine baskı yapmaya başladı. Amerika'nın neyin karşı- lığı olarak masaya davet edildiğini, neyin karşı- lığı olarak "Türkiye'den yana" rolüne soyunduğu- nu elbette AKP açıklamadı. Amerika gezisinde verdiği hiçbir sözü açıklamadığı gibi, bunu da halktan gizledi. Ama emperyalizmin bu tür he- sapları yoktu. İsteğini basına sızdırdı.

Amerika'nın Kıbrıs'ta üs ve garantör ülke ol- mak istediği ortaya çıktı. "Kolaylaştırıcılığın" kar- şılığıydı! ABD, Ortadoğu'yu kontrol edecek önemli askeri üslerden biri olarak değerlendirmek istiyordu adayı. AB ile çatışmasının temelinde de bu vardı. Çünkü AB de aynı hesap peşinde koşu- yordu. Akdeniz'e kim hakim olacak? Ortado- ğu'ya yönelik politikalarda Kıbrıs nasıl kullanıl- cak?

AB'nin Münih'teki NATO toplantısında dile ge- tirdiği "Akdeniz Birliği"nde de, Amerika'nın "Bü- yük Ortadoğu" planlarında da Kıbrıs stratejik önemde yerlerin başında geliyordu. Amerika için "batmaz uçak gemisi" olması açısından biçilmiş kaftandır Kıbrıs. Tıpkı İngiltere'nin "garantörlük" adıyla Kıbrıs'ta üsler kurduğu gibi.

AKP'nin her politikasında ABD'nin çıkarları aranmalıdır

Kıbrıs nezdinde de, Amerika'nın AKP iktidarı- na destek nedeni bir kez daha görülmektedir.

AKP attığı her adımla, her politikasıyla, kendisi ne kadar faklı göstermeye çalışır- sa çalışsın, Amerika'ya hizmet etmektedir. Karşılığında ise iktidarına destek almaktadır. "Kıbrıs'ta çözüm" sözlerinin de sonuç- taki anlamı koltuktur. Kıbrıs, AB ve ABD desteğinin anahtarlarından biridir AKP için. Yoksa Kıbrıs halkının geleceği umu- runda değildir. AB önündeki bir engelin aşılması, iktidar koltuğuna daha sağlam oturması demektir. Türkiye halkı umurun- da olmayanların, Kıbrıs halkını düşünmesi beklenemez. "Milli dava" gibi söylemler ise AKP'nin ağzına hiç yakışmaz. Mende- res'ten sonraki en işbirlikçi hükümetin ağ- zında bu söz sadece komiktir. Amerikan- cılar'ın milliliği olmaz. Müslümanlığı res- men Amerika'nın Ortadoğu çıkarları için satan, onun hizmetine sunanların ne Müs- lümanlığından ne de milliliğinden sözede- lemez.

Kıbrıs halkının çözümü var!

Ada halkı dışındaki güçlerin hesapları üzerinden "sorun" tartışıldığı içindir ki, bu güçlerin hepsi Kıbrıs sorununun çözümün- nün değil, **kendi çıkarlarının kavgasını** ve- riyorlar. Sorunu yaratan onlardır; Çözüm ancak **ONLARSIZ** sağlanabilir.

Belirttiğimiz gibi, yok şöyle hamle yap- tık, yok böyle hamle yaptık, çözüm yolu- na girdik, gelişmeler umut verici... gibi açıklamaların Kıbrıs halkının gerçek kur- tuluşu, geleceği açısından bir anlamı yok- tur. Onlar kendi "sorunlarını" çözüyorlar, Kıbrıs halkının değil.

Kıbrıs halkının çözümü vardır. Tüm bu hesapların dışında, iki halkın gönüllü birli- ğine, kardeşliğine dayanan tek çözümdür bu. Zor ve mücadeleyle kazanılacak, en- geller aşılarak varılacak çözümdür elbette. Bu yola girildiğinde çözüm çözüm diye tutturanların nasıl düşmanlaştıklarının net- leşeceği bir çözümdür bu.

Çeşitli yazılarımızda dile getirdiğimiz, **BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KIBRIS** çıkar kavgalarının olmadığı, **ada halkının onurlu ve refah içindeki geleceği- ni temsil eden tek seçenektir.**

Ve Kıbrıs halkı, bu yolun kaçınılmaz olarak tutulması gereken yol olduğunu, AB'ye girdikten sonra da, "işte çözdük" dediklerinden sonra da daha net görmeye başlayacaktır.

AB Denetliyor!

Doğuya yapılacak yatırım teşviklerin- den vergi istisnasına, yoksullara yapılacak destekten turizmi teşvik ve ihracattaki süb- vansiyonlara kadar tüm devlet yardımları AB denetimine girecek. Tarım hariç. Kurulacak, "Devlet Yardımlarını İzleme ve Denetleme Kurulu" yapacak bu işi ve AB standartlarına uygunluğu denetle- yecek.

AB'nin her şeye müdahalesi, adım adım AB sömürgeci- liğinin kurumsallaştırılması netleşiyor. **"AB standartlarına uygunluk"**; hem hapishaneleri ve tüm ülkeyi F tipleştir- menin kılıfı, hem de resmen Türkiye Cumhuriyeti Devle- ti'nin attığı her adımı kontrol altında tutmanın gerekçesi. İs- tediğin yerde kullan. Tabii, bu arada o malum ulvi "yardım" demagogjilerinden hiç vazgeçilmiyor. Tarım, IMF, AB karar- larıyla yok edilme sürecinde olduğu için, ne yatırım ne de yardım yok, denetime de gerek yok.

İşkencecilerin hamilerine suç duyurusu

Ankara polisi tarafından işkencede katledilen Birtan Al- tunbaş'ı katledenlerin davası "sürüncemede" bırakılmaya devam ediliyor.

Mahkemenin, polisin, jandarmanın bulamadığı işkence- cileri, ANKA muhabiri bulup röportaj yapıyor. Ama işken- ceciler yine de mahkemeye getirilmiyor. Bulunama- yan(!) işkencecilerden İbrahim Dedeoğlu, ANKA muhabiri- ne pişkince "işleri nedeniyle" 12 Şubat'taki duruşmaya da katılmayacağını belirtiyordu.

Birtan Altunbaş'ın avukatları Oya Aydın ve Ender Büyük- çulha, işkencecilerin **"bir türlü bulunamaması"** nede- niyle, Başbakan Tayyip Erdoğan, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Emniyet Genel Müdürü Gökhan Aydıner, Ankara Valisi Yahya Gür, İstanbul Valisi Muammer Güler, Denizli Valisi Gazi Şimşek, Ankara Emni- yet Müdürü Ercüment Yılmaz, İstanbul Emniyet Müdürü Ce- lalettin Cerrah ve Denizli Emniyet Müdürü İhsan Ünal hak- kında, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Avukatlar, sözkonusu kişilerin "sürmekte olan bir yargılamada mahkeme kararlarını yerine getirme- mek, haklarında yakalama ve tutuklama ka- rarı bulunan sanıkları korumak ve kollamak, görevi kötüye kullanma, görevi ihmal ve bu suretle atılı işkence ile adam öldürme suçuna iştirak" suçlarından yargılanmasını istediler.

Davanın "zaman aşımına" uğratılmak isten- mesinde hepsinin sorumluluğu vardır. "Sıfır iş- kence" sloganıyla iktidar olup "işkencecilere sı- fır ceza" politikasını uygulayan AKP baş so- rumludur.

Sayı 98

7

15 Şubat
2004

İstanbul

Adana

Dersim

Sayı 98

8

15 Şubat
2004

**Türkiye'nin Dört Bir Yanında
Asılan Onlarca Pankartla
Yükselen Ses:**

SANSÜR DUVARLARI YIKILACAK

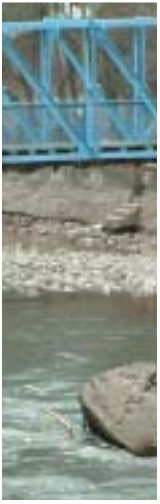
İstanbul'dan Dersim'e, İzmir'den Adana'ya kadar birçok kentte asılan, 2 metreye 8 metre ebatlarındaki onlarca pankart, TAYAD'lı Aileler'in başlattığı "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz Mu?" kampanyasını dört bir yana duyurdu.

İstanbul'un dışında aynı gün Anadolu'da elimize ulaştığı kadarıyla; Adana'da, Dersim'de, Trabzon'da, Ankara'da, Antakya'da, Kocaeli'de, İzmir'de, Malatya'da, Mersin'de, Sam-sun'da TAYAD'lı Aileler imzalı pankartlar merkezi yerlere asılırken, sansüre ve tecrite boyun eğilmeyeceği, kanıksanmayacağı bir kez daha

gösterildi.

İstanbul'da 9 Şubat günü Beşiktaş Akaretler, Taksim Meydan, Kadıköy Dört Yol, Üsküdar Rıhtım, Mecidiyeköy merkezi, Ümraniye, Kartal Meydanı, Şirinevler Merkez, Avcılar Merkez, Okmeydanı Şark Kahvesi, Çağlayan merkezi, Üsküdar İMÇ blokları üst geçidi, Kağıthane Merkez, Alibeyköy Merkez daha birçok merkezi yerde ve gecekondü mahallelerinde aynı sloganın yer aldığı sarı kırmızı ve aynı boyda pankartlar İstanbul halkına hapishanelerdeki zulmü anlatıyordu.

Adana'da Atilla Altıkat Köprüsü ve Hastaneler Kavşağı'na geçidine asılan her iki pankart uzun süre asılı kaldı. Polis yolları trafiğe kapatarak halkı tedirgin ederken, TAYAD'lı Aileler yaptıkları açıklamada, "Devlet 4 yıldır tecritle evlatlarımızı öldürmek istiyor. Yakınlarımız buna karşı 4 yıldır dünyada eşi benzeri görülmemiş şekilde direniyor. Bizler de onlardan aldığımız güçle onların sesi olmaya devam edeceğiz. Direnişe uygulanan sansür politikası da iflas edecektir.

Mersin

Kocaeli

Ankara

Sansürü ne şekilde olursa olsun parçalayacak ve tecriti kaldırtacağız" dediler.

Mersin TAYAD'lı Aileler, sansür duvarına astıkları iki pankartla cevap verdiler. Pankartlardan biri Demirtaş Mahallesi girişindeki demir köprüye asılırken, diğeri ise kent merkezindeki Metropol İşhanı'na asıldı. Demirtaş Mahallesi'ndeki pankart yarım saate yakın asılı kalırken, Metropol işhanındaki günboyu kaldı. Bir açıklama yapan TAYAD'lı Aileler, "ölen 107 insanımızı duyurmak, görmeyenlere göstermek için bu soruyu sorarak sansür duvarı yıkılana, ölümler durdurulana kadar yılmadan mücadelemize devam edeceğimizi haykırıyoruz" dediler.

Antakya'da Gündüz Caddesi üzerine öğle saatlerinde asılan pankart bir süre asılı kaldı.

Dersim merkezde Dersim'in başeğmezliğinin simgesi olan Munzur Suyu'nun üzerindeki Demirköprü'ye asılan pankart, halkın yoğun sempati ve ilgisiyle karşılandı.

Ankara'da ise 5 ayı yere asılan pankartlarla zulmün başkentinde, sansürcülere sansürlerinin fayda etmeyeceği bir kez daha hatırlatıldı. **Hapishanelerdeki 107 ölümü 70 milyon insana duyuracağız** diyen TAYAD'lıların, Dikmen, Tuzluca, Kızılay, Sıhhiye ve Ulus'ta astıkları pankartlar, sabah işe giden emekçilere nasıl bir ülkede yaşadıklarını hatırlatıyordu. Sıhhiye Köprüsü üzerindeki pankartı indiren polis, hemen

köprünün yanbaşındaki Abdi İpekçi Parkı'na giderek, 147. gündür tecriti duyurmak için direniş içinde olan TAYAD'lı Aileler'i uzaktan ve yasadışı bir şekilde, gerekçesiz kameraya çekti.

İzmir'de, Gaziemir ve Bayraklı Üst Geçitleri, Buca Köprüsü, Bornova Ege Üniversitesi Üç Yol Metro, Altınyol Bornova Kavşağı'na asılan "HAPİSHANELERDE 107 İNSAN ÖLDÜ DUYDUNU MU?" pankartı asan TAYAD'lılar, 'sansür ve tecrit kalkana, ölümler durdurulana kadar bu sesi her yana yaymaya devam edeceğiz' dedi.

Kocaeli'de Halkevi Köprüsü'ne asılan pankart çevre halkına 107 ölümü duyurdu.

Malatya'da öğle saatlerinde Emeksiz Kavşağı'na asılan pankart, bir saate yakın emekçi halka Türkiye gerçeğini anlattı.

Trabzon'da pankartın asıldığı yer, aynı zamanda sansürcülerin iktidarı AKP'nin il binasının bulunduğu pasaj oldu.

Samsun'da ise Baruthane Üst Geçidi ve Çiftlik Caddesi'ne pankartlar asıldı.

Amasya'da Atatürk Caddesi üzerinde bir binaya asılan pankartın ardından polis, sokaklarında terör estirdi, halkı bölgeden uzaklaştırmaya çalıştı ve yolu trafiğe kapattı. Bu arada Gençlik Derneği üyeleri ise gün boyunca takip ve taziz edildi.

Ordu'nun Ünye ilçesinde asılan pankartın ise yaklaşık iki saat kaldığı öğrenildi.

Avrupa Birliği 107 Ölümün Sorumlusudur

✓ İstanbul AB Merkezi önünde gösteri ve Taksim'de polis terörü

✓ TAYAD'lılar Ankara AB Merkezi'nde

İstanbul'da TAYAD'lıların AB Temsilcisiyle Görüşme İsteği Gözaltılarla Engellendi

6 Şubat günü TAYAD'lılar Taksim'deki AB Bilgi Merkezi'ne giderek, AB'nin F tipleri ve tecrit konusundaki görüşlerini öğrenmek isteyince Taksim'de tam anlamıyla bir polis terörü yaşandı. TAYAD binasının önünden AB Bilgi Merkezi'ne kadar sivil polis, çevik kuvvet yığınağı yapan İstanbul Emniyeti, Taksim Meydanı'nda yürüyen ilgili ilgisiz birçok kişiyi gözaltına aldı. Taksim Meydanı'ndan 17 kişi, AB Bilgi Merkezi önünden de 25 kişi tartaklanarak gözaltına alındı.

AB'nin teşhir olmasından, Avrupa'dan daha çok telaşlanan polis, insanları yerlerde sürükleyerek gözaltına alırken, TAYAD'lılar "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları attılar. Gözaltına alınanların büyük bir kısmı ertesi günü bırakılırken, Ünzile Araz, Bülent Kamaç ve İsmail Yıldız siyasi şubeye götürülürdüler. Ünzile Araz çıkarıldığı mahkemede keyfi şekilde tutuklandı.

TAYAD'lılardan AB Yetkilisi Dawson'a; Tecrit ve Ölümlerden Siz De Sorumlusunuz

Ankara TAYAD'lı Aileler 6 Şubat günü Ankara'daki AB Türkiye temsilciliğine giderek bir görüşme yaptılar. Temsilcilik önünde "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz Mu?" pankartını açan TAYAD'lılardan 3 kişi görüşmek üzere temsilciliğe girdi. Dışarıdaki TAYAD'lılardan pan-

Burası Avrupa Birliği Bilgi Merkezi; onlar bu ülkeye demokrasi getirecekler! 107 ölümün suç ortağı onlar. F tiplerini onlar yaptırdı, onlar katliama onay verdi ve akladılar. Onlar F tiplerindeki tecritin sürmesine destek veriyorlar. Ve tüm bunları gizlemek için TAYAD'lıların demokratik haklarına bile tahammülleri yoktur. Kapıları önünde ikinci kez yaka paça gözaltına alınan TAYAD'lıların görüntülerini hangi "AB ilerleme raporuna" yazacaklar acaba?!...

kartı indirmeleri istenirken içeride de engellenmeye çalışıldılar. Temsilciyle görüşene kadar binayı terk etmeyeceklerini söyleyen TAYAD'lıların kararlılığı karşısında geri adım atan görevliler temsilciyi çağırmak zorunda kaldı.

AB Türkiye Temsilciliği Siyasi Bölüm Başkanı Martin Dawson ile görüşen TAYAD'lılar, F tiplerindeki tecriti ve ölüm oruçlarını anlattılar ve AB'nin bu konuda ne düşündüğünü sordular. Tecritten ölümlerden AB'nin de sorumlu olduğunu belirten TAYAD'lılara temsilci Dawson, başka bir temsilcinin de geleceği vs. cevaplar verdi. TAYAD'lıların en kısa zamanda randevu talebi karşısında başka çaresi kalmayan Dawson randevu vermek zorunda kaldı.

Görüşme sonrası Sezai Demirtaş basına görüşmeyi anlattıktan sonra aileler adına TAYAD'lı İsmail Özmen bir açıklama yaptı. "Tecrit, hak alma mücadelesi veren herkese yönelik bir saldırdır. Tecrit ve sansürle, halkın tüm kesimleri birbirinden ayrı düşünmeye, ayrı hareket etmeye yönlendiriliyor." diyen Özmen, açıklamasını şöyle sürdürdü:

"F tipleri ve tecrit işkencesi, Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin projesiydi. F tiplerinin, tecritin, 107 ölümün, yüzlerce sakatlığın sorumlusu; ABD ve Avrupa emperyalistleri, onların işbirlikçisi iktidarlar, AKP'dir. Sorunu çözmesi gereken onlardır.

Artık yeter! Yeni ölümler, sakatlıklar istemiyoruz. Sansüre son verilmesini, ölümlerin durdurulmasını istiyoruz. Kararlıyız ve çözüm bulunkadar da susmayacağız, vazgeçmeyeceğiz."

TAYAD Ocak 2004 Raporunu Açıkladı Tutsaklara Düşünce Değişikliği Dayatması

TAYAD, 2004 Ocak ayı hapishaneler raporunu 10 Şubat günü dernek binasında yaptığı basın toplantısıyla açıkladı. TAYAD Başkanı Tekin Tangün'ün yaptığı açıklamada, F tiplerinde yaşanan hak gaspları, ihlaller, tecritin yarattığı sorunlar ifade edildi.

Tangün F tiplerindeki uygulamalarla tutsaklara düşüncelerinden vazgeçmelerinin dayatıldığını ve buna karşı tutsakların da direndiğini belirttiği açıklamasında, 4 yıldır süren tecrite karşı ölüm oruçlarında 107 insanın öldüğünü ve basının koyu bir sansür uygulayarak suç işlediğini hatırlattı.

TAYAD raporundan bazı bölümler şöyle:

Tedavilere Engel

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki tutsaklardan Hasan Tahsin Akgün yaşadığı psikolojik sorunlar nedeniyle uykusuzluk, unutkanlık ve asabiyet çek-

mekte, olmayan sesler duymakta ve bu seslerin etkisinde kalmaktadır. Tüm ısrarlara rağmen hastahaneye yatırılmadı.

Yine, aynı hapishaneden Mehmet Nart ile Kandıra'dan Ufuk Keskin, Ulucanlar'dan, Devrim Turan tedavisi engellenenlerden bazıları. Yine bir çok yerde jandarmanın çıkardığı engellerden dolayı muayeneler yaptırılamıyor.

Haberleşme ve Yayın Hakkı Gaspları

F tiplerinin açıldığından bu yana en sık yaşanan sorunlardan biri haberleşme önündeki engeller ve yasal yayınların alınmaması. Raporda buna ilişkin çeşitli örnekler yer alırken, tutsakların mektupları ile birlikte gönderdiği resimlerin özellikle kaybedildiğinin altı çiziliyor. Suç duyuruları ise sonuçsuz kalıyor.

Rapor, F tiplerinde yaşanan çeşitli dayak, işkence olaylarına da yer veriyor. Bunlardan biri Tekirdağ F Tipi'nde Kaan Kurtuluş isimli tutuklunun aralık ayı sonunda dövülmesi olayı. Kurtuluş, işkenceciler hakkında bulunduğu suç duyurusundan sonuç alabilmiş değil. Görüşlerde yaşanan sorunlar da hala sürüyor.

Ünzile Araz'ın Tutuklanması Protesto Edildi

İstanbul'daki AB Merkezi önünde yapılan eylemde, TAYAD Yönetim Kurulu Üyesi Ünzile Araz tutuklandı.

Araz'ın tutuklanması TAYAD tarafından yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. Açıklamada konuşan TAYAD Başkanı Tekin Tangün, Araz'ın keyfi şekilde tutuklandığını belirterek serbest bırakılmasını istedi ve suçluların telaş içinde olduklarını dile getirdi.

Sayı 98

11

15 Şubat
2004

Ölüm Orucu Direnişine İrlanda'dan Destek

İrlanda Cumhuriyetçi Sosyalist Partisi'nin legal platformu olarak bilinen IRSM, Avrupa'da TAYAD Komite'nin 50 günlük açlık grevlerinin sürdüğü günlerde bir bildiri yayınlayarak direnişe destek verdi ve ölüm orucu direnişine tüm Avrupa halklarının duyarlı olmasını istedi. Direnişin geçirdiği 4 yıllık sürece satır başlarıyla yer veren IRSM, açıklamasını şu sözlerle sürdürdü:

“Şimdi biz soruyoruz: 107 Ölü, yüzlerce bedensel ve psikolojik yönden sakatlanan insan, süren işkence ve aşağılama, halka karşı devamlı uygulanan baskı ve terör, AB'nin demokrasi ve özgürlük anlayışına uygun mudur? Avrupa kamuoyu bu demokrasi ve insan hakları anlayışını savunuyor mu? İşkenceye ve katliamlara karşı çıkıyor mu? İnançları uğruna tutuklanan siyasi tutsaklar 1000 günü aşkındır Avrupa'nın Türkiye'ye getirdiği hapishanelere karşı protesto eyleminde-ler. 107 insan, böyle bir işkenceyi kabul etmedikleri için öldü...”

Avrupa kamuoyuna çağırımız: Tecrit işkencesi katlanılmazdır. İnanç ve görüşlerinden bağımsız olarak herkes, siyasi tutsakların buna karşı direnme hakkını anlayabilir. Ölümlere sessiz kalmayın. Ölümler tecrit hücrelerini kaldırarak durdurulabilir. Her ilerici insan tecrit hücrelerine karşı çıkacak kadar sorumluluk hissetmelidir. Avrupalılar; hükümetinizin insanlık dışı ve ikiye yüzlü yaklaşımını desteklemeyin, Avrupa'nın, Türk yetkililerine insanları bastırmak için sunduğu desteği eleştirin. Bu konuda sessiz kalmak, ölümlere sessiz kalmak demektir!”

Yasal Afiş Yasadışı Gözaltı

10 Şubat günü “Hapishanelerde 107 insan öldü. Duydunuz mu?” yazılı afişleri İstanbul Taksim'de asmak isteyen TAYAD'lılar önce polisler tarafından engellenmeye çalışıldı. TAYAD'lılar, afişin yasal bir afiş olduğu ve herhangi bir toplatma kararının da bulunmadığı konusunda ısrar etmesi üzerine, polisler, yasadışlıklarını bir kez daha göstererek TAYAD'lıları gözaltına aldılar.

Abdi İpekçi'de Direniş 6. Ayında

Avrupa'da açlık grevleri eylemlerle sona ererken, tecrit ve Avrupa'nın suç ortaklığını teşhirin süreceği ilan edildi.

TAYAD'lı Aileler'in sansür ve tecrit duvarını parçalamak, 107 ölümü herkese duyurmak için 16 Eylül 2003 tarihinde başlattıkları Abdi İpekçi Parkı'ndaki eylem 5. ayını doldurdu. 5 aydır Başbakanlığın hemen yanbaşımda haykırıyorlar. 107 ölümün sorumlularının kulakları sağır değil elbette, sağırılar oynayarak, sansüre güvenerek geçiştirmek istiyorlar. 107 insanımızı katleden zulüm haykırılırken, Adalet Bakanlığı'nın koridorlarında, Başbakanlık odalarında "demokratikleşme paketleri" hazırlanıyor, medyaya Türkiye'nin AKP iktidarı ile nasıl demokratikleştiğinin demeçleri veriliyor.

Milyonlar AKP'ye sormayabilir; ama be-yinlerinde 107 ölüm mutlaka olacak. TAYAD'ın başlattığı "Hapishanelerde 107 insan öldü! Duydunuz mu?" kampanyası, sansürün AKP iktidarı için artık temel bir güvence olamayacağını gösteriyor. Oy istemeye gittikleri her yerde insanlar belki sormayacak onlara. Mutlaka soranlar da olacak. Ama her halükârda milyonlarca insanın beyininde, yüreğinin bir köşesinde 107 ölüm olacak. Sorumlusunun, karşılarında "demokratikleşmeden, halktan, haktan, hukuktan" söz edenler olduğunu bilecek.

Demokratik mücadele kararlılık demektir. TAYAD'lıların 6. ayına giren sabırlı ve özverili direnişi, bilinir ki, onlar için bir olağanüstülük değildir. Onlar sabırla, dirençle, uzun soluklu mücadeleyi içselleştirmiş bir geleneğin parçası. 4. yılında başeğmez bir kararlılık ve eşi görülmedik bir tahammülle süren ölüm orucu direnişi bunun tartışmasız örneğidir.

Ancak bu eylem nezdinde altı yenden çizilmesi gereken, TAYAD'ın demokratik mücadelenin, haklar ve özgürlükler mücadelesinin nasıl verileceği konusunda herkese örnek olması gerektiğidir. Yılmıyor, yorulmuyor, baskılardan geri adım atmıyorlar. Salt bir oturma eylemiyle, açlık greviyle yetin-

miyor, bunlara onlarca eylemler ekleyerek, seslerini gürleştiriyorlar. Hem de "bizim gündemimiz sadece tecrit" demeden, Ankara'da kim hangi sorununu dile getiriyorsa, mutlaka orada oluyorlar. Öğrencilerin, işçilerin, depremzedelerin, hak ve özgürlük mücadelesi veren herkesin yanında eylemleriyle yer alıyorlar.

Her alanda, bütün demokratik kitle örgütleri bu yolu izlemeli, TAYAD'ın demokratik mücadele geleneğini inceleme konusu yapmalı, öğrenmelidir.

Abdi İpekçi bir kurumlaşma; 5 aydır oradalar. Mevsimler döndü, bayramlar geçti, yeni bir yılla girildi. Bu süreç aynı zamanda Abdi İpekçi'yi, bir parkı, kurumlaştırdı. Abdi İpekçi adı, TAYAD'lıların direnişiyle özdeşleşti.

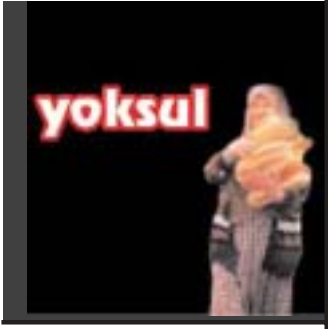
Direnişlerinin 150'li günlerinde olan aileler, ülkenin her yanındaki TAYAD'lılar gibi sansür duvarının parçalanması için uğraşıyor, TAYAD'ın ülke genelindeki kampanyasını duyuruyor, örgütlüyorlar. Suskunluğun hüküm sürdüğü, tecrite karşı hiçbir sesin çıkmaması için devletin canla başla verdiği uğraş, TAYAD'lıların kararlılığı karşısında anlamsızlaşıyor, TAYAD'lıların eylemi sansür karşısında daha da anlam kazanıyor. Bu kararlılık tecriti de, sansür duvarlarını da mutlaka yerle bir edecektir.

Santa Fu'daki Tecrit Protesto Edildi

Almanya Hamburg'daki Santa Fu Hapishanesi önünde, 7 Şubat günü düzenlenen bir mitingde, Santa Fu'daki hak gaspları ve tecrit protesto edildi. Rote Hilfe (Kızıl Yardım) isimli kurum ve TAYAD Komiteni'nde katıldığı mitingde Santa Fu'daki tecriti ve gaspları protesto etmek için Cephe davası tutsağı İlhan Yelkuvan ile Veli Sezer'in açlık grevlerine destek verildi.

Özel Tecrit Kaldırıldı

Bu arada Hamburg TAYAD Komite tarafından yapılan yazılı açıklamada, İlhan Yelkuvan ile Veli Sezer'e yönelik uygulanan özel ve koyulaştırılmış tecritin kaldırıldığı belirtildi. Direnişin neden başladığının özetlendiği açıklamada, açlık grevinin sona erdiği dile getirilirken, Santa Fu'da yaşananların, tutsakların kendilerini ifade edecek bütün araçlardan mahrum bırakılmalarının, son dönemde Almanya'da yaşanan sosyal haklardaki kısıtlamalardan bağımsız olmadığı vurgulandı.

Yoksulluk ve Yozlaşma

Televole çılgınlığının “Biz Evleniyoruz, Popstar” vb. programlarla ayyuka çıkması, çeşitli çevrelerde yozlaşmanın ulaştığı boyutun yeniden tartışılmasına neden oldu. “Yeniden” diyoruz, çünkü düzenin basını, bilim adamları ancak gözlerine mertek misali sokulana kadar tartışmazlar, görmezden gelirler. Çünkü bilirler ki, hizmet ettikleri düzendir o pisliği yaratan. Ancak yozlaşma öyle bir şeydir ki, gün gelir yaratıcısını da tehdit etmeye başlar. Tıpkı yoksulluk gibi. Yoksulluğu yaratan da düzendir, yoksullardan en çok korkan da yine düzenin kendisidir.

“Televole Batağı” (Basın) Peki Kim Yarattı Bu Batağı?

Yozlaşmayı manşetlerine taşıyan gazetelerden biri Türkiye gazetesi idi. (7 Şubat) Bütün mesele sanki medyanın bu programlarınımış gibi RTÜK başkanını konuşturdu Türkiye.

RTÜK Başkanı Fatih Karaca: “*Marjinal grupların özel hayatları bütün topluma dayatılmaz. Milli ve manevi değerleri koruyan kanun maddelerine işlerlik kazandıracağız*” buyurdu.

Yalan! Çünkü RTÜK’ün işi bunlar değil, o “bölücülük” paranoyası ile renklerle uğraşır, Kürtçe yayını nasıl bir yönetmelik hazırlayıp da yapılamaz hale geleceğiyle ilgilenir. Sol, ilerici radyoları susturma sırasına sokar.

Ama asıl olan, sorunun kaynağı bir TV kutusu değildir. Medya, bizzat devlet tarafından 1980’lerden bu yana izlenen yozlaştırma, apolitikleştirme politikasının sadece bir aracıdır. Eğitim sistemi gibi onlarca aracı vardır bu politikanın. Medyanın yozlaştırabileceği, buna uygun bir kitlenin nasıl yaratıldığı görülmeden, “batakılık”taki sineklerle oyalama oyunu oynanmaya devam edilecektir.

O kaynak yoksulluktan ve örgüt-süzleştirmeden başkası değildir.

Yoksullaştırılan kitleler, sınıf atlama özlemiyle beslenir sürekli olarak. O TV’lerde gösterilen mankenler ve sanki bu ülkede bir avuç zengin yaşıyor-muş gibi sadece onların yaşamını anlatan dizilerdeki karakterler gibi olmak isteyen insanlar yaratılır. Kapitalist kültürdür bunun kaynağı. Ve o kül-

tür düzenin bütün araçları tarafından her gün her saat pompalanmaktadır. Kapitalizm körüklediği bu kültürden rant elde etmektedir. Popstarlar bunun küçük örnekleridir. Kapitalist kültürün nasıl bir tüketim toplumu yaratıp, nasıl devasa kârlar elde ettiğini görmek için yaşamımızın her karesinden binlerce örnek fıskırmaktadır.

Alternatif olabilecek bir kültürün yaşamasına yine düzenin polisi, mahkemeleri izin vermiyor. Halk kültürünü geliştirmek için kurulan kaç kültür merkezi kapatıldı, yöneticileri nasıl cezalandırıldı biliniyor.

Milyonluk kitleler halinde yaratılan işsiz ordusu bile tek başına Popstarların hitap ettiği kitleyi sergilemeye yetiyor. CHP’nin yaptığı “2004 Türkiye Gerçeği” araştırması işsizliğin yarattığı tabloyu kısmen gözler önüne sermektedir.

“Yoksulluk Yozlaştırdı” (Basın) Yoksulluğu Kim Büyütüyor?

Rakamlarla, “işsizlik sonucu toplumun büyük çoğunluğu kültürel yaşamdan uzaklaşıp kahvehanelere sığınıyor” diyen rapordan bazı belirlemeler ve rakamlar şöyle:

✓ Türkiye’de 123 bin 659 kahvehane olma-

Sayı 98

13

15 Şubat
2004

Yandaki resim, birincisi büyük bir kesimi esir alan Popstar yarışmasının 2’ncisi için İzmir’de başvuru sırasını bekleyen gençlerimizin resmidir.

Bu resim asıl olarak oligarşinin yarattığı Türkiye’nin resmidir. Gelecek umudu yok edilmiş, beyinleri çalınmış, apolitikleştirilmiş, kapitalizmin pespaye düşünceleriyle, köşeyi dön de nasıl dönersen dön felsefesiyle kişilikleri iğdiş edilmiş gençliğimizin başka bir resim vermesini mi bekliyordunuz? Alın zevkle seyredin eserinizi! Bu resim karelerinin olmadığı bir Türkiye için mücadele-den başka yol gösteren var mı? Olmadığı netleşmiştir.

sına karşın 1430 kütüphane, 789 sinema ve 128 tiyatro bulunuyor.

✓ İşsiz, dar gelirli ve parasız insanların gidebileceği tek yer kahvehanelerdir. Kahvehanelerin çokluğu işsizliğin tipik bir göstergesidir. Evine ekmek götüremeyen insanların kütüphane, sinema ve tiyatro ilgi alanlarının dışında.

✓ Bilim, kültür ve sanatın ancak küçük bir azınlık yararlanıyor.

✓ IMF talimatlarıyla uygulanan ekonomik ve sosyal politikalar sonucunda oluşan **işsizlik, toplumsal ve ahlaki değerleri tehdit etme noktasına geldi.** Şimdi tam bir çözümlenme, dağılma ve değişim adına kimliksizleşme dönemi yaşıyoruz. Toplum asıl büyük gücünü oluşturan **kimliğini ve değerlerini yitirme, direnme, umut etme, heyecan duyma yeteneklerinden uzaklaşma tehlikesi içindedir.** Halkın gündemi ile medya gündemi kopuk.

Son olarak bir tespit de bizden: CHP'nin ekonomi-politikaları da bu tablonun daha ağırlaşmasından başka bir şey yaratamaz. IMF politikalarının gerekliliğini söyleyen onlar değil mi? Halkın yoksulluğuna dair böyle raporlar hazırlamanın dışında yaptıkları tek bir eylem, yükselttikleri tek bir ses var mı? Yoktur.

Gençlerimiz;

Bulunduğunuz her yerde devrimcileri arayın, bulun, etkinliklerine, kültürel faaliyetlerine katılın, örgütlenin. Bu düzen bize yozlaşmadan, geleceksizlikten başka bir şey vermiyor. Popstar olma hayalleri ancak bu batağın bütümüne hizmet eder.

Medya

Burjuva medya neden Irak işgalini, Türkiye'nin ABD saflarında işgale katılmasını destekledi; İŞTE CEVAP!

POAŞ, Irak'taki işgalci Amerikan askerine 400 milyon dolarlık yakıt sattı.

Çukurova Grubu, Irak'taki GSM ihalesi için kolları sıvadı. Karamahmet'e 'Üstün Liderlik Ödülü' veren ABD'li siyonist örgüt JINSA da devrede.

POAŞ'ın büyük ortağı kim? **DOĞAN MEDYA.**

Çukurova Grubu kim? **Sabah** ve **atv** başta olmak üzere medya patronu.

Petrol Ofisi'nin Genel Müdürü Ertuğrul Tuncer açıklıyor:

"2003'te Kuzey Irak'taki ABD askeri araçlarına, bir Türk şirketi olarak 400 milyon dolarlık satış yaptık. Her gün 1.500 tanker bizim için bölgeye mal taşıyor."

Şimdi de, Irak işgali öncesi, tezkere tartışmaları yapılırken, bu medya kuruluşlarının tavrını hatırlayın. Özellikle Doğan Medya'nın Hürriyet gazetesinin, Milliyet'in, CNN Türk'ün, Kanal D'nin nasıl yayınlar yaptığını, bugün artık yalan olduğu, yalanın sahipleri tarafından bile itiraf edilen işgal gerekçelerini nasıl gerçekmiş gibi yayınladıklarını gözünüzde canlandırın. Ertuğrul Özkök'ün dilinden, işgale ortak olmanın Türkiye'nin çıkarına olacağı sözü düşmüyordu. Kimin çıkarınaymış belli! "Bir Türk şirketi olarak..." teraneleri, o zamanlar da Özkökler'in dilinde, "asıl Türkiye'nin geleceğini biz düşünüyoruz, Türkiye'nin geleceği Amerika'nın Ortadoğu masasının dışında kalmamaktadır" şeklinde sunuluyordu.

Tümü yalan! Tümü, kendi çıkarlarını Türkiye'nin çıkarları diye yutturmaya yönelik. Medyanın bütün haberleri de esasta buna dayanmaktadır. Bu medya için 70 milyon yoktur, sadece kendi çıkarları ve tekeller, piyasalar, borsalar vardır.

Tekellerin çıkarlarına karşı her sesi, her direnişi bir mahkeme kararına, RTÜK kararına bile gerek kalmadan gönüllü sansürlemeleri de bu yüzdendir. Onların gözünü, Anadolu gençlerinin kanını Amerika'ya satacak kadar kan ve çıkar bürümüşdür.

"Diri Diri Yaktılar"ı Unutturmak Savaş Ay'a Mı Kaldı?

Savaş Ay, Sabah gazetesinde yazdığı, "HAYATA DÖNÜŞ" OPE-RASYONU'NDAN SONRA KAPILARI İLK KEZ AÇILIYOR" başlıklı yazısıyla "Bayrampaşa güzelleme" yapanlara katıldı. Bakanlık "büyük bir özgüven içinde... gelin, görün, gezin" demiş Bayrampaşa'yı! Peki Savaş Ay, Bayrampaşa'nın o koridorlarında hala akan kanı da gördü mü? Diri diri yakılanların et kokularını da hissetti mi, burun direkleri sızladı mı? Bakanlık Bayrampaşa kapılarını açma şovlarıyla (ki ilk kez değildir) diri diri yaktıklarını unutturmak istiyor. Buna alet olmak sana mı kaldı Savaş Ay?!

Dersim'de Yozlaşmaya Karşı Tepki Büyüyor

Dersim'de yozlaşmaya, birahanelerde kadınların çalıştırılmasına yönelik tepkiler artıyor. İl Kadın Platformu tarafından düzenlenen eylemler sonuçlarını vermeye başlarken, eylemlere katılım da artıyor.

7 Şubat'ta düzenlenen eyleme yaklaşık 500 kişi katılırken "Dersim Onurdur Onuruna Sahip Çık" sloganı atıldı. Platform yürütmesinde yer alan Temel Haklar'dan Derya Ulağ'ın okuduğu açıklamada, halkın tepkilerini dikkate almayan birahanelerin ve polislin, bu durumun sürmesini istediğinin anlaşıldığı belirtildi.

Fuhuşu Polis Destekliyor

"Görüşmelerimiz sonucu kadınları gönderme kararı alan birahane sahiplerine, polis tarafından "Kadınları göndermeyin. Biz sizi destekliyo-

ruz" denmiştir. Birahane sahipleri de bu kadınları kullanarak daha çok para kazanmayı amaçlıyorlar. Ve sistemin Dersim halkına yönelik yozlaştırma politikalarına alet oluyorlar." diyen Ulağ, bu tür yerlere gidenlerin de düşkünleştiklerini belirtti.

Kadın Platformu olarak, yozlaşmaya, fuhuşu ve çeteleşmeye karşı mücadelelerinin süreceğini dile getiren Ulağ'ın konuşmasının ardından seçilen temsilciler birahaneler önüne siyah çelenk bırakmak için yola çıktı. Ancak yüzlerce kişi temsilcilerin arkasından sloganlarla yürümeye başlayarak, Platform'un çalışmalarına desteğini somut olarak gösterdi.

Temel Haklar'ın, "Dersim Onurdur, Onuru muza Sahip Çıkacağız, Uyuşturucuya, Fuhuşu, Yozlaşmaya Hayır, Yok Edilen Geleceğimizdir" dövizleri ile katıldığı eylem, birahanelere siyah çelenklerin bırakılmasıyla alkışlarla sona erdi.

Mersin Polisi Uyuşturucu Hamisi Mi?

Mersin Temel Haklar'ın uyuşturucuya, yozlaşmaya karşı mücadele kampanyası, tüm bu düzen pisliklerinin sahipleri tarafından engellenmeye çalışılıyor. Bunun son örneği, derneğin yasal olarak çıkardığı "**Yozlaştırmaya Hayır, Uyuşturucuya, Fuhuşu Dur Diyelim**" yazılı afişlerin asılması sırasında yaşandı. Önce afişin asılması engellenmek istendi ve afiş asan dernek çalışanları Yılmaz Viraner ve Şükran Söyleme, sivil polislerin işkence ve kaybetme tehditlerine maruz kaldılar. Durumu öğrenen ve yaptıklarının yasadışı olduğunu, afişlerin yasal olduğunu anlatmak için iki üyelerinin bekletildiği yere giden, dernek başkanı Gülin Günbil ve Mehmet Taş da polislin hedefi oldu. Dernek çalışanlarının dördü de gözaltına alınırken, ertesi gün 8 Şubat'ta dernek binasında yapılan basın toplantısı ile olay protesto edildi.

Polis, halkı yozlaştırmak, gençliği apolitize etmek için geliştirdiği düzenin pisliklerini sahiplenmektedirler. Karakollarında organize şekilde uyuşturucu pazarlamasıyla tescilli Mersin polisi için, ayrıca bir anlamı da, uyuşturucunun "geçim kapısı" olmasıdır.

Kültür Merkezine Baskın

Polis Yozlaşmaya Karşı Mücadeleye Tahammülsüz

İstanbul Bağcılar'da faaliyet gösteren ve son dönemde uyuşturucuya, yozlaşmaya karşı yoğun bir faaliyet içinde olan Karanfiller Kültür Merkezi, 6 Şubat günü siyasi şube polisleri tarafından hiçbir arama kararı gösterilmeden basıldı. Kültür Merkezi'nde bulunan video kasetlerden kitaplara kadar birçok malzemeyi gaspeden polis, götüremediklerini de kullanılmaz hale getirdi.

Baskın sırasında orada bulunan 4 kişi gözaltına alınırken, tam bir hukuksuzluk sergilenerek, yasal bir kuruma "karakol kuruldu" ve Kültür Merkezi'ne gelenler de birer ikişer gözaltına alındı.

Kültür Merkezi çalışanları 8 Şubat günü yaptıkları basın açıklamasıyla, baskını protesto ederek, baskını terör olarak nitelendirdiler. Yozlaşmaya karşı mücadelelerinin süreceğini dile getirilen açıklama Karanfiller Kültür Merkezi önünde gerçekleştirilirken, eylemde "Gözaltına Alınan Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın", "Baskılar Bizi Yıldırmaz", "Polis Terörüne Son" dövizleri açıldı.

“2004'te her şeyi satacağız”

AKP, 2004'te de özelleştirme adıyla peşkeşi sürdürme kararlılığında

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, 2003 yılı özelleştirmelerini değerlendirerek, 2004 yılına ilişkin AKP'nin özelleştirme programını açıkladı. Yağma ve peşkeş programında yok, yok! İşte tekelin yağmasına açılan KİT'lerden bazıları:

TEKEL, TELEKOM, PETKİM, BAZI ELEKTİRİK DAĞITIM ŞİRKETLERİ, ŞEKER FABRİKALARI, MİLLİ PİYANGO, ARAÇ MUAYENE İSTASYONLARI, MANAVGAT İÇME SUYU, ETİ KROM, ETİ BAKIR, ETİ ALÜMİNYUM, ETİ METALURJİ ve DİVHAM.

2004'ün “yoğun bir özelleştirmenin yaşanaacağı yıl olacağını” dile getiren Unakıtan, 2003 yılındaki peşkeşin, iç ve dış piyasalar (bunun Türkçesi emperyalist tekeller ve işbirlikçi tekellerdir.) tarafından olumlu algılandığıyla övündü.

TÜPRAŞ Satışına Onay, İşçilere Yalan

TÜPRAŞ'ın satışı onaylandı. Talan ve peşkeş resmileştirildi. Bu arada işçilerin özelleştirme talanına karşı eylemleri de AKP iktidarını rahatsız etti. Unakıtan özelleştirmeye ilişkin toplantısında TÜPRAŞ işçilerine de seslendi: “Çalışanlar üzerinden bir takım art niyetliler çıkar ummakta, spekülasyonlar çıkarmaktadır. Devir öncesi hiçbir işçinin iş akti feshedilmeyecektir” açıklamasıyla, işçilerin öfkelerini yatıştırmaya çalıştı.

İşçiler işgal ve direniş istiyor

Her gün özelleştirmeye karşı eylemler düzenleyen işçiler daha sonuç alıcı eylem isteklerini attıkları sloganlarla dile getiriyorlar. Protesto eylemleri ise, bütün rafinerilerde devam ediyor.

6 Şubat'ta Aliağa, Yarımcı, Körfez, Batman ve Kırıkkale rafinerilerinde işçiler iş bıraktı. Aliağa girişinde toplanan Petrol-İş üyesi işçiler, özelleştirmenin bir yağma ve soygun olduğunu tekrarlarlarken, sendika şube başkanı İbrahim Doğangöl, “ilk hedefimiz hükümettir” dedi. İşçiler işbaşı yapmayarak üretim ve satış yapmazken, eylemde sık sık “IMF Defol Bu Memleket Bizim” sloganlarını haykırdılar.

10 Şubat günü ise onay kararı protesto edildi. İşbaşı yapmayan 3 bin işçi fabrika önünde toplanarak Çanakkale Yolu'na doğru yürü-

Demagojiye bakın; sen tekellere tüm bir ülkeyi peşkeş çek, art niyetli olma, buna karşı

çıkanlar art niyetli olsun! Amaçları; eylemlerin önünü almak, işçiler içinde bölücülük yaratmak. Bu arada özelleştirme sorununu sadece işten atılmayla özdeşleştirip, talanın gözardı edilmesini isteyen Unakıtan, işçilere de “siz işinize bakın, biz ülkeyi satarız, size ne” demek istiyor.

İşten atılmayacakları konusunda da yalan söylüyor. Tüm özelleştirmelerde aynı sonuç yaşandı. Özelleştirilen KİT'lerden işçi çıkarılmayacağına dair Türk-İş ile hükümet arasında anlaşma bile yapıldı. Ancak işçi çıkarmalar tüm hızıyla sürdü. Yalan, aldatma her zaman başvurdukları yöntemlerdir. Devir öncesi veya devir sonrası; TÜPRAŞ'ın yeni patronu Zorlu Holding'in ve ortağı şaibeli emperyalist tekelin çıkarı neyi gerektiriyorsa, o yapılacaktır. O zaman da Unakıtan mutlaka bir yalan bulacaktır.

Kara Paracı, Mafyacı Farketmez

Petrol-İş Sendikası'nın açıklamalarında da sıkça belirtildiği gibi, TÜPRAŞ'ı satın alan Zorlu Holding'in ortağı olan Efremov Kautschuk GmbH 1.3 milyar doları ödemek için bankaya TÜPRAŞ'ın kendi hisselerini teminat gösterdi. Rus tekelinin Almanya'daki ortağı tabela şirketi, diğer ortağı ise kara para aklayıcısı. AKP'nin ortakları bunlar, bunlara satılıyor ülkemiz; kara para aklayıcılarına, mafyacı tekellere.

rüyüşe geçti. Burada konuşan Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğangöl, “Leş kargaları TÜPRAŞ'a, PETKİM'e giremeyecek” dedi. İşçiler açıklamanın ardından “pijamalarını giyer KİT'leri geceleyin satarım” diyen Unakıtan'ın maketini yaktı.

“Başkan işçiyi TÜPRAŞ'a kapat”

Aynı gün Kocaeli'de eylem vardı. AKP önüne yürüyen işçiler, “Hükümet İstifa Tayyip Amerika'ya”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “TÜPRAŞ Halkındır Satılamaz” sloganları atıldılar. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, AKP'nin her şeyi sattığını belirtirken, 5 rafineride mücadelenin süreceğini söyledi. Hukuka güvendiklerini, kararın mahkemeden döneceğini söyleyen Öztaşkın'ın konuşması, işçiler tarafından “Başkan İşçiyi TÜPRAŞ'a Kapat” sloganıyla kesildi. Fabrikaların işgal edilerek direniş gerçekleştirilmesini isteyen işçiler, AKP'yi de yuhaladılar. Eyleme 2 bin kişi katıldı.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın düzenlediği bir basın toplantısında da, “TÜPRAŞ'ı almak değil, önemli olan oraya girebilmektir.” dedi.

Sayı 98

16

15 Şubat
2004

TEMEL HAKLAR'DAN DİRENEN İŞÇİLERE ZİYARET Cam İşçilerinin Grevi Sürüyor

30 Ocak'ta greve başlayan 5 bin cam işçisinin mücadelesi, dayanışma ziyaretleriyle, coşkuyla güçlenerek sürüyor. İstanbul Topkapı'daki Paşabahçe fabrikası geçtiğimiz hafta içinde işçi ve memur sendikalarının, DKÖ'lerin, TAYAD'lıların ziyaretleri ile bayram yerine dönmüştü. Bu hafta da ziyaretler sürdü. Devrimciler, işçiler, sendikalar, işten atılanlar cam işçilerinin mücadelesini kendi mücadeleleri bilerek dayanışma ziyaretlerinde bulundular.

“Gün Mücadele ve Dayanışma Günü”

Colin's ve Cengiz Tekstil'den atılan işçiler 4 Şubat günü gerçekleştirdikleri ziyarette, dayanışmalarını dile getirirken, Birleşik Metal-İş ve Petrol-İş Sendikaları cam işçilerinin kazanması için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını duyurdular.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, cam işçilerinin haklı taleplerinin siyasi baskılarla, şiddet kullanılarak geçirtilmemeyeceğini belirtirken, Birleşik Metal-İş, “Metal işçileri cam işçilerinin mücadelesinin başarıya ulaşması için her türlü desteği verecektir. Gün dayanışma ve mücadele günüdür” dedi.

Grevin 13. gününde Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu'na bağlı sendikalar Paşabahçe işçilerini 300 kişiyle ziyaret ederek kitlesel destek verdiler. Davutpaşa'dan Topkapı'ya kadar sloganlarla, şube isimlerinin bulunduğu pankartlarla yürüyen işçiler, Paşabahçe işçileri tarafından “Cam İşçisi Sizinle Gurur Duyuyor” sloganlarıyla karşılandılar. İşçiler sınıf dayanışmasını attıkları “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” sloganlarıyla ifade ederken, grev kazanana kadar desteğin süreceği ifade edildi.

Temel Haklar İşçilerin Yanında

8 Şubat günü Topkapı Paşabahçe işçilerini ziyaret eden Temel Haklar, direnişe destek verdi.

Ziyaret sırasında dernek başkanı Mehmet Göçebe, Kristal-İş İstanbul Şube Başkan Yardımcısı Taşkın Gürsoy ile görüşerek direnişe destek verdiklerini belirtti.

Göçebe, Taşkın Gürsoy ile yaptığı görüşmede, iktidarın ekonominin düzeldiğini söylediğini ama bu düzelmenin halkın sömürülmesinden kaynaklı bir düzelmeye olduğunu belirtti ve grevin önemine dikkat çekti. Hak arama aracı olarak grevin önemine vurgu yapan Göçebe, bununla yetinilmemesi gerektiğinin, asıl önemli olanın işçilerin eğitilmesi olduğunu altını çizdi ve “bu bilince sahip halk kitleleri ancak haklarını kazanabilir” dedi.

Direnışçilerin Dayanışması

Karamehmet'in Çukurova Tekstil fabrikasından atılan işçiler 10 Şubat günü, Şişecam işçilerine destek verdiler. Çukurova Tekstil işçileri birlikte mücadele ve dayanışmanın önemine değinen bir konuşma yaparken, kendi örgütlü oldukları TEKSİF Sendikası Tarsus Şubesi'nin işçileri yalnız bıraktığını anlattı. Kristal-İş Mersin Şube Başkanı Fehmi Sandallı da, kazanmanın yolunun sermayeye karşı birlikte hareket etmekten geçtiğini vurguladı.

Bu arada, grevin daha düzenli sürmesi için grev komitelerinin oluşturulduğu Mersin'de, işçilerle dayanışma amacıyla 14 Şubat günü bir miting düzenleneceği öğrenildi.

Mersin Cam İşçisinden Eskişehir Cam İşçilerine Destek

Grevde bulunan Mersin'deki işçiler sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini, Kristal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Eskişehir Paşabahçe işçilerini ziyaret ederek gösterdiler. Yüzlerce cam işçisi “Yılgınlık Yok Direniş Var” sloganlarıyla kucaklaşırken, Kristal-İş Mersin Şube yöneticisi Adnan Cinpolat, patronun, Eskişehir için işçilerin greve gitmeyeceği açıklamasını hatırlatarak, “İşte greve de çıktık, Eskişehir'e de geldik. Arkadaşlarımız işlerine dönmeden, bu grev bitmez” şeklinde konuştu. Eskişehir'de aylardır direnen işçiler de yaptıkları konuşmalarda kararlılıklarını dile getirirken, “Bu mücadele zaferle sonuçlanacak” dediler.

Sayı 98

17

15 Şubat
2004

'Harvard' Hayranı Tayyip'in Eğitim Sistemi!

"Harvard geçmişte olduğu gibi bugün de dünya çevresinde değerli yetenekleri eğitim kadrosuna çeken bir miknatis işlevi görmektedir. Bunu oğlum burada okuduğu için söylemiyorum, inandığım için söylüyorum."

Tayyip Erdoğan, bu sözleri ABD gezisinde uşaklık diplomasını almaya gittiğinde verdiği konferansta söyledi. Amerikan hayranlığı her konudaki politikalarını belirliyor. Tayyip'in oğulları, kızları yurtdışında paralı okullarda eğitim görürken biz üniversitelerimize alınmıyoruz.

AKP iktidara geldiği ilk günden beri sürekli eğitim konusunda düzenlemeler yapacağını vaat ediyor. Peki ne oluyor bu vaatler karşılığında bir bakalım;

✓ YÖK, yerinde duruyor!

✓ Eylül ayında okulların açılışından önce ortaya '**ücretsiz ders kitapları**' dağıtma masallarıyla çıkmışlardı. Belki birkaç okulda kitap dağıtıldı, ya diğer okullar, ya diğer sorunlar ne oldu?

✓ Geçtiğimiz günlerde yağan karda donarak ölen çocuklar kilometrelerce uzaktaki okullara paraları olmadığı için yürüyerek gitmek zorundaydı. Daha 9 yaşında bir çocuğun hem eğitim hem yaşama hakkı elinden alındı. Tıpkı geçen yıl Bingöl depreminde çöken Çeltiksuyu İlköğretim Okulu'nun enkazı altında kalan çocuklar gibi.

✓ Tayyip bir Harvard hayranı. Peki Harvard Üniversitesi'nin özelliği ne? Burada her şey, eğitim, bilim, tekeller içindir. ABD'ye topraklarımızı istediğin gibi kullanabilirsin diyen AKP iktidarı, Harvard hayranlığıyla, tekellerin gelişmesi için gerekli olan bilimsel araştırmaları üniversitenin laboratuvarlarında yaptırıyor, yetmiyor, tekeller

için Teknokent'ler kuruyor.

✓ Erdoğan örnek eğitim modeli olarak ABD'yi alıyor ki, o yüzden okulların etrafında 2 metrelik duvarlar, tel örgüler çektiyor.

✓ Disiplin cezaları nedeniyle öğrenciler intihar ediyor, barlarda gece kulüplerinde uyuşturucuya özendiriliyor. Okul kapılarına gençliğin akademik mücadelesini engellemek için ÖGB'ler diyorlar, ama uyuşturucu satıcılarını engellemiyorlar. Polis idareyle işbirliği yapıp öğrencileri sorguya alıyor.

✓ Anayasa'da eğitim parasız olmalıdır diyor; ama Harvard'da paralı. Öyleyse Türkiye'de de öyle olmalı. AKP harçlara zam yapıyor... Bu yüzden de onbinlerce öğrenci kayıt yaptıramıyor, okul harçlarını veremedikleri için okullarını terk ediyorlar.

Eğitim hakkımıza sahip çıkacağız! Ne beyinlerimizi, ne okullarımızı Amerikanlaştıramayacaklar! 12 Eylül'ün başaramadığını AKP de başaramayacak.

Sistem sadece umutsuzluk aşıyor, iyi bir gelecek için mücadeleye çağıran, umut olan gençleri okullara almıyor. Örgütlenmesini engellemeye çalışıyor. Ama başaramıyor; sürekli baskılar uygulasa, binlerce öğrenciyi okuldan atsa da yeni birileri çıkıyor. Yani etki tepkiyi doğuruyor.

Öğrenciler niye okula alınmıyor, niye disiplin cezaları veriliyor? Çünkü iktidarlar gerçekleri gören, çözüm bulmaya çalışan bir gençlik istemiyor. Biz de lise ve üniversitelerden diyoruz ki, Tayyip'in oğlu Harvard'da okurken bizim eğitim hakkımız engellenemez!

Sayı 98

18

15 Şubat
2004

Soruşturma Terörü ve Soruşturmalara Karşı Açlık Grevleri Sürüyor

Çukurova Üniversitesi öğrencilerinin açlık grevi, 8. grup tarafından devralınarak sürdürülüyor.

Direniş nöbetini devralan öğrenciler yaptıkları açıklamalarda, İstanbul, İzmir, Ankara ve Adana'da yaptıkları açlık grevi ve diğer eylemlerin sağladığı kazanımlara ve halen sürmekte olan baskılara dikkat çekerek, direnmeye devam edeceklerini belirttiler.

Adana İHD Şubesi'nde süren açlık grevine şu ana kadar 40'a yakın öğrenci katıldı. Bu arada geçtiğimiz ay içinde soruşturmaları protesto eylemine katılan öğrencilere de soruşturma açılmasıyla, açılan soruşturmaların sayısı 150'ye yaklaştı.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi 121. Günde

Şimdi hücum zamanı
kanımızı yıkayacağız kavgayla
Ve gözlerde, yüreklerde aynı şafak
Şimdi ölüme koşuya
yarışma sırasında,ız,
Çelik çeliğe vuracak,
yürekler ateş halayında

...
Kimse şaşırmasın
Biz biliyoruz
dünyayı ayağa kaldırdık
ölümü yeni yaşama bağladık
Ve bunun içindir işte
böyle coşkuncadır devrimcinin ölümü
Bunun için biz hiç mi hiç ağlamadık
düşenlerimizin ardından
Çünkü ölmez
zaferde çoğalan

Gökhan Özocak
2000-2004
Ölüm Orucu Şehidi

Oligarşinin Ödülünü Reddediyoruz

- Oligarşinin ödülü, direnişimizin haklılığının kanıtıdır -

Oligarşinin devrimci tutsaklara yönelik yeni hamlesi “örgütten ayrılanların F tiplerinden çıkarılması” genelgesi. Yine ödül ve ceza yönteminden medet umuyor oligarşi. Çıkarları için dinini, inancını tereddüt etmeden satışa çıkaran AKP iktidarı, herkese kendi ahlakını dayatıyor.

F tiplerinde neden direnmek gerektiği ve direnişimizin haklılığı, bu ödüllendirme ile bir kez daha tescillenmiş oluyor. Örgütlü yaşamak için, düşüncelerimizle var olmak için sürdürüyoruz direnişi. Hala ölüm orucunun misyonunun tamamladığını düşünenler, oligarşiye bakıp ders alsınlar; oligarşi örgütsüzleştirme programının önündeki bu büyük engeli kaldırmak için ne yollara başvuruyor.

Direniş örgütlülükte ısrar ettikçe, oligarşi de örgütsüzleştirmek için yeni planlar hazırlıyor. Dün yüzlerce insanı tahliye ettiler. Bugün aynı nedenle F tiplerinden çıkarma genelgeleri hazırlıyorlar. F tiplerinin yapılış amacı da bu değil miydi? Demek ki yetmemiş. Bu genelgeyi hazırlayanlar, F tiplerinin başarısızlığını da itiraf ediyorlar aynı zamanda. Bu başarısızlığı yaratan bizim direnişimizdir. 4 yıldır ölüme yürüyenlerdir, kahraman şehitlerimizdir.

Oligarşinin örgütsüzleştirme saldırısını hücrelerin gündeme geldiği ilk günden itibaren kabul etmedik. Aynı sandalyede oturmaya devam ediyoruz. Büyük bedeller ödeterek, tecrit ederek, rüşvet vererek devrimci irademizi yeneceğini düşünenler bugün yanıldıklarını görüyorlar. Bu da boşa çıkacaktır. Bize örgütsüzleşmeyi dayatanlara, karşılığında F tiplerinin hücrelerinden çıkarmayı vaat edenlere şu dizelerle cevap veriyoruz:

“Tek insan nedir ki, sadece bir damla
uçsuz bucaksız gökyüzünün boşluğuna savrulmuş
bir yağmur damlacığı

Tek insan neye yarar, azgınca uğuldayan fırtınalar altında
Dayanınca bağrına kanlı elleri yeryüzünün
tek insan ne yapabilir ki sinip gizlenmekten başka

Yaşayan en yüce güç, en aşılmaz barikat halkın örgütüdür
Tıpkı bir okyanus gibi kurumayan
örs gibi, çekiç gibi, şekil veren demire
Kabaran dalgalarla karşılayan bu uğuldayan rüzgarı
halkın örgütüdür

Gücü güce ulanır, yükselir, derinleşir, arınır dayanıklanır
denizde bir damla olunca insan.
Al ve savur benim de yüreğimi, ufkuna kat ateşlendir
şekil ver bakışlarıma
beni yalçın güzelliklerle kuşandır, sarsılmaz yiğitliklerle donat
sevgimi yenilmez, sevincimi ulaşılmaz kıl düşmana
öfkemi bile, gürleştir
bilgimi rüzgarınla aydınlat.
Örgütüm al beni
halkımla yeniden yarat.”

NATO'nun Yeni Görevi

Emperyalistler, Münih'teki 40. Güvenlik Konferansı'nda halkların direnişlerini yok etmenin yollarını görüştüler. NATO'ya ABD öncülüğündeki küreselleşmenin vurucu gücü görevi de verseler, halkların direnişlerini bastıramaz, işgallerini meşrulaştıramazlar.

Emperyalist devletlerin askeri komuta merkezleri, NATO üyesi ülkelerin savunma bakanları, 6-8 Şubat günlerinde Almanya'nın Münih kentinde yapılan 40. Güvenlik Konferansı'nda bir araya geldiler.

İstanbul'da haziran ayında yapılacak NATO zirvesi öncesi yapılan bu toplantı, NATO'nun yeni görevinin netleştirilmesinde bir adım niteliği taşıyordu. Bu görevin, "terörizme karşı savaş" adı altında, halklara karşı savaş olduğu konusunda Avrupa ile Amerika arasında temelde bir fark olmadığı bir kez daha görüldü. Tartışılan nokta, bu savaşın nasıl ve kimin önderliğinde sürdürüleceği, "terörizmle savaş" aldatmasıyla denetim altına alınacak bölgelerin nasıl paylaşılacağı konusundadır.

Akdeniz Birliği'nden Büyük Ortadoğu'ya; Dünyayı Paylaşma Pazarlıkları

ABD'nin toplantıdaki temel argümanı, "Büyük Ortadoğu" (Bkz, Ekmek ve Adalet, Sayı: 97) projesiydi. ABD Dışişleri Bakanı Rumsfeld, Kuzey Afrika'dan başlayarak, Ortadoğu'yu, Hazar Bölgesi'ni ve Afganistan'ı içine alan emperyalizmin denetimindeki Büyük Ortadoğu'nun yaratılması için halklara karşı savaşın NATO aracılığıyla ABD öncülüğünde sürdürülmesini istedi. NATO'nun Irak'ta Polonya-İspanya birliğinin komutasını devralmasını istemesi, bunun

bir adımı niteliğindedir. Nitekim, toplantıdan bir kaç gün sonra NATO Genel Sekreteri Jaap de Hoop Scheffer, "NATO seçimden sonra Irak'ta görev alabilir." açıklamasıyla buna destek verirken, Avrupa'nın tavrı daha farklıydı.

Irak'ta söz sahibi olabilmek için Fransa-Japonya ve Almanya eksenli "sivil yardım" atağı başlattıklarını duyuran Avrupa'nın düşüncelerini Almanya Dışişleri Bakanı Joschka Fischer dile getirdi. Irak'ta bir NATO müdahalesine kuşkuya baktığını, ama karar alınırsa ittifakın karşısına dikilmeyeceklerini belirten Fischer, ABD'nin "Büyük Ortadoğu" projesinin karşısına "Akdeniz Birliği"ni çıkardı:

"Gayemiz Batı alemini tehdit eden teröre karşı NATO, AB ve ABD'nin birlikte hareket ederek 'Akdeniz Birliği' oluşturulmasıdır. Eğer ortak bir strateji belirlerseniz terörü önleriz. İstanbul'daki NATO zirvesinde stratejik bir birlik ortaya koyabilirsek gerçekten de 21. yüzyılın güçlü bir ittifakını oluşturabiliriz... İran ve Suudi Arabistan gibi Arap ülkelerini globalleşmeye dahil etmeliyiz... Irak'ta sivil toplum kuruluşları geliştirilmelidir..."

Bu işgal hareketinde Avrupa'ya daha fazla pay verilirse, hiçbir itirazımız olmaz denilmektedir kısaca. 21. yüzyılın güçlü ittifakı, emperyalist tekellerin ittifakıdır. Türkiye gibi ülkeler bu ittifakın askeri olmaktan başka hiçbir şey olamazlar. Peki kime karşı bu ittifak? Emperyalizmin dünya düzeni karşısında engel olan devletlere, ezilen haklara, direniş hareketlerine karşı.

İster "Akdeniz Birliği", isterse "Büyük Ortadoğu"; aynı emperyalist çıkarların değişik adlarla, değişik emperyalist devletlerin çıkarlarını öne alarak dizayn edilmesine verilen adlardır. Ve AKP iktidarı, bu emperyalist politikaları, Türkiye halkına "Türkiye'nin çıkarları" diye sunmaya çalışmaktadır.

Toplantının bir başka gündem maddesi ise, **Afganistan'dı**. Orada da direnişin gelişmesi karşısında yeni takviye güçlerin gönderilmesi karar

Saldırganlık Zirvesi Protesto Edildi

Konferansın yapıldığı Münih'te, emperyalistler binlerce kişi tarafından protesto edildi. 6 Şubat'ta 5 bin kişi Nazi kurbanları meydanında gösteri düzenlerken, göstericilere saldıran polis 200 kişiyi gözaltına aldı. 7 Şubat günü yapılan gösteriye ise 10 bin kişi katıldı. İzni olmasına rağmen bu eyleme de saldıran Alman polisi 30 kişiyi de burada gözaltına aldı. Türkiyeli devrimcilerin de katıldığı eylemlerde yapılan konuşmalarda, Münih'in savaşların planlandığı bir zirveye ev sahipliği yapmasına karşı çıkıldı ve silah tekellerinin her yıl bu toplantılarda yeni silah satışları için anlaşmalar imzaladıklarına vurgu yapıldı.

altına alındı. Türkiye'nin yanı sıra, İtalya, İngiltere, Norveç, İsveç, Hollanda, Belçika ve Lüksemburg, asker göndermeyi kabul eden ülkeler oldu. İşgale takviye gücüne, bildiğimiz emperyalist aldatmanın bir parçası olarak, “yeniden inşa birlikleri” demeyi de ihmal etmediler.

Denetim Dışı Bölgelerin Küreseleşmeye Dahil Edilmesinde NATO'nun Rolü

“Terörizm” adıyla halkların isyanlarını tartışan emperyalistler, yine gerçekleri ters yüz ederek tartıştılar. Bu isyanların kaynağı olan, adaletsizliğe, açlığa, yoksulluğa, kendilerinin yarattığı şiddete yer vermediler konuşmalarında. Halkların zulme ve tekellerin yarattığı açlığa isyanlarının nasıl bastırılacağıydı tartışmaları. Dünyanın, tekellerin denetimi dışındaki bölgeleri nasıl denetime alacaklarını, kimin payına ne kadar pazar payının, ne kadar enerji kaynağının denetiminin düşeceğini yapılan pazarlığın özü.

Pazarlık, NATO'nun bu paylaşımda, ülkelerin denetiminde nasıl bir rol alacağı üzerinden yapıldı. NATO'nun içinde yer alması, Avrupa'nın da sürece doğrudan katılımı demektir. Bir başka deyişle, NATO'nun, Amerika'nın imparatorluk projesinde Avrupa'yı yedeklemesinin aracı olup olmayacağıdır tartışılan. Bunun için, NATO'nun Kosova ve Afganistan işgali ile başlayan konsept değişimi, yani NATO'nun resmi olarak tarif edilen görev bölgesinin dışına müdahalesi, düne göre daha saldırgan bir örgüt haline getirilmesi gerekiyor.

Bunun anlamı, NATO'nun, ABD öncülüğündeki küreselleşmenin vurucu gücü olması demektir. Kimilerinin hala çarpıttığı küreselleşmenin gerçekte ABD imparatorluğu olduğu ise, artık tartışılmayacak bir gerçektir.

NATO'nun Gözünde Türkiye'nin Önemi; Yeniden Tescillenen Taşeronluk

Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ün, “Afganistan, Balkan ve Irak konusunda İstanbul zirvesi fevkaledede önemli” sözleriyle, emperyalist yayılmacılığın kararlarının alınmasına yataklık yapmayı bir meziyet gibi anlatırken, ABD'den Avrupa'ya kadar birçok ülke tarafından “Türkiye'nin önemi” ortak vurgu konularının başında yer aldı.

Örneğin Fischer, “Türkiye'nin AB'ye bağlanmasının, Ortadoğu'nun geleceği açısından stratejik değerinde önemli olduğunu” söyledi.

NATO'nun gözünde Türkiye'nin önemi Konferans'ta bir kez daha vurgulandı; taşeronlukta tescillenen. Dün, Türkiye'nin NATO içindeki rolü neyse, bugün de odur. “En ucuz asker” olarak, emperyalistlerin pazar alanlarını büyütme

savaşında yer almanın ötesinde söylenen her şey yalandan ibarettir. Burada dünden bir fark, **AKP iktidarının niteliğinden** kaynaklı olarak, emperyalist denetimin sağlanmasında Müslüman ülkelere “model” diye sunulması, AKP İslamcılığının, emperyalist işbirlikçiler yaratmada bir silah olarak kullanılmasıdır.

Emperyalist taşeronluğun güzellmelerle ifade edilmesi, AKP iktidarının gerçeği farklı gösterme çabaları, İslamcı basının Osmanlı rüyalarıyla Amerikan imparatorluğu övgüleri düzmesi bu gerçeği değiştirmiyor.

NATO'nun Gözünde Türkiye'nin Önemi; Yeniden Tescillenen Taşeronluk

Emperyalistler NATO İstanbul toplantısına, emperyalistler arası ittifak açısından önem atfediyorlar.

Türkiye halkı da “bekliyor” emperyalistlerin saldırganlık zirvesini. Türkiye devrimci hareketi, AKP iktidarının NATO'yu “milli çıkarların” parçası olarak göstermesine izin vermeyecektir. NATO toplantısının protestosu aynı zamanda, Türkiye'ye biçilen taşeronluk misyonun da reddedilmesi demektir.

Bütün Gerçekler, Amerikan Çıkarlarına Tehdiddir

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in konuşmasında ortaya koyduğu noktalardan biri de emperyalizmin her zaman gerçeklere düşman olduğu gerçeğiydi.

“El Cezire ve El Arabiye televizyonlarının haberleri kafa karıştırıcı. Bu TV'ler bölgede Amerikan çıkarlarını tehdit ediyorlar.” dedi Rumsfeld.

Emperyalizm çıkarlarının korunmasında baskı, şiddet, işgal her yola başvurur. Ama tüm bunları sürdürmesi için vazgeçemeyeceği şey YALAN'dır. Irak işgali gerekçeleri konusunda bugün hangi noktaya geldiği ortada. Tam bir yalan fırtınası estirildi.

Emperyalizm tarihi boyunca hep yalanla, gerçeği tersine çevirerek, terörizmini halklara terörist diyerek, kontralarını özgürlük savaşçısı diye yutturarak, işgallerine yalan gerekçeler yaratarak bugüne geldi. Emperyalist medyanın gelişmesi ile yalanlarının boyutu da düne göre daha katlandı ve etkili hale geldi. Bunun karşısında gerçeği ortaya koyan en küçük bir sese bile tahammülü yoktur. Varsa gerçeği dile getiren TV, Bağdat'ta, Afganistan'da yaptığı gibi üzerine bombalar da yağdırır, faaliyetlerini de yasaklar. Çünkü bütün gerçekler Amerikan çıkarlarının önünde en büyük engeldir.

Sayı 98

21

15 Şubat
2004

KİM 'IRAKLI'?

İşgalci güçlere karşı saldırılarını sürdüren direniş güçleri kayıplar verdimeye devam ederken, son dönemde yapılan bazı eylemlerde ölenlerin "Iraklı" oldukları üzerinden propaganda yapılmaktadır. Amaç, direnişçilerin "teröristliğini" ispatlamak gibi ucuz ve beyhude bir çaba.

Hedef İşbirlikçiler

ABD'nin "ülkede iç savaş çıkarak, egemenliğin Iraklılar'a devrinin engellenmesini hedeflediği" şeklinde değerlendirdiği, medyanın "hedef Amerikalılar değil Iraklılar'dı", şeklinde haberini verdiği bu saldırılarda hedefler nerelerdi, önce buna bakalım.

Hedefler, son iki büyük saldırı, El İskenderiye kentindeki polis karakolu ile Bağdat'taki askerlik şubesine yönelikti. Her iki eylemde yüzden fazla kişi öldü. Ölenlerin çoğu, polis ve asker olmak için başvuranlardı.

Iraklı diye sunulanlar, ABD işgalinin istikrarı için görevlendirilen işbirlikçilerden başkası değildir. İşgal altındaki bir ülkede, üstelik direniş gelişirken, işgalciye hizmet en büyük ihanettir. Bunu "ekmek kapısı" diye açıklamak ise, işbirlikçiliği ve vatan hainliğini meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir. İşgalciyle işbirliği hiçbir bahaneyle meşrulaştırılmaz.

Elbette en büyük suçlu işgal güçleridir. Ama, işgalin gerçekleşmesi ve bugün için meşrulaştırılmasında işbirlikçilerin sorumluluğu da küçümsenmemelidir.

Peki "Iraklı" kimdir? Topraklarını işgal edenlerle işbirliği yapanlar mı Iraklı; yoksa işgale direnen ve bir şekilde direnişe destek veren, işgalin sona ermesini isteyenler mi?

Örneğin, bombalanan karakolların dumanları tüterken, oraya toplanan yüzlerce insan, eylemi yapanları protesto etmediler, aksine "ABD Defol" sloganları attilar. Onlar ölenlerin "Iraklı" olduğunu bilmiyor muydu yoksa?

Halklar tarihsel deneyleri ile, işbirlikçiliği lanetlemiş ve hiçbir dönem meşrulaşmasına izin vermemiştir. Iraklılar, bağımsızlık için direnen Irak halkıdır, direniş güçleridir, yüreğiyle, desteğiyle direnişin safında yer alanlardır.

BM Misyonunu Oynamaya Devam Ediyor

Merkezinin bombalanmasının ardından Irak'tan ayrılan Birleşmiş Milletler heyeti, ABD'nin isteğiyle yeniden Irak'taydı. Bu kez, başta Şiiler olmak üzere, hemen seçim yapılmasını, "yetkinin Iraklılar'a devrini" isteyenlerle, "henüz erken" diyen işgalciler arasındaki tartışmaydı. BM, seçim yapıp yapılamayacağını inceledi(!) Hazırlanan rapor, ABD'nin seçim takvimine uygun oldu.

İtirafın Arkası Kesilmiyor

Kitle imha silahları yalanı artık aşıklaştı. Denetimcilerden, istihbarat örgütlerine kadar emperyalist cepheden itiraf, skandallar birbirini izliyor. Emperyalizmin her yanından pislik akmaya devam ediyor. Tekellerin çıkarları için tüm dünyaya nasıl yalan söylediklerini anlatıyorlar. **Son itiraf** şöyle:

Bush: "İstihbarat bilgileri Saddam'ın tehdit olduğunu söylüyordu. David Kay de Irak'ın tehlikeli olduğunu söylüyordu. Bazı istihbarat bilgileri yanlış olabilir."

CIA Başkanı G. Tenet: "Irak tehdit demedik."

Amerikalı senatörler Pat Roberts ve Jay Rockefeller: "Savaşın önce Amerikan istihbarat servisi hata yaptı."

Peki ne olacak; katledilen onbin Iraklı, halen süren işgalin hesabı "Amerikan demokrasisinin günah çıkarmalarıyla" değişecek mi?

Amerika açıkça "ben yalanla tüm dünyayı aldattım ve bir ülkeyi işgal ettim" derken, bunu soruşturacak, sorgulayacak o meşhur uluslararası kurumlardan birinin sesi çıkıyor mu? BM, hala işgali nasıl meşrulaştıracağını düşünüyor. Kimi solcuların, Avrupa komünistlerinin tek güvenilecek kaynak gördüğü BM'li, ÜCM'li dünya düzeni tam bir hukuksuzluk düzenidir.

İşgal öncesi, Amerika'nın ortaya attığı propaganda malzemelerinin, saldırı gerekçelerinin tümünün yalan olduğunu yazdığımızda, tarihsel bir deneyle, emperyalizmi tanıyor olmanın güveniyle konuşuyorduk.

Hitler'in propaganda bakanı Göbels bir istisna değildir. Onu yaratan emperyalizmin kendisidir. Fark şu ki, dün Göbels'in elinde olmayan devasa bir medya gücü bugün emperyalistlerin elinde vardır. Bu burjuva medya, Amerika'nın en büyük suç ortağıdır.

Yalanlar Meşrulaştırılmak İsteniyor

Tüm bu itiraf ne anlama geliyor peki?

Birincisi; tekellerin ve bunların araçları olan istihbarat örgütlerinin, partilerinin kendi içlerindeki tartışmalar.

İkincisi; artık yalanlar gizleyemeyecekleri düzeyde teşhir olmuştur. Özellikle kitle imha silahları yalanların patladığı noktadır diyebiliriz.

Bugün yapılan itiraflara da bu gerçekler ışığında bakmalıyız. Emperyalistlerin gerçek niyeti ise, kendileri itiraf ederek, sanki “özeleştir” yapıyor-muş havası yaratmak ve “yaptık oldu”yu kabul ettirmek. Bush’un itirafına rağmen “Saddamsız bir dünyanın daha iyi olduğunu” söylemesi, ABD’li senatörlerin, “Bir kere hatalarımızı kabul edersek daha iyi ve daha emin bir gelecek oluşturabiliriz.” sözleri bunun ifadesidir.

Emperyalistlerin sıkça başvurduğu yöntemdir: tezgahladıkları onlarca darbeyi, katliamı, kirli işleri yıllar sonra kendileri açıklarlar ve buna da “de-

mokrasi, şeffaflık” adı verirler.

Irak’ta da bu oyun ısıtılıyor. İti-rafların, ortaya çıkan gerçeklerin karşılığı Amerika’nın savaş suçlusu olarak sanık sandalyesine oturtulması olmadıkça, pratik olarak bir anlamı olmayacaktır. Ve bugünkü dünya düzeninde onu yargılayacak hiçbir “uluslararası kurum” yoktur. Amerika’nın suçlarının hesabını sadece halklar sorabilir.

Irak direnişi bu hesabı soruyor. Direnişler yayıldıkça, ABD’nin adımını attığı yerde, bugün üslerinin, siyasi, ekonomik ilişkilerinin bulunduğu her ülkede direnişler çoğaldıkça, adaletin önü de açılmış demektir.

Siyonizmin Filistin’i Parça Parça Yutma Stratejisi

“Barış” görüşmelerinin, yol haritalarının tümünün aldatmadan, oyundan ibaret olduğu konusunda artık kimsenin kuşkusunu yok. Siyonizm, işgali sona erdirmeyi bırakın, Filistin’i parça parça yutma stratejisi izliyor. Barış görüşmeleri bunu perdelemenin basit bir aracından ibaret.

İrkçı duvar bütün protestolara, BM kararlarına rağmen ABD’nin açık desteğiyle sürdürülüyor. Filistin topraklarının kalbine saplanan bir hançer gibi yükseliyor. Amerikan desteği sadece duvar konusunda değil. Dökülen her damla kan Amerikan damgasını taşıyor. Münih Güvenlik Konferansı’nda, “Ortadoğu’nun kitle imha silahlarından arındırılması” tartışılırken, Ortadoğu ülkelerini “silahlanmayın” diye tehdit eden ABD Savunma Bakanı ne diyor:

“İsrail’in varlığını sürdürmek için gerekli silahlara sahip olması gerekir.”

Yani sadece Amerika ve İsrail her türlü silaha sahip olabilir. Başkası kendi topraklarını savunmak için silahlanmayı düşünürse, her türlü demagojiyi de kullanırız, yetmediği yerde de tepesine bombalar yağdırırız.

Filistin sorununun çözmekten söz eden Amerika’nın gerçek politikası bununla özetlenebilir.

Yine ABD destekli süren Filistin’i yutma stratejisinin bir örneği de, yasadışı yerleşimcilerle ilişkin. “Barışa katkı olsun” yalanıyla “Gazze Şeridi’nde bulunan yasadışı Yahudi yerleşimlerinin boşaltacağını” açıklayan Şaron’un asıl niyeti ortaya çıktı.

Gazze’den kaldırılacak yerleşim yerleri Batı Şeria’da yerleştirilecek! Böylece Batı Şeria’daki yerleşimcilerin sayısı daha da artacak, Filistin topraklarından daha fazla yutma planı hayata geçirilmiş olacak. Hem de “barışa katkı” adına.

“Barışa katkı”nın bir başka uygulama alanı da, liderlere yönelik suikast politikasının yeniden gündeme getirilmesi ve katliamlar.

Bu katliamlardan sonuncusu 11 Şubat günü yaşandı. Gazze Şeridi’ne giren İsrail askerleri katliam gerçekleştirdi. Uzun süre bölgede Filistinlilerin üzerine ateş açılması üzerine, Filistinliler direnişe geçtiler. Yaşanan çatışmalar sonucu 13 Filistinli şehit düştü. Refah Mülteci Kampı’nda ise 3 Filistinli katledildi.

Gazze Şeridi’nde 3 helikopterin suikast roketlerinin 7 Şubat günü hedefi ise, İslami Cihad’ın askeri liderlerinden Aziz Şami idi. Şami ve iki korumasının öldüğü suikastte, 11 yaşında bir Filistinli çocuk da hayatını kaybetti.

İsrail için “sivil” gibi bir ayırım zaten hiç olmadı. Feda eylemlerine “terör” çılgılığı atanlar, İsrail’in katliamlarına “misilleme” adını verdiler.

2. İntifada’nın (28 Eylül 2000) şu ana kadar ki bilançosu, siyonist terörün boyutunu da gözler önüne sermeye yeterlidir. İşte, Filistin’in hangi acılarla, bedellerle direndiğini gösteren birkaç rakam:

2 bin 809 Filistinli öldürüldü. Bunlardan 352’si 15 yaşın altında, 172’si 50 yaşın üzerindedir. 41 bin kişi yaralandı.

15 bin Filistinli tutuklandı.

Yıkım politikası sonucu 98 bin 550 kişi evsiz kaldı.

Sayı 98

23

15 Şubat
2004

Amerika Amerika deyü öter düzen İslamcıları!

Geçen sayımızda İslamcı basının Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyaretini anlatırkenki halini **"vıcık vıcık Amerikan yağcılığı"** diye adlandırmıştık. Ama henüz 7, 9 ve 10 Şubat tarihli İslamcı Vakıit'i görmemiştik. Vakıit'te, vıcık vıcık **yağcılığın da ötesinin** olduğunu görecektik.

Göz önündeki işgallere, katliamlara, ABD'nin halklara ve özel olarak Ortadoğu'nun Müslüman halklarına karşı açtığı aleni savaşa rağmen Amerikan hayranlığından kurtulamıyorlar.

7 Şubat tarihli Vakıit'te Merve Kavakçı **"Başörtüsüz demokrasi"** başlıklı yazısında Amerika'ya şu övgüleri düzüyor: **"Yeni dünyanın kendi tabularını yıkabilme, önyargılarından boşanabilme sancıları yıllar aldı. Ama sonunda hoşgörü ve anlayışı prensiplerine kazandı, özümsemiş Amerika"**.

Pespaye bir yağcılık; rezil bir uşaklık. Başka hiçbir "hikmet" yok bu satırlarda.

Hoşgörü ve anlayışı prensiplerine kazımış, özümsemiş Amerika, ABD imparatorluğuna şu veya bu biçimde direnen ülkeleri bombalarla yıkıp yıkıyor, onbinlerce insanı katlediyormuş, ne gam! Merve'nin başörtüsüne izin veriyor ya!

Amerikan medyasında bile bu sıralar **"Amerikan özgürlüğüne"** böylesine kaba övgülere sık rastlanamaz. Çünkü Amerika'da bu sıralar, "teröre karşı mücadele" adına peş peşe çıkarılan baskı, kısıtlama yasaları daha çok gündemde.

Merve Kavakçı'yı hatırlayacaksınız: Hani şu ABD'den ithal, ABD'ye sadakat yemini edip ardından TC milletvekili olmak isteyen türbanlı milletvekili, şimdi yine **anayurduna-Amerikasına** dönmüş. Oradan Vakıit'e köşe yazıları yazıyor. Vakıit, Merve Kavakçı'ya sadece "köşe" açmakla kalmıyor, 9 Şubat'ta mümtaz yazarını tanıtan bir haber yapıyor ve Merve'nin yağcılığını bu kez bizzat Vakıit tamamlıyor.

Merve Kavakçı'nın kızlarının resminin altına şöyle yazıyor: **"Laikçilerin 'linç kampanyası'ndan kurtuldular Şimdi artık özgürce okullarına gidebiliyorlar."**

Ah özgür Amerika!.. Ah rüyalar ülkesi Amerika!.. Merve gibi,

Merve'nin, Tayyip'in çocukları gibi, onlar da bir kapağı atabilselerdi şu özgürlük ülkesine...

İslamcılar, Fethullah Hoca'nın dersini iyi bellemişler. Ne diyordu Fethullah Hoca:

"ABD'yi karşımıza alarak dünyanın hiçbir yerinde bir iş yapmamız mümkün değildir."

Madem öyle, onlar da ABD'yi yanlarına alarak (daha doğrusu ABD'nin yanına geçerek) "işlerini" sürdürürler. Mesela Merve Kavakçı; ABD'ye sadakat yemini etmesinin ve yazdığı bu yazılarla da sadakatini göstermesinin karşılığını fazlasıyla almış; Vakıit'in yazdığına göre o şu anda George Washington Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Fakültesi'nde öğretim üyesi. Ayrıca Avrupa, Rusya ve Avrasya Çalışmaları Enstitüsü'nde misafir uzman! Yani **"işleri"** iyi.

Aynı gün Vakıit'te bir başka yazarın **"Kaç Tane Amerika var?"** başlıklı bir yazısı da vardı. Sibel Eraslan, 7 Şubat tarihli Vakıit'teki yazısında ABD'de başörtüsü öğretmeni tarafından çekıştırilen bir kız öğrencinin hakkının tazmin edilmesini hayran hayran anlatıp sonra da şunları söylüyor: **"Afganistan ve Irak'ı işgal eden, Filistin'de işgal ve katliamı finanse eden de aynı ABD... Bir lise öğrencisinin yurtulan örtüsünün hakkını hemen tanzim eden de..."**

Bir taraftan medeni olmadığını beyan ettiği İslam toplumlarına 'haçlı seferi' ilan eden ABD, diğer yanda genç İslamcılara eğitim, istihdam ve protokol vaad eden ABD..."

Yazısının sonunda daha dikkat çekici bir durumu itiraf ediyor Eraslan: **"Türkiye'deki İslami hareketlilik... her geçen gün, Amerikan merkezcek eğilimine biraz daha yaklaşıyor..."** Ama buna rağmen, gözünün önündeki aldatıcı tabloyu tahlil etmiyor Eraslan, net bir tavır almıyor. Kimbilir, "İslamcı basın"da artık net anti-Amerikancılar'a yer yok! Kendine bir yer açabilmek için boşuna "iki Amerika" arıyor.

Ama bulamaz. Çünkü **bir Amerika var**. Sibel Eraslan gibilerin **"ikinci bir Amerika"** olarak gördükleri, emperyalistlerin, faşistlerin her yerde başvurduğu göz boyamalardan ibarettir. ABD genç İslamcılara eğitim, istihdam, protokol vaatetmiyor; ABD genç Amerikancılaşmış İslamcılara, Tayyip gibi "ılımlı İslamcılara" vaadediyor o protokolü. Kısacası, Amerikan çıkarlarına hizmet etmeyi kabul etmiş İslamcılar yararlanabiliyor ancak Amerikan özgürlüğü(!)nden.

Amerikan hayranlığı, İslamcılığın kanına girmiş, beynine yerleşmiş anlaşılan; ne akan kan, ne işgal edilen ülkeler, o hayranlığı hala yok edemediğine göre...

AKP'nin akıl hocası kim?

AKP'nin liderinin kim olduğu tartışmasız şekilde belli; Tayyip Erdoğan! Ama Tayyip Erdoğan'ın yol göstericileri kim, henüz Fazilet Partisi'ndeyken onları kim parlattı, kim "yenilikçi" diye cilaladı, kim kurdurdu AKP'yi, kim destekledi? Ve AKP'ye iktidar yolu nasıl açıldı? Bütün bunlarda Tayyip Erdoğan'ın "tek başına" olmadığı açık.

Tayyip Erdoğan'ın baş danışmanları, akıl hocaları olarak özellikle üç isimden söz ediliyor; Ömer Çelik, Egemen Bağış, Cüneyt Zapsu.

Cüneyt Zapsu, **Amerikan tekelleriyle ve yönetimiyle** doğrudan ilişkili bir isim. Egemen Bağış **işbirlikçi patronlarla** içli dışlı. Ömer Çelik de **"küreselleşmenin", ABD imparatorluğunun** ve ABD'nin **"Büyük Ortadoğu Düzeni"**nin savunuculuğunu yapan bir "teorisyen".

Bu üç danışmana ve ilişkilerine-niteliklerine bakarak, Tayyip Erdoğan'ı ve AKP'yi kimin yönlendirip yönettiğini çıkarmak mümkündür.

Ama önce bir düzeltme yapmak lazım; üç isim yanlış olarak **"akıl hocası"** diye adlandırılıyor; hayır, böyle bir konumları yok; onlar asıl akıl hocasının söylediklerini Tayyip'e empoze ediyorlar sadece.

Böyle olduğu içindir ki, Tayyip Erdoğan, Amerika ziyaretinde ABD yönetimiyle tam bir uyum sergiledi; Tayyip Erdoğan Bush'la her konuda tam bir mutabakat içinde olduklarını, **ABD'yle "gönül ve eylem birliği"** içinde olduğunu açıkladı.

Ortadoğu'da mutlak Amerikan egemenliğinin sağlanmasında hemfikirler. ABD'ye "pürüz" çıkaran ülkelerin bombalarla veya "ılımlı İslam" modeliyle yola getirilmesinde de hemfikirler. AKP hükümeti, küreselleşmenin emrettiği her türlü kolaylığı tekellere sağlamakta emirlerine amade olduğunu açıklamakta da bir mahzur görmedi.

Bu sonradan sağlanmış bir "uyum" değildir; AKP'nin kuruluşunda atılmıştır bu maya.

TÜSİAD'ın teşvik ve tezahüratları altında partileşme:

AKP'nin akıl hocası da, yol açıcısı da ABD ve ülkemizdeki Amerikancılarıdır. Amerikancılığın iki temel kurumu TÜSİAD ve burjuva medya, Fazilet Partisi'nde 28 Şubat'la ayrışmanın sağlanmasının hemen ardından devreye girip Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül ekibini desteklemişti. Öncelikle Fazilet Partisi'nin ele geçirilmesine çalışıldı. Abdullah Gül, Recai Kutan karşısında genel başkanlığa aday oldu. Burjuva medya, tam

kadro "yenilikçiler" adını verdikleri Gül ekibini destekledi. Ama bu desteğe rağmen, Fazilet yönetimi ele geçirilemeyince, yine TÜSİAD'ın ve medyanın desteğinde AKP kuruldu.

Fazilet Partisi içindeki bu iktidar savaşı, devrimciler tarafından daha o zaman "kendini tekelere beğendirme yarışı" olarak tanımlanmıştı. Doğrusu da buydu. Fazilet'te henüz yenilikçiler ve muhafazakarlar ayrılmamışken, 1999'da "yeni vizyon" tespit edilmişti; Bu vizyona göre;

*"Dünya Bankası, IMF ve uluslararası finans kuruluşlarıyla iyi ilişkiler kurulmalı... Avrupa ortak para birimine uyum sağlamalı, Avrupa Birliği'ne girilmeli... Türkiye'nin NATO'da daha aktif ve yapıcı rol üstlenmesi sağlanmalı..."*ydı.

Emperyalizme karşı çıkarak, iktidar olamayacakları konusunda "net"ti İslamcılar. ABD'ye, AB'ye, IMF'ye, NATO'ya, küreselleşmeye bağlılıklarını ilan etmişlerdi. Ama bu politikayı, Erbakan'ın yıpranmış ve statükocu kadrolarının hayata geçirmesi zordu; işbirlikçi tekелci burjuvazinin ve Amerika'nın tercihi Tayyip Erdoğan ve ekibi oldu. (Tekellere kendini beğendirmeye çalışan Tayyip Erdoğan asıl ekibini TÜSİAD'ın, ABD'nin memnun olacağı isimlerden oluşturmuştu zaten. Keza ülke içi dengeler açısından oligarşiye güvence vermek için 28 Şubat'a karşı olmadıkları, hatta 28 Şubat'ın yararlı olduğu, hatta bundan ders çıkardıklarını, türbanın öncelikleri olmadığını açıkladılar.)

İşte bundan sonra AKP'ye "yürü ya kulum" dedi ABD. Seçimler öncesinde Sabancı gibi tekелci burjuvazinin ağababaları doğrudan devreye girerek "tek parti iktidarı"nın sağlayacağı yararları açıklayarak desteklerini teyid etti.

Gelinen noktada herkes görüyor ki; ne ABD, ne de işbirlikçi oligarşi, AKP'yi işbaşına getirmekten pişman olmadı. Çünkü istedikleri bir bir yerine geliyor. IMF programı "tıkır tıkır" devam ediyor. Kölelik yasaları çıkarılıyor, **Sabancılar memnun**; Irak'ta işgal ortağı olunuyor, **ABD memnun**; "uyum" yasaları devam ediyor, **AB memnun**! AKP halka karşı baskıyı, zulmü devam ettiriyor, **tüm sömürücüler memnun**!

Kısacası, AKP'yi **"seçenler"** değil ama **seçilenler** memnun! Bu sonuca bakarak, **AKP'nin arkasında** kimin -halkın yüzde 41'inin mi, yoksa emperyalistlerin mi?- olduğunu herkes çıkarabilir.

**Alev alev yandılar
Hücre hücre eridiler
Öptüler yoldaşlarını alınlarından son kez
Okşadılar çocuklarının başlarını
Ölümleriyle haykırdılar gerçeği...**

Sayı 98

26

15 Şubat
2004

Duyulsun diye!

Zulüm karanlığın kuytuluklarında gizlenemeyin diye... Direnenlerin sesi sansürün ilmiğinde boğulmasın diye... Direniş içinde bir başka direniş sürdürülüyor. **Direnin sesini duyurmak için direniş!** Kavram olarak garip geliyor kulağa, ama her şey böyle şekillendi. Direnişin taleplerini duyurmak bir yana, direnişin sürdüğü gerçeğini duyurmak için bile bedellerin ödendiği bir süreçti bu.

Duymak ve duyurmak, belki hiçbir direnişte bu kadar öne çıkmadı; “duyarlılık” denilen şey, hiç bu kadar özel bir misyon yüklenmedi. Duymanın anlamı yücelirken, duymazdan gelmenin anlamı, bataklığa gidişle, tükenişle, çürümeye eşanlamı oldu.

“Hapishanelerde 107 insan öldü! Duydunuz mu?” sorusu işte bu yüzden, geniş kitleler için bir bilgilendirme-bilinçlendirme anlamı taşıırken, sol için bu soru açık bir muhasebe sorusudur. Bu soru, kendine sol diyenlere hesap soran bir sorudur.

“Ölüm orucu sürüyor”; yüzlerce bildiri, açıklama böyle başlayıp, böyle bitti. Normal olarak, olağan koşullarda, bu cümle yalnızca bir **durum**

tespiti cümlesidir. Ama hayır; o günlerde, “**Sahte oruç, kanlı iftar**” manşetlerinin atıldığı, Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin bakanlarının halkın gözünün içine baka baka “ölüm orucunda kimse olmadığı anlaşılmıştır”, “ölüm orucundan dolayı hastaneye kaldırılan yoktur” yalanlarını söylediği o günlerde, bu cümle, bir “durum tespiti”nden çok daha fazla şey demekti.

“Ölüm orucu haklıdır, meşruttur” demek bir yana, “ölüm orucu var” demek, yani sadece gerçeği dile getirmek, yasaklanmış, sansürlenmişti. “Haklıdır” demek bir yana, “var” demek bedel ödemeyi gerektiriyordu. Sansür hiç bu kadar koyu, suskunluk hiç bu kadar alçakça olmamıştı. Sansürün koyuluğunu ve sus-

kunluğun alçaklığını görmek için o günün birkaç bildirisini hatırlamak bile yeter.

28 tutsağı katleden iktidar, dışarıda da terörden cezaya, sansüre kadar tüm araçlarını seferber ettiği büyük ve kapsamlı bir saldırı başlattı. Direnişten, F tiplerindeki tecritten söz etmek, hele ki tutsakların haklılığından söz etmek, yasağı. Tabiri caizse sıkıyönetim ilan edilmiş gibiydi. F tiplerinden söz eden her kişiye, kuruma davalar açılıyordu peşpeşe.

Daha 11 Aralık’tan itibaren uygulanmaya başlanmıştı bu politika.

20 Aralık’ta, katliamla birlikte sansür de kara bir bulut gibi çökmüştü ülkenin üstüne. 20 Aralık’ta Haklar ve Özgürlükler Platformu, herkese “İktidar ‘ölüm orucu yok’ diyerek direnişçileri sakat bırakmak, katletmek istiyor” gerçeğini hatırlatıyordu. Açıklama “Gerçekler, hücrelerde, hastanelerde direnişlerini sürdüren tutsaklardır. Gidin onları görün, anlattıklarını dinleyin.” diye devam ediyor ve şu sözlerle bitiyordu:

“İktidar yalan söylüyor; ölüm orucu sürüyor. İktidarın katliam ve sakat bırakma planını bozalım.”

3 Ocak'ta TAYAD'lı Aileler çılgık çılgıca haykırıyorlardı: *"Katledip hücrelere koyma operasyonunun ardından 15 gün geçti. Ölüm Orucu 76. Gününde Devam Ediyor. Ölümler Kapıda..."*

Tek tek sıralanıyordu direnişteki tutsakların sağlık durumları, F tiplerindeki tecrit ve işkence öğrenilebildiği kadarıyla anlatılıyor ve ardından ekleniyordu:

"Devletin zulmünü görmezden gelenler, hücrelerde, hastanelerde işkence, zulüm yok diyenler. Peki bunlar neyin kanıtı? Bunlar da mı yalan? Bunları da yazın.. Anlatın..."

Yazmadılar. Anlatmadılar.

Düzenin suskunluk fesadıyla karşılandı tutsak yakınlarının çılgınlıkları. Suskunluk fesadının ortağı oldu kendine sol, DKÖ diyen birçokları.

Türkiye solu adına, Türkiye'nin aydınları adına utanç verici bir tabloydu; gerçeği meydanlarda haykıran sadece TAYAD'lılar vardı.

3 Ocak'ta bu bildiri yayınladıktan sonra, 7 Ocak'ta TAYAD KAPATILDI.

Gerçeği söylemenin bedeliydi bu. TAYAD'lı Aileler'in 7 Ocak tarihli bildirisi bunu anlatıyordu:

"İktidar gerçekleri açıklayan hiçbir kurum istemiyor. Gerçekleri açıklayan, mutlaka baskı, işkence, yasak ve kapatmalarla karşılaşır.

... İşte TAYAD'lı Aileler gerçekleri söyleme suçunu işlediler. Bu iktidar için büyük bir suçtu."

Keşke bu suçu işleyen daha başkaları da olsaydı. Ama yoktu, çünkü 7 Ocak tarihli bildirinin de anlattığı gibi; *"Beyinler teslim alınmıştır. İktidar katliam yapar, ardı sıra herkesi tehdit eder. Yüzlerce insan ve birçok kurum siner, korkar. Dün savundukları görüşlerini bile reddeder. Nazi kamplarını bile savunur hale gelir. Katliamlar karşısında sesini çıkarmaz. Aman bana dokunmasın diye düşünür."*

Kimileri böyle düşünürken, TAYAD'lılar kararlılıkla ses vermeye devam ediyordu:

"... TAYAD'ı kapatanlar; Bu ülkede zulmünüz sürdükçe ne TAYAD'lı Aileler tükenir ne de hak ve özgürlük mücadelesi biter. Nasıl onların direnişini bitiremediyseniz, bizim hak ve özgürlük mücadelemizi de boğamayacaksınız, zulme karşı direnme hakkımızı yok edemeyeceksiniz!"

Cengiz ve Gülsüman: "Öldürmemeyi yenmenin" adı:

Tutsak yakınlarının 12 Ocak tarihli bildirisi mevcut durumu şu sözlerle özetliyordu: *"Ölüm Orucu 85. Gününde Devam Ediyor... Kör olun, görmeyin... Sağır olun, duymayın... Dilsiz olun, konuşmayın..."*

Bir "sitem" miydi bu sözler? Hayır. Düzenin kan deryasında var olabilmek için küçük hesaplarla, korkularla, icazetle siyaset yapanlara söylenmişti bu sözler; madem bataklığı tercih etmişlerdi, öyleyse tüm ikiyüzlülüklerinden sıyrılıp bir an önce gitsin gömülsünlerdi bataklıklarına. Kendi gözümüz, kendi dilimizle, gerektiğinde kendi ölümümüzle eninde sonunda anlatacaktık herkese gerçeği.

Ölüm orucu yok diyen, yok demediğinde ise **yok sayan** suskunluk fesadına karşı "ölüm orucu sürüyor" haykırışıyla geçti ocak ve şubat ayları. Ama yetmiyordu bir yerde bu haykırışlar: Yalanı, ölümün kendisi yere serecekti. Beklenen buydu. Yapılabilecek ve yapılması gereken şey buydu.

21 Mart 2001 işte bu açıdan direnişte bir dönüm noktası oldu. 21 Mart'ta Ölüm Orucu Direnişçisi Cengiz Soydaş şehit düştü. F tiplerindeki ilk ölümdü Cengiz.

Tutsaklar şöyle diyordu Cengiz'in ardından:

"Ölümü yendik.

Öldük. Bir kez daha yere çaldık ölümü.

'Öldürmeme'yi yendik.

Cengiz Soydaş, Newroz alevlerine karıştı 21 Mart'ta. 21 Mart, F tiplerinde, 'yeni gün'ün başlangıcı oldu."

Ne demektir "öldürmemeyi yendik"! Bu sözün söylendiği tarihi bilmeden bu söz yorumlamak mümkün mü?

"Yaşamın kutsallığı" üzerine o günlerde ahkam kesenler, işte bu söz gerekliliği kanıtı atıyorlardı. F tiplerinden ve direnişten etmek bir tek koşulla serbestti o günlerde: eğer "tarikat, mürit" edebiyatı yapacak, "ölümün kutsanmasına karşı yaşamın kutsallığını" savunacaksanız serbestti. Bu "hürriyet"lerini bol bol kullandı aydın ve reformist kesim. F tiplerindeki tecriti teşhir etmek yerine, direnenlerle uğraştılar. En hümanist maskelerini takarak, direnişçilerin hayatı üzerine ahkam kestiler. Acının ve zulmün ne demek olduğunu zerre kadar bilmeyenler, "yaşam", "ölüm", "sevgi" üzerine konuşup durdular. Ama aslında susuyorlardı. Oligarşinin işine gelen konuşkanlıkları, zulüm karşısındaki suskunluklarının perdesiydi.

Sansürün "beşinci kolu"; suskunluğa karşı gün gün savaş

"Zulme, yalana, suskunluğa karşı direniyoruz, ölüyoruz..." diyordu direnişçiler. Yalan ve suskunluk, en az zulmün kendisi kadar tehlikeli ve büyük bir düşman haline gelmişti.

Sayı 98

27

15 Şubat
2004

21 Mart'ta F tiplerinde Cengiz Soydaş'ın şehit düşmesinden 19 gün sonra, bu kez direnişin dışarıdaki odağında, Armutlu'da bir şehit verildi. **Gülsüman Dönmez** şehit düştü. Yalan, boynuzlarından tutulup yere çalınmıştı artık. Sansür duvarıysa "direniyordu" hala.

Bir gazetenin TV eleştirmenlerinden biri, TV programlarını değerlendirdiği köşesinde (belki de bu sansüre isyan ederek) Gülsüman'a yer vermişti. Şöyle diyordu:

"Gülsüman Dönmez... Kardeşi için 147 gün yemedi içmedi ve yaşama veda etti. Bankalar boşalırken, milletvekilleri 'Aman lojmandan çıkarmayın, vallahi vatandaş bizi vurur' diye ağ-larken, dolara birileri kumanda ederken, Gülsü-man Dönmez yaşamını sonlandırmaya karar vermişti bile... Bir insanın sevdiklerine, bir baş-ka hayatın gitmemesi adına ölüm kararı verme-sinin büyüklüğünü bugünlerde de anlayamaz-sak... Sahi, **hangi TV kanalında** bu biten ya-şam öyküsü vardı?" (Sina Koloğlu, Milliyet, 12 Nisan 2001)

Keşke onun yaşam öyküsüne yer vermeyen-ler, sadece burjuva TV kanalları olsaydı! Ama sansür bunun çok daha ötesindeydi. Yalnız bur-juvazinin TV kanallarında değil, mesela kendisi-ne devrimci, komünist diyen reformist partilerin dergilerinde, açıklamalarında, "**gündem**"lerinde de yoktu Gülsüman. Sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin panolarında, dergilerinde de yer verilmemişti ona. Sansürü tehlikeli bir düş-man haline getiren de asıl buydu. Sansürün "be-şinci kolu" gibiydi onların "gündem"leri!

Ocak, şubat, mart ayları boyunca, aydınlara, basına, çeşitli kitle örgütlerine yüzlerce mektup, yüzlerce çağrı gönderilmişti: İşte bunlardan 6 Şubat tarihli, Haklar ve Özgürlükler Platformu imzalı biri:

"Haftalar geçip gidiyor. Her gün daha çok sa-yıda tutuklu ölüme yaklaşıyor. Ve siz, bunlar-dan hiç sözlemiyorsunuz! **BİLDİĞİNİZ HALDE, BİLMEZDEN GELİYORSUNUZ!** Türkiye gerçeği-nin bu en yakıcı, en önemli gerçeğinden söz et-miyorsanız, gerisi masaldır. Masalların dünya-sına sığınarak yaşamaya çalışıyorsunuz.

Her şey netleşmelidir. Kim nedir, nerededir, belli olmalıdır. Susmanın onaylamaktan **başka bir anlamı varsa, söyleyin. Söyleyemezsiniz.**

Yanıbaşındaki işkenceyi, katliamı sütunları-na taşıyamayanlar, başka bir pratik tavır gelişt-irmeyenler, onaylamış olurlar."

Yazılan mektupların, yayınlanan bildirilerin, yapılan eylemlerin rakamlara vurulamayacağı, yalana ve sansüre karşı, gün gün savaş verilen bir süreçtir bu. Bugün herkes en koyu kuşatmaları

EY VİCDAN, EY AKIL, EY İZAN,

Hala mı görmeyeceksin gerçeği? Hala mı sessiz ka-lacaksın yerinde?

Hala mı F tiplerinde sürdürülen direnişle dışarıdaki açlığa ve zulme karşı direnişin bir bütün olduğunu gör-meyeceksin?

Gülsüman öldü; insanlığın ölmediğini ve öldürüle-meyeceğini kanıtladı.

Gülsüman öldü; onurlu bir yaşamın ne demek ol-duğunu gösterdi.

Ey işçiler, memurlar, esnaflar, çiftçiler,

İşte bir yanda bu ülkeyi talan eden, halkın iliğini ke-miğini kurutan Sabancı-Koç-Karamehmet-Eczacıbaşı-Doğan adlı haramiler ve işte bir yanda, bir temizlikçi emekçi kadın.

Gülsüman hepinizsiniz aslında.

EY devrimci VİCDAN, EY devrimci AKIL, EY devrimci İZAN,

Hala mı kendini teorilerle kandıracaksın? Hala mı kendini mazeretlerle suskunluğun bataklığına göme-ceksin?

Hala mı "akıllı solculuğun" pis koridorlarında do-laşacaksın? **Hala** mı "yaşamının kutsallığı" üzerine gevezeliklerle oyalanacaksın? **Hala** mı bencilce kaygı ve hesaplarınla burun kıvrıracaksın? Hayır, artık kıvrıramazsın.

Bu ülkede Gülsümanlar var. Hep olacaklar. Ve onlar varken, kimse, **devrimciliğin, solculuğun ne olduğu konusunda** kimseyi aldatamayacak.

Gülsümanlar varken, kimse bu halk üzerine umut-suzluk, karamsarlık teorileri yapamayacak.

Yukarıdaki metin, Gülsüman Dönmez'in şehit düşmesi üzeri-ne 11 Nisan 2001'de Haklar Ve Özgürlükler Platformu tarafından yayınlanan bildiriden alınmıştır.

anlatmak için "F tipi" örneğini veriyorsa, bugün gazeteler, televizyonlar F tiplerine karşı eylemlere ekranlarını kısmen de olsa açmak zorunda kaldı-larsa, oligarşi F tiplerinde hala "zafer" kazanama-mışsa, direnişi yok sayan oligarşinin de, "günde-mimiz değil" diyen reformizmin de beyninden çıkmıyorsa, işte bu savaşın sonucudur.

Bu savaş, direnmek ve kazanmak isteyen herkes için örnek bir savaştır. Herkesin bir avuç tutsak yakınından öğreneceği çok şey var. 3 yıl-dır F tiplerine karşı direnişe paralel olarak dışarı-da duyulsun diye gerçekler, onlarca tutsak yakı-nı öldü, yüzlercesi F tiplerine atıldı. Bu mücade-le ısrarıyla, kararlılığıyla Türkiye tarihine yazıldı.

DGM'lerin avukatı AKP

DGM'leri savunmakla F tiplerini savunmak aynı şeydir

AB'ye "uyum paketleri" ile demokratikleşme şovu yapan AKP iktidarının, "uyumu", DGM'lere gelince Türkiye gerçeğine çarptı.

TBMM'de bir soru önergesini cevaplayan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, "AB'ye uyum" içinde yer aldığı halde, DGM'le-

rin neden kaldırılmadığını aleni bahanelerle açıklayarak, DGM'lere sahip çıktı. Çiçek'e göre DGM'lerin kaldırılması için önce Anayasa'nın 143. maddesinde değişiklik yapılması gerekiyormuş. Bunun teklif edilmesi ise, TBMM'nin en az üçte biri tarafından yapılmalıymış.

Anayasa değişikliği gerekiyorsa, değiştir!

Üçte bir imza gerekiyorsa, topla!

AKP, iktidar gücünü bunlar için kullanmaz, tekellerin isteklerini yerine getirirken, tarikatların önünü düzlerken bu bahanelerin hiçbiri sıralanmıyor.

DGM'lerin hukuk dışı olduğu, gayrimeşruluğu belgelenmiş durumdadır. Açıkça DGM'leri kimse savunamamakta, ancak mırın kırın ederek "gerekliliği" üzerinde demagoji yapılmaktadır. DGM'leri açıktan savunmak, ben hukuksuzluğu savunuyorum demektir. AKP'nin "yargı bağımsızlığı" sözlerinin de sahtekarlıktan başka bir şey olmadığı DGM örneğiyle yeniden tescillenmiş oluyor.

DGM'lerin yasal temelini oluşturan Anayasa'nın 143. maddesi, "Devletin ülkesi ve milletiyle

bölünmez bütünlüğü, hür demokratik düzen ve nitelikleri Anayasa'da belirtilen Cumhuriyet aleyhine işlenen ve doğrudan doğruya devletin iç ve dış güvenliğini ilgilendiren suçlara bakmakla görevli mahkemelerin" kuruluşunu düzenliyor.

Bütün mesele de burada. Yani DGM'lerin işlevinde. Devrimci ve yurtseverlere karşı kurulan, hiçbir hukuk, yasa, kural tanımadan, delile, belgeye gerek duymaksızın pervasızca cezalar yağdıran DGM'ler, AKP'nin de güvencesidir.

Her ne kadar devrimcilerin tavrıyla darbeler olsa da, oligarşinin devrimci mücadele karşısında en önemli silahlarından biridir DGM'ler.

Halkın örgütlenmesi, mücadelesi karşısında da bir gözdağı aracıdır aynı zamanda.

Muhalef olanın yok edilmesi, cezalandırılmasında oligarşinin yargı ayağını DGM'ler oluşturmaktadır. Ağır cezalarla, hukuksuz yargılamalarla dayatılan düşünce değişikliğidir, muhalif olanı yok etmektir.

Burada Cemil Çiçek'in neden DGM'leri sahiplendiği daha açık hale gelmektedir. Çünkü muhalif olanı yok etme politikasının öteki ayağını ise F tipleri oluşturmaktadır. F tipleriyle hedeflenen de düşünce değişikliğinden, devletin ideolojisinin hakim kılınmasından başkası değildir.

F tiplerinin sahibi Cemil Çiçek'in, DGM'lere de sahip çıkması, bu yanı sıra kendi çizgisinde bir tutarlılıktır. Kaldı ki, devrimci mücadele varoldukça DGM'ler resmi olarak kaldırılırsa da onun işlevini yerine getirecek bir kurumlaşmanın yaratılacağı da bir Türkiye klasiğidir.

Bir "Faili Meçhul" Örneği

Faili herkesçe bilinen binlerce olay, nasıl faili meçhul olarak dosyalara girdi? Nasıl olduğuna bir örnek, geçtiğimiz hafta yaşandı.

Havaalanında üzerini aramak isteyen polisler AKP milletvekili Selahattin Dağ'ın tartışması hastanede bitti. Milletvekili 5 günlük iş göremez raporu aldı. Ancak olay, Mardin Emniyeti'nin bültenine "faili meçhul" olarak girdi.

Düşünün bir milletvekili, üstelik elinde raporu da var, havaalanındaki görevli polisler de belli; ama olay faili meçhul.

Neden?

Çünkü suçlu devletin polisi. Böyle olunca her türlü suçun üzerinin örtülmesi ilk akla gelenidir.

Milletvekiline bunu yapanın halka ne yapacağını, devletin polisi tarafından mağdur edilmelerinin sonucunun ne olacağını tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok.

Binlerce faili meçhul de mekanizma böyle işledi. Fark, bunların organize, planlı bir şekilde gerçekleştirilmiş "faili meçhuller" olmasıydı. Ölüm mangaları, kontralar, polis timleri katletti, kayıtlara faili meçhul olarak girdi.

Sayı 98

29

15 Şubat
2004

**“Ölen öldü,
kalan
sağlar”ın da
can
güvenliği
yok!**

Ne kadar çürükmüşüz!

Konya’daki binanın çökmesinden sonra gazetelerde “çürük bina, denetimsizlik” yayınlarından geçilmiyor...

Biri “*Ölümün gölgesinde yaşamaya devam...*” diye yazıyor. Öteki “*700 bin bina çürük*” başlığı atıyor. Bir diğeri “alarm” veriyor: “*Beyoğlu’nda üç bin bina çökmek üzere!*”

Yeni keşfediyorlar sanki.

Sanki neden böyle olduğunu bilmiyorlar.

Hepsi onların her zaman desteklediği belediyelerin, hükümetlerin eseri değil mi?.. Savunucusu oldukları çarpık kapitalizmin kaçınılmaz sonucudur bu tablo. “Sosyal harcamaların” kısıtlanmasını isteyen IMF programlarının kaçınılmaz sonucudur. Binalar çürük diye yazan medya, aynı zamanda IMF programlarının da savunucusu değil mi?

IMF programlarının bizdeki gibi “harfiyen” uygulandığı tüm yeni-sömürgelere bakın; hepsinde büyük şehirler, tenekelerden, çalı çırpıdan, naylondan yapılmış gecekondü semtleriyle çevrilidir. Burjuva medya, bu haberleri yaparken gerçeğin de farkında tabii. Bu yüzden, bugüne kadar olduğu gibi, yazdıklarının yine takipçisi olmayacaklar, çöken binaların, ölen insanların hesabını sormayacaklardır.

AKP’den bildik nakarat: Tayyip Erdoğan da, emperyalist ülkelere yaptığı ziyaretlerden, tekellerle görüşmelerinden bulduğu ilk fırsatta ziyaret etti Konya’daki enkazı. Altında henüz cesetlerin olduğu enkazın başında “**sorumlular gereken şekilde cezalandırılacaklar**” dedi.

Bugüne kadar böyle söylemeyen tek bir başbakan oldu mu? **Hayır!** Peki gereken şekilde cezalandırılan oldu mu? **Yine hayır!**

AKP’li bakanlar da “*gereken önlemlerin*” alınacağını açıkladılar. Laf! Vaatler de, “çürük binalar” bilmediğimiz bir şey değil. Türkiye bütün bunları, 17 Ağustos depreminden sonra da duydu, gördü, konuştu.

25-30 yıl içinde olacağına kesin gözle bakılan

Marmara-İstanbul depremi bu binaları yerle bir edecek; tabii içindekileri de. Peki hangi önlem alınıyor?

Göstermelik önlemler, mezarlarımızı kazıyor! Belediyeler “*kurtarma ekipleri*” kuruyorlar. Binanın yıkılmasını engellemeye çalışmıyor, çünkü o masraflı iş; ama yirmi-

otuz kişiye turuncu üniformalar giydirip yanlarına iki de köpek kattın mı al sana depreme hazırlık. Hem zevahiri kurtarmış oluyorlar, hem de fazla masraf yapılmamış oluyor.

İstanbul’da sağa sola koydukları “*deprem kurtarma kabinleri*” de aynı göstermelik mantığın devamı. Kim nasıl kullanacak, öyle bir afet ortamında ne kadar işlevsel olacak, bunların bile cevabı yok. Kısacası, çürük binalar konusunda da, göz göre göre gelen deprem konusunda da laf çok, iş yok.

Halk, kendi meselesine kendisi el koymalı! Halk bu meseleye kendisi el koymadığı sürece, böyle devam edip gidecektir. Halkın el koyması ise, **örgütlü** bir el koyuş olmak zorundadır.

Halktan uzak plazalarından ahkam kesen burjuva yazarlar, halkı suçluyorlar; “*devlet gerekeni yapmıyor da halkımız yapıyor mu? Kimse kendi evinin kontrolünü yaptırmıyor...*”

Bireyci kafa ancak bu kadarını düşünebiliyor.

Sen IMF programlarıyla on milyon insanı işsiz bırak, sonra da binalar çürük, vatandaş kendi oturduğu evi kontrol etmiyor diye halkı suçla! 40 milyonun yoksulluk sınırında yaşadığının resmen kabul edildiği ülkede, kaç hane, oturduğu evi kontrol ettirip “dayanıklı” hale getirebilir?

Halkın yapacağı “bireysel” çözümler bulmak değildir; bu sorunu çözmez. Halk bir bütün olarak bu çarpıklığa, halkı düşünmeyen bu yönetim biçimine karşı sesini yükselttiğinde, çözüm için ilk adım da atılmış olur.

Bu mesele, sadece mimar, mühendis odalarının, deprem uzmanlarının ve de hükümetin meselesi değildir. Bu mesele **halkın meselesidir**. Örgütsüz halk kendi meselesine sahip çıkamaz. Halk, şehirlerde, mahallelerde örgütlenerek, sendikalardan yöre derneklerine mevcut örgüt-lülüklerin de katılımıyla kendi meselesine sahip çıkmak durumunda. Başka çözüm yok.

CHP'den Denizler'in İtibarının İadesi İçin Yasa Önerisi Dirilerin Haklarını Aramayanlar, Ölülerin Haklarını Savunamaz

CHP Muğla Milletvekili Fahrettin Üstün, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın itibarlarının iadesi için yasa önerisi verdi. (6 Şubat basın)

Denizler'in silahlı mücadele pratiğinin unutturulması. "ama hiç adam öldürmedi ki, gençlik heyecanıydı..." vb. diyerek içinin boşaltılması da bu tür girişimlerde hiçbir zaman ihmal edilmez. Aslanan da içi boşaltılmış, düzen için tehlike olmaktan çıkarılmış olmalarıdır. Bu, sadece ülkemizde değil, tüm dünyada böyledir. Reformizm ve egemen sınıflar bu konuda hemfikirdirler.

Hakkında yasa önerisi verdikleri Denizler de böyle içi boşaltılmış olmalıdır zaten. CHP Milletvekilinin yasa önerisi gerekçesi de bu hedefe uygun olarak kaleme alınmıştır.

Şu ifadeleri okuyun:

*"O gün için toplumda hüsnü kabul görme-
yen bazı olaylar seneler sonra önemini yitirmiş
olabilir. Ölüm cezaları toplumda uzun süre ka-
nayan ve büyük huzursuzluklar yaratan yara-
lar açmaktadır. AB uyum sürecinde çıkan yasa-
lar da ölüm cezasının kaldırılması yönündedir.
Bu kişilerin itibarlarının iadesi ulusça çok ihti-
yacımız olan toplumsal barışa katkı yapacak ve
Türkiye'de demokrasi çitasının yükselmiş oldu-
ğunu, özgürlükler alanlarının genişletilmiş bu-
lunduğunu tüm dünyaya gösterecektir."*

Birincisi, Denizler'in eyleminin, mücadelesi-
nin "hüsnü kabul" görmemesi oligarşi açısından
geçerlidir. Türkiye halkı ise tam tersine düşün-
müş ve şehitlerinin ardından ağıtlar yakmıştır.

İkincisi, niyet Denizler'e sahip çıkmak değil,
AB'cilik, Türkiye'nin imajını olduğundan farklı
göstermektir. Hapishanelerinde 107 insanın öl-
düğü, insanların diri diri yakıldığı bir ülkede,
Denizler'in itibarının iadesi *"Türkiye'de demokrasi
çitasının yükselmiş olduğunu, özgürlükler alan-
larının genişletilmiş bulunduğunu tüm dünya-
ya gösterecektir"*.

AKP iktidarı da aynı yöntemlerle şov yapıyor.
Manisa Davası'nı aynı amaçla kullandı, çıkarıl-
an her yasa bu mantıkla çıkarıldı.

Üçüncüsü, *"Ölüm cezaları toplumda uzun
süre kanayan ve büyük huzursuzluklar yara-
tan yaralar açmaktadır"* ifadeleriyle atfı yapılan

Menderesler'dir. Men-
deres ile Denizler'i ay-
nı kefeye koyma, "dö-
nemin siyasi hesap-
laşmalarının ürünü"
olarak gösterme, sık-
ça başvurulmuş bir yol-
dur. Bir yanda idam
sehpasında "Bağımsız
Türkiye" şiarını hay-
kırmaya devam eden
devrimciler, öte yanda
bugünkü bağımlı Tür-
kiye'nin yaratılması-
nın temellerini atan
vatan hainleri.

Ve dördüncüsü, Denizler'in itibarı hiç yok e-
dilemedi ki iade edilsin. Denizlerin itibarı, "Ba-
ğımsız Türkiye" şiarıyla kavgaya girdiklerinde
ve aynı şiarla idam sehpasını tekmelediklerinde
tarihe böylece kazındı.

Oligarşinin parlamentosundan, anti-komün-
nist AKP'lilerden Denizler'e itibar dilenmek, en
basitinden Denizler'e hakarettir.

CHP ve benzeri istismarcılar Denizler'in üye-
lerinden ellerini çekmelidir. Tek başına sözkonusu
milletvekili bir "iyi niyet" taşıyorsa, bunun yolu-
nun Denizler'in düzenin vitrini yapılmasından
geçmediğini görmelidir.

Denizler bizimdir, silah elde savaşan, büyük
bir feda ruhu ile ölümü hiçe sayarak kurşunların
üzerine "Bağımsız Türkiye" sloganıyla yürüyen-
lerindir.

"İtibar" İstismarcılarının İkiyüzlülüğü

Denizler'in itibarı, Nazım'ın mezarı diye orta-
lara çıkarılır, nedense yanbaşlarındaki ölümlere
gözlerini kapıyorlarsa ortada basit bir siyasi
istismardan başka bir şey yok demektir.

F tiplerinde 107 ölüm var. Denizler'in, Mahir-
ler'in bayrağını taşıdıkları için tutsak alındılar,
aynı idealler uğruna ölümsüzleştiler. Ve halen
ölüme yürüyenler, düşüncelerini değiştirmek
için tecrit edilenler var F tiplerinde. CHP bunları
görmezden, duymamazlıktan gelerek Deniz
Gezmiş istismarcılığına soyunmaktadır. CHP
milletvekili farklı olarak bir samimiyet taşıyorsa,
dönüp F tiplerine bakmalıdır.

**"Bağımsız Türkiye" şiarıyla
kavgaya girdiklerinde, onların
itibarları hiç sökülmecek
şekilde tarihe kazanmıştır.
Düzenin iade edeceği bir iti-
bar yoktur.**

Sayı 98

31

15 Şubat
2004

Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici: İşçi Sınıfına Yönelik Saldırılar Uzlaşmayla Değil Mücadeleyle Püskürtülür

16-17 Ocak tarihinde yapılan Genel - İş Genel Kurulu'nda Genel Yönetim Kurulu üyeliğine seçilen ve halen Örgütlenme Daire Başkanlığı yapan **Erol Ekici** ile, bugün sendikaların içinde bulunduğu durum ve DİSK üzerine konuştuk.

Sendikalar Çalışanların Sorunlarını Çözmekten Uzak

Genel-İş yönetimine seçildiniz, kutluyoruz. Haziranda da DİSK Genel Kurulu var. En başta, sendikacılığın bugünkü durumunu sormak istiyoruz.

Şu an sendikacılığın durumu hiç de iç açıcı değil. Özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın yaygınlaştığı bir dönemde çalışanların her gün açlık ve işsizlikle karşı karşıya kaldığı bir süreçte kendi örgütleri olan sendikalarda bu durumu ters yüz edecek bir çıkış beklemekten uzak, adeta bu sonuçların kendi kaderleriymiş gibi sendikalara güvensizlik giderek pekiyor. Sendikaların var oluş nedenlerinden uzak, sistemle bütünleşen, uzlaşmacı, mücadeleden uzak bir tavır sergilemeleri sendikalara olan güvensizliği her geçen gün arttırıyor. Sendikacı işçilerden, tabandan kopuk, işçi sınıfına yönelen saldırıların mücadeleyle değil devlet, hükümet ve işverenle uzlaşarak çözülmesi bir davranış biçimi oldu. Oysa tam tersi olmalı, saldırılar mücadeleyle püskürtülmeliydi. Bu da sorunları çözmek bir yana, çalışanların daha büyük dayatma ve tehditlerle karşı karşıya kalmasına yarıyor. Tüm bunları bir araya getirdiğinizde sendikal hareketin bu haliyle tükenme noktasında olduğunu gösteriyor.

Bu durum hem pratikte karşımıza çıkıyor, hem de rakamlara baktığımızda. Üç konfederasyonun toplam üye sayıları, 750 binlerle ifade ediliyor. Çalışan sayısı ise 12 milyon. Bu, saldırıların bu kadar boyutlu olduğu bir süreçte sendikalara olan güvensizliğin ne boyutlarda olduğunu rakamlarla ifade ediyor.

Kamuda özelleştirmeler, taşeronlaştırmalar sonucu her gün insanlar işsiz kalıyor. Buna karşın sendikal cepheden örgütlü bir karşı koyuşun olduğu söylenemez. Keza İş Yasa Tasarısı'nın çalışanlar açısından ne kadar büyük bir tehlike olduğu bilinmesine rağmen üç konfederasyonun

sözümüne oluşturdukları Emek Platformu'yla bu saldırılara birlikte karşı koyacaklarını açıklamışlardı. Buna göre eylem ve etkinlik örgütleyeceklerdi. Bunun yerine hükümetin tasarımı tepkisiz bir şekilde meclisten geçirmesine olanak sağlamış oldular. Tasarı mecliste görüşülürken onlar birbirlerini suçlayan basın açıklamaları yapıyorlardı. Sendikaların bugün çalışanların sorularını çözmekten uzak bir durumda oldukları, sömürü sistemiyle uzlaşan bir tutum içerisinde oldukları aşikar.

Örgütlülük Sınıf Bilinciyle Mümkün

Yeni seçilen Genel-İş yönetimi içinde örgütlenme sekreterliğini üstlendiniz. Genel-İş'in şu andaki örgütlenme düzeyi nedir?

Genel-İş Sendikası belediyelerde ve taşeron firmalarda örgütlü. Örgütlülüğü kayıtlı üye sayısı ile ifade ettiğimizde 45 bin üyesi 10 bölge 60 şubesinde hizmet iş kolunda örgütlü bir sendika. Belediyelerde çalışan işçilerin büyük bir bölümü çeşitli sendikalara üyeler. Üye olmayanlar da taşrada belde belediyelerinde çalışan işçiler. Onların da ya sayıları az olduğundan ya da belediye başkanları örgütlenmeye, sendikalara engel olduğundan örgütsüzler. Asıl olan iş kolumuzda belediyelerde çalışan işçilerin sayısından çok daha fazla olan her türlü sosyal güvenceden yoksun, örgütsüz taşeron işçilerinin örgütlenmesi hedefleniyor. Hizmet-İş kolunda örgütlü sendikaların faaliyetlerini sürdürebilmesi taşeron işçilerin örgütlenmesinden geçiyor. Bizim iş kolumuzda genelde örgütlenme belediye başkanlarının siyasal tercihlerine göre yapıldığından yerel

Erol Ekici, belediye işçilerinin direnişlerinin hep ön saflarında oldu. Eminönü Belediye işçilerinin hak alma mücadelesinde açlık grevi eylemi de bunlardan sadece biriydi.

seçimlerden sonra değişen belediye başkanlarına göre sendikal tercihlerin de değiştiğini görür. Bu da gösteriyor ki, bu bir örgütlülük değil sadece üyelik ilişkisi. Oysaki örgütlülük işçilerin kendi sendikal tercihlerini de özgür iradeyle yapabilmelerini sağlayacak sınıfsal bir bilince sahip olmalarıyla mümkün. Bugünkü örgütlülük yapısı böyle bir bilinçten uzak, sendikaların kendi içerisinde üye kapma yarışına dönüşmüş durumdadır. Bu nedenle sınıf bilincinin kazandırılması, işçilerin eğitilmeleri önemli.

Kimin Genel Başkan Olacağını Değil, Nasıl Bir DİSK Olması Gerektiği Tartışılmalı

DİSK Genel Kurulu'nun ertelendiği açıklandı. Birinci olarak neden ertelendi? İkincisi, Genel Kurulu'nun hazırlığı ve gündemi nasıl olmalı? Üçüncüsü, devrimci bir DİSK nasıl olmalı?

Ertellemeyi genel yönetim olarak biz talep ettik. Biz genel kurulumuzu DİSK Genel Kurulu'nun yapılacağı tarihten çok kısa bir süre önce gerçekleştirebildik. Genel kurulumuzdan sonra önümüzde bir bayram tatili hemen sonrası DİSK Genel Kurulu olacaktı. Biz bunu kendi kurullarımızla tartışma olanağını bulmadan, DİSK'e bağlı diğer sendikalarla görüşmeden nasıl bir DİSK tartışması yapmadan, kimin DİSK Genel Başkanı olacağı tartışmalarının içinde bulduk. Oysaki

DİSK kimin genel başkan olacağını değil, nasıl bir DİSK olması gerektiğinin tartışılması için, bizim Genel -İş olarak belli bir zamana ihtiyacımız olduğunu DİSK'e bağlı sendikalara ilettik. Bu düşüncemizi bir yazıyla DİSK Yönetim Kuruluna ilettik. Yönetimin aldığı kararla DİSK Genel Kurulu haziran ayına ertelendi.

DİSK Genel Kurulu kimin genel başkan olacağından delege pazarlıklarından uzak, ülkede yaşanan sürecin, sınıfa yönelik saldırıların tartışıldığı, sorunların çözümüne yönelik politikaların üretilip kararların alındığı bir gündemi olmalı.

Mücadeleci Bir DİSK Zorunlu

DİSK, adından da anlaşılacağı gibi, kamuoyunda devrimci bilindi, böyle kabul gördü. Kurulduğunda işçilerin sadece ekonomik taleplerini değil demokratik ve siyasal taleplerini sahiplenilmesi gerektiğini savunarak büyüdü. 12 Eylül öncesi ülkenin bağımsızlığının, faşizme karşı demokrasi mücadelesinin işçi sınıfının hak alma mücadelesinden bağımsız olmadığını savunarak bu değerler üzerinde büyüdü. Şimdiye bu değerlerden uzak siyasal iktidarlarla uzlaşma içerisindedir. Bu Genel Kurul'da DİSK bu görüntüden kurtularak daha demokratik, daha aktif ve mücadeleci bir DİSK yaratarak çıkmak zorundadır.

Sayı 98

33

15 Şubat
2004

✓ Sömürücü Sabancı'yı Protesto Eylemleri Sürüyor

Adana'da, DİSK/Tekstil'e üye BOSSA işçileri, 400 işçiyi işten atma kararını her gün düzenledikleri eylemlerle protesto etmeye devam ediyorlar. 5 Şubat günü **"Vur Vur İnlesin Sabancı Dinlesin?"** sloganlarıyla yürüyen işçiler Sabancılar'a ait Akbank Merkez Şubesi önünde toplandılar. "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları arasında yapılan konuşmada, 'Sabancı kararını yeniden gözden geçirmelidir' uyarısında bulunuldu. 7 Şubat günü ise Yüreğir Postanesi'nden İnönü Parkı'na yürüyen işçiler adına konuşan Tekstil Sendikası Adana Şubesi Başkanı Recep Türkyılmaz, Sabancılar'ın geçen yıl da yasa, kural ve sendika tanımaz bir tutum sergileyerek 487 işçiyi işten attığını hatırlattı ve "sessiz kalmayacağız" dedi. 8 Şubat günü iş çıkışı "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarıyla toplanan işçiler, "İşçiler Kardeş Sabancılar Kalles", "Vur Vur İnlesin Sabancılar Dinlesin" sloganıyla E-5 yolu üzerinde yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca halkın ve esnafın da destek verdiği işçiler, bu kez de, Sabancı Holdinge ait HiltonSA Otel'i önüne gelerek burada Sabancı'yı protesto ettiler. Burada yapılan konuşmaların ardından işçiler İnönü Parkı'na yürüyerek, burada bir basın açıklamasıyla eylemlerine son verdiler.

BOSSA işçilerinin eylemleri halen sürüyor.

✓ PETKİM'de Protesto

PETKİM işçileri, işten atılan taşeron işçilerinin işe geri alınmaları için 5 Şubat'ta 1 saat işe geç başladılar. PETKİM Rafinerisi'nin girişinde toplanan işçiler, 'kardeşlerimizi yalnız bırakmayacağız' dediler. İşçiler adına konuşan Haydar Durgeç, atılan işçilerin yaptığı işlerin kalan işçilere devredildiğini hatırlatarak, "esnek çalışma uygulanmak isteniyor" dedi. Durgeç, işten atılmalarına karşı eylemlerin, özelleştirmeye karşı eylemlerle birleştirileceğini de sözlerine ekledi.

✓ İşçi Kırımı Durmuyor

İstanbul Ümraniye Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Packard Fabrikası'nda yaklaşık 200 işçi işten atıldı. "talep düşüşü" olarak açıklanan gerekçenin bütün patronlarca kullanılan bir bahane olduğu bilinmekte. Fabrikada örgütlü bulunan Türk Metal Sendikası ise, 200 işçinin aç bırakılması karşısında sadece susuyor.

Baskılar, Sorunlar ÇOĞALİYOR, Grevler AZALIYOR?

Sorumlusu Devlet Sendikacılığıdır

Son 10 yıldır grevlerin sayısı her geçen yıl azalıyor.

1993'te yapılan onlarca grevde, 574.741 iş-günü grevde geçirildi.

2002'de gerçekleştirilebilen az sayıda grevde, 43.885 işgünü grevde geçirildi.

Peki niye? İşçilerin sorunları mı azaldı? Patronların baskıları mı hafifledi? İşçilerin refah seviyesi büyüdü, sosyal hakları mı arttı?

On yılda, yüzbinlerce işçi işten çıkarılırken, peş peşe çıkarılan yasalarla işçiler köleleştirilirken, IMF programları dizginsizce uygulanır, ücretler düşer, yoksulluk büyürken azaldı grevler. On yılda, on kat gibi büyük bir düşüş gösterdi.

Az sayıda işçi, sadece 40 bin küsur gün grevdeydi 2002'de. Bu rakam, neredeyse son kırk yılın en düşük grev günü rakamıdır.

40 bin değil, yüzbinlerce günün grevde ve direnişte geçirilmesi gereken bir zamanda grevsiz, direnişsiz ezildi işçiler. Oligarşinin ve IMF'nin kanlı pençelerine teslim edildi.

Grev sayısındaki azalmanın elbette çeşitli nedenleri var. Bunların en başında devasa boyutlara ulaşan "işsizlik" ve yoksullaşma geliyor. Gizli-açık işsizlerin sayısının on milyona ulaştığı bir ülkede, işten atılma, emekçilerin en büyük korkusu haline getirilmiştir. Çünkü çıkarılan yeni iş yasalarıyla, iş güvencesi yok edilmiştir.

Bireyciliğin, sadece kendini düşünmenin kolay geleceği bir zemindir bu. Nitekim böyle de olmaktadır.

Sendikalaşma, grev, direniş, kısacası her türlü örgütlenme ve mücadele girişiminin, patronların "işten çıkarma" terörüyle karşılandığı koşullarda, işçileri mücadeleye sevk etmek zorlaşmaktadır. "Toplu sözleşme"lerin greve çıkmaya gerek bira-

kılmaksızın masa başında işçilerin satışıyla sonuçlandırılması bu koşullarda daha kolay olmaktadır.

Bu korkunun ve koşulların işçileri nasıl etkilediği üzerine çok şey söylenebilir. Ama yine de grevlerin neden bu kadar azaldığının cevabı tek başına bununla verilemez. Hatta bunlar bir yerde sonuçtur.

İşsizlik ve işten çıkarma, boyutu biraz daha az veya biraz daha fazla, patronların her dönem işçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesi karşısında kullandığı bir silahtır. Mesele bunlar karşısında etkili, işçi sınıfına güven verici bir sendikal örgütlenmenin olmayışındadır.

Kısacası, grevlerin azalmasında işsizlik, yoksulluk ve sendikacıların ihaneti gibi nedenlerin hepsi şu veya bu düzeyde etkili olsa da, bunlar içinde belirleyici olan devlet sendikacılığıdır.

Devletçi, reformist sendikacılık, grevi "istene-meyen ama başvurulmak zorunda kalınan" bir angarya olarak ele almıştır. Grev yasakları karşısında militanca grev hakkına sahip çıkılmadığından grev hakkı hükümetlerin iki dudağı arasına bırakılmıştır. Sayısız grev daha başlamadan, kimileri de başladıktan sonra yasaklanmış, işçiler çaresiz, yenilmiş işbaşı yapmak durumunda bırakılmışlardır. Anlı şanlı sendikalar, konfederasyonlar, özelleştirmenin ve işten çıkarmaların dizginsizce sürdüğü 15 yıldır, işten çıkarmalar konusunda sonuç alıcı tek bir direnişe önderlik yapmadıkları gibi, çeşitli işyerlerinde işçilerin fedakarca, militanca kendi başlarına gerçekleştirdikleri direnişlere de destek olmamışlardır.

Haklarını "söke söke almanın" görkemli örneklerini yaratan işçi sınıfı, kaybedilen, sonuçsuz kalan grev ve direniş örnekleriyle yüz yüze bırakılmıştır. İşçi sınıfının iki yüz yıllık tarihi gösterir ki, "grev bir okuldur". Ama işçi sınıfını eğitmeyen, örgütlemeyen sendikacılık, işçileri böyle bir okuldan da mahrum bırakmıştır.

Dolayısıyla, görülmesi, açıkça tespit edilmesi gereken şudur: Emperyalizm ve oligarşi, işçi sınıfının örgütlenmesini ve mücadelesini sendika yöneticileriyle işbirliği içinde tasfiye ediyor. Eğer bu işbirliği olmasaydı, patronların böyle bir başarıyı elde etmeleri mümkün değildi. Grevler azaldıysa, sorumluları bunlardır.

Bunları aşmak, işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinin olmazsa olmazıdır.

Sayı 98

34

15 Şubat
2004

Grev bir okuldur. Bu okul, açık kalmalı. Bu okul, baskıya, yasaklara ve düzen sendikacılarına rağmen eğitimini sürdürmeli. Grev, işçi sınıfının en önemli silahlarından biridir. Grevi bir "angarya" olarak görenler, bunca yoksulluğa, zulme, hak gasplarına rağmen işçiyi grevden alıkoymaya çalışanlar, işçileri silahsızlandırmak isteyen işçi düşmanlarıdır.

AB Sözcüsü Verhuegen: “Kürdistan hayalinden vazgeçin!” UKKTH Yok Mu Kopenhag Kriterlerinde?

Kürt milliyetçiliği, “Kürt sorununun çözümü” için Kopenhag Kriterleri’nin uygulanmasının yeterli olduğunu pek çok kez açıklamış; pek çok kez de Kürt sorunu için Belçika modeli, Almanya eyalet sistemi örnekleri verilmiştir.

Ama Kürt milliyetçiliğinin karıştırdığı bir şey vardı; özendikleri örnekler, emperyalistlere aitti; kendine özgü koşullarda oluşmuştu. O “örnek”lerin ötesindeyse, Avrupa emperyalizminin “ulusların ulusal hakları ve iradeleri” karşısındaki tarihi, ne övülecek, ne de özenilecek bir tarih değildi.

İkiyüzlülük, AB’nin, başka deyişle burjuvazinin ruhuna sinmiş; Leyla Zanal’ın serbest bırakılması için durmadan Türkiye’ye bastıran da onlar, Kürt halkının haklarının, iradesinin gasbedilmesini, imha ve asimilasyonun sürdürülmesini seyreden de onlar.

Avrupa Birliği Sözcüsü Gunther Verhuegen’in Kürt sorununa ilişkin yaptığı son açıklama, onların Kürt sorunundan ne anladığını da ortaya koyuyor. Verhuegen Almanya’nın Düsseldorf kentinde yapılan “Çok kültürlü hafta” adlı toplantıda “Kürtler’in Türkiye’nin toprak bütünlüğünü kabul edip, Kürdistan hayalinden vazgeçmeleri gerektiğini” söyleyerek sözlerini şöyle tamamlıyordu:

“Türkiye, AB gereklerini yerine getirdikten sonra, Kürtler hala Kürdistan’ı kurmak isterlerse o zaman büyük bir sorun yaşarız... Kürtlerden Türkiye’nin sistemini kabul etmelerini istemek gerekir... Ayrılcı Kürtler’in yeniden bir Kürdistan kurma teşebbüsleri Türkiye’nin kaydedtiği bütün olumlu gelişmeleri tehlikeye düşürecekler.” (8 Şubat 2004, Hürriyet)

İlginçtir ki, bu sözlerin edildiği toplantının adı da “çok kültürlü hafta”! Demek ki “çok kültür”ün çokluğu-nun sınırlarını da o kültürlerin sahibi olan uluslar değil, AB çiziyor.

Peki, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı yok mu Kopenhag Kriterleri’nde?

Birleşmiş Milletler Yasalarının bile tanıdığı bu hakkı, AB tanımıyor mu? Avrupa Birliği’nin ulusal iradelere saygısı yok mu?

Avrupa emperyalizmi, sömürgeciliğin, yani başka deyişle, halkların ulusal iradelerinin ezilmesinin kompetanıdır. Uluslaşma sürecinin bir anlamda başını çeken Avrupa, aynı zamanda Asya’da, Afrika’da uluslaşmaların ve ulusal kurtuluşların önündeki en büyük engel olmuştur. Falan Avrupa ülkesindeki yüzbin kişilik bir azınlığın haklarını tanımakla övünen Avrupa, yüz milyonların ülkelerini işgal edip, dillerini yasaklayan bir emperyalisttir. Sömürge halkların ulusal kültürlerine karşı en yıkıcı asimilasyon politikalarının tecrübeli uygulayıcısıdır.

AB sözcüsü, yukarıda aktardığımız sözlerle, Kürtlere diyor ki, oligarşi ve AB ne verirse, onunla yetinin; önünüze attığımız Kürtçe TV’yle oyalanın, fazla sesinizi çıkarmayın. Verhuegen’in sözlerinin bir başka anlamı da şudur; siz geri bir halksınız, bağımsızlık size “fazla” gelir, kendi toprağınız olmayacak sizin... Kırıntılarla yaşamaya razı olun!

Görmek isteyen artık görür; AB’nin halklara reva göreceği bundan fazlası değildir. Emperyalizmin kriterleriyle çözülecek bir sorun yoktur.

Sayı 98

35

15 Şubat
2004

Verhuegen’e ve AB’cilere ithaf olunur...

“Türkiye’nin kaydedtiği bütün olumlu gelişmeler”e rağmen Türkiye’nin doğusunda, yani gerçek tanımıyla Kuzey Kürdistan’da sadece son hafta içinde yaşananlardan bir özet:

- Suruç’ta gerilla savaşında şehit düşenlerin mezarlarını ziyaret ettikleri gerekçesiyle 22 kişi hakkında soruşturma açıldı.

- Dersim’de OHAL kaldırıldı 2 yılı geçmesine rağmen, kimlik kontrolleri ve yol üstü sorgulamalar devam ediyor.

- Van’da 15 Şubat komplosunu protesto nedeniyle düzenlenen gösteriye polis gaz bombası ile müdahale etti.

- DEHAP’ın Şırnak merkeze bağlı Kumçatı (Dêrgulê), Kasrik, Balveren (Gundikê Melê) belde teşkilatlarının tabelalarına kontrgerilla güçleri tarafından çarpı işaretleri konuldu.

- Midyat Savcılığı, Midyat Kapalı Cezaevi’nden anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için Genelkurmay Baş-

kanlığı’na dilekçe gönderen 63 PRD’li tutuklu hakkında “halkı kin ve düşmanlığa tahrik ettikleri” iddiasıyla dava açtı.

- Gazete dağıtımına gözaltı... DEHAP yöneticileri hakkında açılan davalar... Gözaltına alınan çocuk, yaşlı, hemen herkesin işkenceden geçirilmesi ve dağlarda infazlar, hemen hiçbir gün eksik olmayan haberler.

Ama olsun; Verhuegen’e göre Kürtler sesini çıkarmasın; yoksa AB’ye uyum yolunda kaydedilen mesafeler boşa gider!

Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısı'na karşı EYLEM TAKVİMİ

İşçi ve memur konfederasyonları, Oda'lar ve çeşitli DKÖ'ler geçen hafta Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısı'na karşı ortak mücadele için anlaştıklarını, bir eylem takvimiyle ilan ettiler.

DİSK, Türk-İş, KESK, Kamu-Sen, TMMOB, TTB, DENETDE, ADD, TÜRMOB, Türk Kadınlar Birliği, Türkiye Ziraatçılar Derneği tarafından açıklanan eylem programına göre, 21 Şubat'ta Samsun, Adana ve Diyarbakır'da, 22 Şubat'ta da İstanbul'da bölge mitinglerinin yapılmasının ardından 28 Şubat'ta Ankara'da büyük bir miting gerçekleştirilecek. (Daha sonra yapılan açıklamalarda söz konusu kurumların bu takvimde tam mutabakatının olmadığı, tarihlerin anti-demokratik biçimde açıklandığı, 28 Şubat olarak ilan edilen büyük miting tarihinin 6 Mart'a alındığı belirtildi.)

Çeşitli sendikaların, derneklerin bir araya gelerek böyle bir mücadele programı çıkarmaları, bir başlangıç olarak olumlu görülebilir; ancak bu birlikteliğin ve anlayışın baştan vurgulanması gereken bazı zaafırları da vardır:

Hedef doğru belirlenmeli:

Kamu Yönetimi Tasarısı, esas olarak IMF'nin,

emperyalist tekellerin isteği doğrultusunda hazırlanan bir yasadır. Halka karşı saldırının bir parçasıdır. Bu yasaya karşı mücadele, sağcısı, solcusu, İslamcısı, devrimcisiyle tüm işçilerin, memurların, esnafların, tüm halkın görevidir. Bu mücadeleyi “şeriatı karşı mücadele” gibi bir alana hapsetmek, yasanın asıl özünü gölgede bırakacak şekilde “İslamcı kadrolaşma”yı öne çıkarmak, doğru değildir, mücadeleyi zayıflatmaktan ve bölmekten başka bir işe yaramaz. AKP'ye karşı mücadele, laiklik-şeriat eksenine değil, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı halkın çıkarlarının savunulması eksenine oturtulmalıdır.

Bir başka kesim de bu eylemler “AKP Hükümeti'ni zayıflatmaya ve yerel seçimlerde yenilgiye uğratmaya hizmet etmelidir.” diyor. Oysa olay tam tersine ele alınmalı, yerel seçimler de halkın hak ve özgürlükler mücadelesinin geliştirilmesine hizmet etmeli. Biri şeriatı karşı mücadeleye, biri yerel seçim başarısına çektiştirirse, bu eylemlerden bir sonuç alma ihtimali de kalmaz.

Yasak savma anlayışı terkedilmeli:

Konfederasyon başkanları bu eylem takviminin bir “uyarı” amaçlı olduğunu belirtiyorlar. Peki sonra? Üretimden gelen gücü, radikal eylemleri içermeyen bir programın başarı şansı yoktur. Bu anlayışın ne kazandırabileceği, işçilerin Kölelik Yasası karşısındaki, memurların grevsiz memur sendika yasası karşısındaki pratiklerin-

AKP'nin sindirme politikası: Sendikacılara Ceza!

Emek Platformu tarafından 31 Mart 2001'de IMF politikalarına karşı “Yolsuzluğa ve Yoksulluğa Hayır” kampanyası çerçevesinde İstanbul'da yapılan yürüyüşe katılan 19 sendikacıya 18'er ay hapis cezası verildi.

Beyazıt Meydanı'nda on bini aşkın kişinin yürüdüğü ve herhangi bir çatışmanın çıkmadığı eylemde, İstanbul 7. Asliye Ceza Mahkemesi, 19 sendikacıya “Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet”ten hapis cezası verdi.

Sendikacıların bir çoğunun cezası para cezasına çevrilirken, Gıda-İş Yöneticisi Yakup Umur ve Hava-İş Genel Başkanı Atılav Ayçin'in cezaları, daha önce de ceza aldıkları gerekçesiyle ertelenmedi.

Sayı 98

36

15 Şubat
2004

İşçi, memur sendikaları ile meslek örgütleri, 10 Şubat'ta TBMM önünde Kamu Yönetim Yasa Tasarısı'na karşı bir eylem düzenlediler. İçlerinde DİSK, Türk-İş, KESK, Kamu-Sen, TMMOB, TTB yöneticileri ve üyelerinin de bulunduğu yaklaşık 700 kişinin katıldığı eylemde, tasarımı protesto eden emekçiler sık sık “bu yasa AKP'ye mezar olacak” sloganları attılar. Ses düzeninin meclis önüne getirilmesine polis tarafından izin verilmeyen eylemde, ortak açıklamayı TMOBB Başkanı Kaya Güvenç okudu. Güvenç tasarının geri çekilmesini isterken, eylemin ardından, grup adına temsilciler, AKP Grup Başkanvekili ile görüşmek üzere meclise girdiler.

de görülmüştür. Bırakın bu yasaların çıkartılmasını engellemeyi, ciddi bir direniş bile ortaya konulamamıştır.

Bu tarz eylem paketleri eskimiştir. İşçilerin, memurların önünde üretimden gelen gücü kullanmak dışında seçenek kalmamıştır. Sendikalar, gerekirse her şeyi bir yana bırakıp bunu örgütlemeye yoğunlaşmalıdırlar.

Eylemin hedefi, muhtevası elbette ittifaklarını da belirleyecek. DİSK Genel Başkanı eylemleri CHP'yle işbirliği halinde sürdüreceğiz diyor. Asıl güvenilecek ittifak CHP olamaz; kölelik yasasına, grevsiz sendika yasasına, Tahkim'e, daha onlarca IMF yasasına karşı çıkmayan CHP'nin şimdi bu yasaya karşı çıkışı, ağırlıkla yerel seçim hesabına ve "şeriat-laiklik" gündemini öne çıkarma politikasına bağlıdır. CHP yasaya karşı çıkıyorsa çıksın, ama CHP'nin işçileri, memurları kendi yedeğine almasına izin verilmemelidir.

Sendika, oda, dernek yönetimleri, halka, kendi üyelerine güveni ve militan bir mücadeleyle esas almalıdırlar. Ters durumda, oyalama, yasak savma anlayışıyla, bugüne kadarki işbirlikçilik ve ihanetlerini sürdürmüş olacaktırlar.

Köylüye para yok!

Hortumlanan bankacılar kurtarıyor, iflas eden medya patronları kurtarıyor, islamcı holdingle krediler pompalanıyor, Cargill'lere her türlü kolaylık sağlanıyor, "deprem vergisi" diye toplanan paralar bile tekelere harcanıyor, ama köylüye para yok!

IMF politikaları köylüyü vuruyor. Yetmiyor; dolu, yağış, kuraklık, sel, her şey köylüyü vuruyor. Yetmiyor, bir de devlet vuruyor. Köylülerin doğal afetler nedeniyle oluşan zararlarının tazmin edilmesi için ödenmesi gereken tutar, **214 trilyon liraya** ulaştı. Fakat, bakanlık köylülerin doğal afet zararlarının karşılanması için, bunun onda biri bile olmayan **550 milyar liralık ödenek** konulmuş.

Tarım ve Köyleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre, bu komik tazmin bütçesiyle köylülerin ancak 2001 yılındaki hasar bedelleri ödenecek; **2002 ve 2003 yıllarında meydana gelen doğal afetlere ilişkin tazminat ödemeleri ise gelecek bahara!**

Ümraniye Davası Görüldü

Ümraniye 19 Aralık Operasyonu'nun mahkemesinin son duruşması 11 Şubat günü Üsküdar 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Duruşmaya tutuksuz iki sanık gelirken, tut-sakların avukatlarından Av. Güçlü Sevimli duruşmaya katıldı. Avukat Güçlü Sevimli, sanık avukatlarının davanın başından bu yana dile getirdikleri talepleri yinelerken, mahkeme de baştan bu yana olduğu gibi reddetti. Katliamı aklama amaçlı olarak çizilen senaryoya uymaya özen gösteren mahkeme, duruşmayı 31 Mayıs 2004 tarihine erteledi.

Hak ve Özgürlük Düşmanları Mersin Temel Haklar'ı Kapatmak İstiyor

Tüzüğünün keyfi şekilde değiştirilmesi isteğini kabul etmeyen Mersin Temel Haklar hakkında açılan kapatma davasının ilk duruşması 11 Şubat'ta 1. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görüldü. 10 Mart 2004 tarihine ertelenen duruşmanın çıkışında bir açıklama yapan Temel Haklar yöneticisi Murat Türkmen, tüzükte yapılması istenen değişikliğin, bir çok kentte kurulu bulunan Temel Haklar tüzüklerinde yer aldığını ve bu tüzüklerin onaylandığını hatırlatarak, "bu davanın yasalarda hiçbir haklı yanı yoktur. Görülüyor ki bu ülkede kanunlar ilden ile değişebiliyor." dedi. "**Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz, Derneğimiz Kapatılmaz**" dövizlerinin taşındığı ve sloganlarla atıldığı açıklamaya SDP ve Halkevi de destek verdi.

Mersin valiliği tarafından değiştirilmesi istenen derneğin tüzüğünün 2. maddesinde yer alan ifadeler şöyle:

"Hak ve özgürlüklerin halk lehine genişletilmesi, sınırlarının kaldırılması ve etkin kullanılması amacıyla olan herkesle örgütlü olarak çaba göstermek ve bu yolda bilinç taşınması tecrit... hak ihlallerine karşı tavır almaktan geri durmaz... internet ve elektronik ortamda tanıtım sitesi açabilir... ödüllü ödüksüz yarışma düzenleyebilir."

Mersin valiliğinin bu hukuksuz ve "hayır hak ve özgürlükler halk lehine olamaz" manasındaki talebine Mersin Temel Haklar, tüzükte bir aykırılık bulunmadığı ve haklar mücadelesinin durağan olmayıp geliştiği, bu yüzden tüzüğün değişimleri kapsayacak bir içerik taşıması gerektiği, tüzüğün de bu bakışla hazırlandığı ve mevcut haliyle faaliyetini yürüteceği şeklinde cevaplanmış ve bunun üzerine kapatma davası açılmıştı.

Sayı 98

37

15 Şubat
2004

Reformizmin Düzen Solundan Kopamayışının Tarihi

"Solda dünya modeli",

"Solda uzlaşma kültürünün en iyi örneği"

"Solun AKP karşısındaki seçeneği..."

"Demokratik Güç Birliği" işte bu şatafatlı sıfatlarla sunuluyor halka. Güç Birliği'nin adayları "solun ortak adayı" olarak çıkıyorlar ortaya. Sıfatlar, şatafatlı olduğu kadar da aldatıcı.

Demokratik Güç Birliği birçok açıdan tartışmaya açık, ama en başta bu seçimlik ittifakı "solun birliği" diye sunmaları sorunu var.

Yine aynı noktaya döndük; sol nedir?

Türkiyeli devrimciler, on yıllardır CHP ve benzerlerinin "sol" olmadığını anlatmaya çalışıyor; on yıllardır oligarşinin "düzen solu" üzerinden oynadığı oyunu bozmaya çalışıyor.

Ama buna karşın SHP'li bir ittifakla karşımıza "sol-
da uzlaşma kültürü" diye çıkılıyor.

Üstelik, bugün SHP'li ittifak içinde yer alanlar da, CHP ve benzerlerinin sol olmadığını yazıp çizmişlerdir sık sık.

Peki ne oldu? Yazdıklarını mı unuttular? Yoksa "Ama SHP, CHP'yle aynı değil ki!" mi diyecekler? Peki nesi farklı SHP'nin? Sınıfsal niteliği mi farklı? Aralarındaki kısmi farklar, onların düzen içindeki yerlerini ve rollerini kökten mi değiştiriyor?

Aralarındaki kısmi farklılıklar, SHP'nin "sol" olarak meşrulaştırılmasını, dolayısıyla oligarşiye yarın "umut" olarak sunabileceği bir "sol seçenek" kazandırılmasını haklı gösterebilir mi?

Bu ittifakta yer alan Kürt milliyetçi partilerin (DEHAP ve Özgür Parti)

durumları biraz daha farklıdır; onlar "demokratik cumhuriyet" teorisiyle oligarşinin düzenini meşrulaştırmışlardır zaten. Bizzat kendi açıklamalarına göre, bu sistem içinde yer almaktan başka bir amaçları yoktur.

Fakat Güç Birliği'nin içinde yer alan EMEP, ÖDP ve SDP, "sosyalist" olduklarını iddia ediyorlar. Oligarşiye yeniden "sol" bir seçenek kazandırmak, bunlar açısından kendi kuyularını kazmaktan farksızdır; ama pragmatizm ve küçük hesaplar, her ne olursa olsun icazet içinde kalma siyaseti gözlerini köreltmıştır, bunu bile görmekten aciz durumdadırlar.

"Reformizmin düzen soluyla dansı"nın tarihi eskidir ülkemizde.

Tarihi geçmişe uzanan her "düzen içi hesap" gibi, bunun da ustası TKP'dir. Bütün mücadelesini "141-142'nin Kaldırılması" (kısacası komünizm propagandasını ve sınıf esasına dayalı örgütlenmeyi yasaklayan maddeler) talebine yönlendiren TKP, bu hedefine ulaşmak için 1970'lerden itibaren sürekli gizli-açık CHP destekçiliği yapmıştır. CHP'ye olmadık misyonlar yüklenmiş ve nihayet 1970'lerin sonunda TKP'nin bir projesi olan "Ulusal Demokratik Cephe"ye CHP'nin de katılması öngörülmüştür.

Ama düzen soluna yönelik bu tür beklenti ve hesaplar, sadece TKP'yle sınırlı da sanılmasın; TKP'den DY'ye, Kürt milliyetçiliğine kadar solun birçok kesimi, düzenin sosyal-demokratlarından kopmadı; CHP gibi partilerin tabanlarıyla yönetimi arasındaki, oy tabanlarıyla sınıfsal niteliği arasındaki farkı, CHP içinde çalışmakla CHP'ye çalışmak arasındaki farkı ayırtıramadı. Solun bu özelliği, CHP'ye karşı solda gereken mücadeleden verilmesini, kitleler nezdinde CHP'nin tam anlamıyla teşhirini de engelledi...

CHP'ye ve türevlerine yönelik beklentiler, solda bazen örtülü, bazen açık hep var oldu. Avrupa'da en kapsamlı hak gasplarının hep "sosyal-demokratlar" iktidarında yapıldığı, ülkemizde en büyük kitle katliamlarının, baskı yasalarının çoğunlukla CHP'li-SHP'li iktidarlar döneminde yaşanmış olması gibi çıplak bir gerçek bile görmezden gelindi.

Kürt milliyetçiliği 1990'ların başından beri düzen soluyla ittifak peşinde. ÖDP reformizminin Avrupa'dan aldığı "zeytin dalı, gökkuşağı" gibi projeleri, "sos-

"Demokratik Güçbirliği", halkın ve solun "tek seçeneği" değildir.

Bu düzen içi ittifakı "bağımsızlık, demokrasi zemini" olarak göstermek, aldatmacadır.

Bu düzen içi ittifakı "solun birliği" gibi göstermek, riyakarlık ve istismarcılıktır.

Uzun sözün kısası, bu birlik, sosyal-demokratların ve sosyal-demokratlaşma yolundakilerin birliğidir. Kendilerini böyle ortaya koyarlarsa, halkın karşısında dürüst davranmış olurlar.

yal-demokratları" esas alan hesaplardan başka bir şey değildi.

Kısacası, reformizm, "sosyal-demokratları" sürekli olarak **düzen içileşmenin kanalı** olarak görmüştür. 2004'te SHP ile ittifaka da bu anlayışla geldiler. Düzenin "kendini kanıtlamış" bir partisiyle ittifak yapmak, daha rahat düzen içi siyaset yapmak anlamına geliyor. Bu Güç Birliği'nin asıl izahı da buradadır.

Demokratik Güç Birliği'nin zemini de, ufkı da "sosyal-demokratlık"la sınırlandırılmıştır

Bu ittifaka, bunun ötesinde yüklenen her misyon, bir aldatmaca olacak, ittifak güçlerine bir düzen gücünü "sol" olarak meşrulaştırmanın sorumluluğunu yükleyecektir.

Bakin mesela, "Demokratik Güç Birliği" adına –altı partinin onayıyla– açıklanan Deklarasyon'da şöyle deniyor:

"Ülkemizin en önemli sorunlarında; Kürt sorununun demokratik çözümünde, ülkemizin bağımsızlığı ve demokratikleşmesinde, halkımızın IMF ve emperyalist güçlerin boyunduruğundan kurtarılmasında, ülke kaynaklarına sahip çıkmada, gericiliğe karşı aydınlığı savunmada tek alternatif; oluşturduğumuz Demokratik Güç Birliği'dir."

SHP'li bir ittifakla, **"IMF ve emperyalist güçlerin boyunduruğundan kurtulmaktan"** söz edenler, ya emperyalizmden ve emperyalizme karşı bağımsızlığın nasıl kazanıldığından, tarihten biberler ya da açıkça seçim vesilesiyle burjuva propaganda yöntemlerini kullanmaktadır.

Kendilerini sosyalist sayan güçler, sözünü ettiğimiz tarihten biberler olmadıklarına göre, ikinci şık geçerlidir. Bu ittifaktaki damga, SHP'nin damgasıdır. Deklarasyondaki "propagandif" sözler çıkarıldığında, bu çok daha açık olarak görülür.

Güç Birliği'nin amacı, SHP tarafından, Kürt milliyetçiliği tarafından **"AKP'yi yenmek"** olarak ifade ediliyor. Diğer reformist ittifak güçleri de aynı muhtevada sözler sarfediyorlar. Mesela EMEP, seçimlerin **"AKP anlayışıyla Demokratik Güç Birliği anlayışı arasında geçeceğini"** söylerken, **"seçimlere iki anlayış girecek"** diye formüle ederken, dile getirdiği aynı şeydir. "AKP'yi yenmek"; böyle bir slogan SHP'nin, yani ancak bir düzen partisinin sloganı olabilir. Ki öyledir de.

Altı partinin Güç Birliği'nin açıklandığı toplantıda SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın şöyle konuşmuşur:

"Halkın ulusal gelirden aldığı payı arttırmak, demokratik-laik düzene ve sosyal devlete sahip çıkmak, yeni bir devlet düzeni kurmak, AKP iktidarını yenmek için bir araya geldik"

Demokratik-laik düzene ve sosyal devlete sahip çıkmak, devrimcilerin, sosyalistlerin değil, oligarşinin çözümün üslubudur.

Gerçekte, herkes ne yaptığının farkındadır.

Farkında olduğu için de devrimcilerin bu ittifaka yönelttiği eleştiriler tartışılmamakta, Güç Birliği içinde yer alan kesimler tarafından **"doktrinerlik... 60'lardan kalmış gözlükler... sol çocukluk hastalığı..."** gibi klişelerle "savuşturulmaya" çalışılmaktadır.

Kürt milliyetçileri, **"Solcular burjuvalarla ittifak yapar mı?"** söylemleri ile dünyaya 1960'larda taktıkları gözlüklerle bakan, sol çocukluk hastalığından bir türlü kurtulamayan **"Türk solunun"** sergilediği tutum" (Maşallah Öztürk, 12 Şubat Politika) derken, Evrensel'den bir yazar da "güçbirliklerini" şöyle savunmaya çalışıyor:

"Bazı 'sol' çevreler Güç Birliğinin önemini küçümsemek ve Güçbirliği'ni halkın gözünden düşürmek üzere bilinçli olarak olguyu çarpıtıyorlar. Sanki Güç Birliği'nin çatı partisi SHP imiş gibi 'SHP ezilenlerin çatı partisi olamaz' diyorlar." (10 Şubat 2004, Evrensel)

Birincisi; tartışmanın özü bu değildir. Diyelim ki "çatı" SHP değil, ortak imzaladığınız Deklarasyon konusunda ne diyorsunuz, onu nereye oturtacaksınız? İkincisi, "merkezi" olarak "çatı" kabul etmeyip, hemen tüm şehirlerde SHP'li Güç Birliği içinde aday gösterecek, görüntüyü belki kurtarabilirsiniz ama bu ittifakın niteliğini de, Türkiye soluna politik anlamda vereceği zararları değiştirmez.

SHP'yle hangi zeminde ve neden bir araya gelindiği hala izaha muhtaçtır. Bizce açık, ama ittifak içinde yer alanların açıklaması nedir?

Mesela DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan bunu açıklıyor: **"Neden SHP listelerinden seçime girme kararı aldık. Bu programın ve SHP kadrolarının bugüne kadar yürüttüğü çalışmalarda verdikleri güven, böyle bir birlikteliğin olmasını hızlandırdı ve böyle bir birlikteliğe ihtiyaç duyulması nedeniyle SHP listelerinden aday olma kararı aldık."** (10 Şubat 2004, Yeniden Özgür Gündem)

SHP kadrolarının –ki kadroları infazların, faili meçhullerin dorukta olduğu dönemde Başbakan yardımcılığı yapanlar, Kültür Bakanı, Adalet Bakanı koltuğunda oturanlar vardır– hangi politikalarına güven duyulmuş acaba? Güç Birliği'nin öteki üyeleri de aynı güveni paylaşıyor mu? Güvenmiyorlarsa, o tumturaklı sözlerin altına nasıl birlikte imza atılıyor?

Emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmanın gerçek ve tek yolu olarak **halk kurtuluş savaşından**, faşizme karşı demokrasinin tek yolu olarak **devrimden** korkup kaçanların **sosyalizm maskesiyle**, oligarşi adına iktidar olup sömüren ve zulmedenlerin **sol maske siyle** dolaşmalarına seyirci kalamayız. "Demokratik Güç Birliği" adı altında sergilenen "solculuk", "sol birlik" oyununa eleştirimiz işte bu noktada sürecektir.

Sorular

Kurtuluş yolunun kılavuzu Marksizm=Leninizm'dir

Sivil Toplumculuk Ve Sivil Toplum Örgütleri

Bölüm 2

Yazımızın ilk bölümünde, sivil toplumculuğun doğuşu, bugün hangi anlamda kullanıldığı ve hangi işlevi yerine getirdiği üzerinde durduk ve sivil toplumculuğun emperyalizmin globalizm sürecinin ideolojisi olduğunu ortaya koyduk.

Reel sosyalizmin yıkılmasının ardından yoğunlaşan bu ideolojik saldırının, ülkemiz dahil, genel olarak dünya soluna ölümcül bir virüs gibi bulaştığı açıktır. Virüs bulaştığı yerde, Demokratik Kitle Örgütleri'ni (DKÖ), emekçi örgütlerini STÖ'leştirilmiş, emperyalizmin politikalarının araçları haline getirmiştir.

? Sivil toplumculuk Türkiye'de nasıl ve ne zaman geliştirildi?

Ülkemizde, 1960'larda, 1970'lerde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bir mevzisi olarak görülen DKÖ'lerin, yüzbinlerce üyeli emekçi sendikalarının nasıl STÖ'leştirildiğinin tartışılması, örgütsüzlüğün aşılmasında temel noktalardan biridir.

Örgütsüzleştirme saldırısının üç ana ayağı vardır. Birincisi, devrimci hareketleri yok etmek. Bunda başarısızlıkları açıktır. İkincisi; yasal zeminde mücadele eden DKÖ'lerin, sendikaların, odaların tasfiyesi. Bu konuda elde ettikleri başarı ise, birincisindeki başarısızlık kadar açıktır. Üçüncüsü ise, tasfiye edilenlerin yerine sivil toplum örgütlerinin geçirilmesi. Başka bir deyişle örgütsüzlüğün geçirilmesi. Tasfiye süreci ne kadar hızlı ilerlediyse, sivil toplumculuk da o kadar hızlı gelişmiştir ülkemizde.

"1980'ler, sivil toplum hareketlerinin doğmasına ve güçlenmesine tanık olunan dönemler. Bunun nedenlerinden birisi, otoriter devletin toplum üzerinde kontrolünü baskıcı bir biçimde sağlama tarzının yarattığı... politikadan uzaklaşma olabilir. Bu, bireyi kendi özel alanında var olmaya ve kendini orada tanımlamaya itmiş(tir)."

Bu tespit devrimcilere ait değil. TÜSiAD'ın "Felsefe 2002" adlı kitabındandır.

Sivil toplumculuğun ilk filizlenişi, 12 Eylül cuntası sonrasındır. Cuntanın baskısı, terörü, hapishaneleri, birçok sol örgütlenmenin, risksiz, be-

delsiz, illegalitenin olmadığı, "geceleri rahat uyuyabilecekleri" bir solculuğun arayışına girmesine neden oldu. Bu tür solculuk, burjuvazinin "sivil toplumculuğunda" aradığını bulacaktı.

1990'lara kadar, kavram olarak "sivil toplum" kullanılsa da zemini giderek olgunlaştı. 12 Eylül öncesinin reformist, revizyonist anlayışlarına yeni reformistler eklendi. Eski ve yeni reformist, revizyonistler var olmalarının yolunun icazetten geçtiğini düşündüler. İcazet adresi ise Avrupa emperyalizmiydi. Avrupa emperyalizmi icazeti verdi. Sivil toplumu geliştirme adına destekledi. Yasalcılık, icazetçilik giderek sivil toplumculuğun geliştirilmesinin zeminini hazırladı. Reformizm DKÖ'lere hakim olmaya başladıkça, oralardan yayılan reformist düşünceler, o gün için bu kesimlerin dışında da olsa, birçok DKÖ'yü etkiledi. STÖ'leşme 90'lara gelindiğinde hızla yayılan bir hastalığa dönüştü.

Bu sırada Sovyetler Birliği yıkılmış, sosyalizme inançsızlık boy vermiş, emperyalizmin ideolojik saldırısı alabildiğine yoğunlaşmıştı. İdeolojik saldırının temelinde, "sosyalizmin öldüğü" safatası vardı. Ama bu yetmezdi, boşluk doldurulmalıydı. Boşluğu dolduracak olan, sola "ideoloji" olarak sunulan "sivil toplumculuk" oldu. Anavatanı Avrupa ve Amerika'ydı "sivil toplumculuğun". Ülkemize girişi de Avrupacılar aracılığıyla oldu. Reformizmin akıl hocası Murat Belgeler, Birikim dergileri vb. teorisini yaptılar. Emperyalizmin ve 12 Eylül cuntasının hedefi olan halkı örgütsüzleştirme politikası, sivil toplumculuk aracılığıyla yaşama geçiriliyordu.

ABD ve AB'nin ya da onlar adına faaliyet yürüten STÖ'lerin organize ettiği gizli/açık toplantılarda, solun nasıl ehlileştirileceği, sivil toplumculuğun nasıl geliştirileceği şekillendirildi. "Uyum paketi" solcularının beyinleri, küreselleşmenin kutsandığı düşüncelerle dolduruldu.

Örneğin, 12 Nisan 1995'te ABD Ankara Büyükelçiliği'nde, "insan hakları kuruluşları"nın yer aldığı toplantı bunlardan sadece biridir. (ABD'nin insan haklarıyla ne ilgisi varsa?!)

Bir başkası 25-27 Nisan 1997 tarihlerinde İstanbul'da yapılan, "Bölgesel İşbirliği ve Demok-

Sayı 98

40

15 Şubat
2004

rasinin Geliştirilmesinde Ulusal ve Uluslararası NGO'ların Rolü" konulu toplantıdır. Açılış konuşmasını ABD Başkonsolosu Carolin Huggins'in yaptığı bu toplantıda Amerikan STÖ'leri, ne yapacaklarından nereden kaynak bulacaklarına kadar, geri bırakılmış ülkelerin STÖ'lerine eğitim verdiler.

Türkiye'de STÖ'leşme sürecinin yaşandığı dönem, Avrupa'da (ve ABD'de) reformist solun öncülüğünde emperyalistlerin desteğiyle "**hükümet-dışı örgütlenmelerin**" yaygınlaştırıldığı ve yine emperyalizmin küreselleşme politikalarının vitrinini oluşturmak için küresel düzeyde örgütlenmelere ağırlık verdikleri dönemdir.

Devrimci solun önünü kesmesi için, reformizm geliştirildikçe, devrimciler tecrit edildikçe DKÖ'ler, sendikalar STÖ'leştiler. Siyasi partiler, "parti olmayan parti" olmayı meziyet olarak sundular. Bu sürecin aynı zamanda devrimcilerle karşı baskı, terör, katliam ve infaz politikalarının en yoğun uygulandığı yıllar olması tesadüf değildir. Aynı politikanın parçaları olarak devreye sokulmuştur. Ve devrimcilerin sivil toplumculuğun karşısına yeterli düzeyde bir barikat örememiş olmalarında üzerlerindeki baskıların da önemli bir payı olmuştur.

TÜSİAD'ın da dile getirmek durumunda kaldığı gibi, sivil toplumculuk ancak kitlelerin apolitikleştirildiği, örgütsüzleştirildiği, bireyciliğin geliştirildiği ortamda boy verebilirdi. Solda birey teorilerini yapanların, örgüt düşmanlığı yayanların 1980'lerden bu yana kimler olduğu ise çok iyi bilinmektedir. Bugün birçok olayda karşımıza çıkan duyarsızlık, ciddiyetsizlik, bananecilik, sorumsuzluk, aymazlık bu ideolojik şekillenişin sonucudur.

DKÖ ile Sivil Toplum Örgütü arasında ne fark vardır?

Yoksulluğun, iktidarların politikalarına yönelik tepkilerin, anti-Amerikancı duyguların en yüksek düzeye çıktığı dönemlerde, sol, kitleleri sokağa dökemiyorsa, onyıllarca solun, devrimcilerin kitlelerle bağının en önemli araçlarından biri olan DKÖ'lerin ne olduğu ve STÖ'lerle farkı yeniden kalın çizgilerle belirlenmelidir.

En genel tanımıyla ekonomik-demokratik örgütlenmeler olan DKÖ'lerin işlevini iki ana başlıkta toplayacak olursak:

Birincisi, halkın ekonomik-demokratik taleplerinin dile getirilmesi ve bu hakların kazanılması için **mücadele** etmesidir. İkincisi, toplumsal muhalefetin **örgütlenmesi** ve **yükseltilmesinde** rol oynamalarıdır. Dikkat edilmesi gereken bir nokta DKÖ'lerin toplumsal muhalefetin halkın iktidarı

doğrultusunda halkın örgütlenmesinin araçları olduğudur. Bu nedenle reformlar için mücadele edilirken, reformizmin teşhiri ihmal edilmemelidir.

En temel başlıklarla DKÖ'ler ile STÖ'leri karşılaştırdığımızda şunları söyleyebiliriz:

1- DKÖ'lerin örgütlenme anlayışı, demokratik merkeziyetçiliktir. STÖ'ler ise gevşek, disiplinsizlik ve sorumsuzluk üzerine şekillenir.

2- DKÖ'ler kitleleşmeyi ve kitlesel mücadeleyi esas alır. STÖ'lerin ise kitleleşme, örgütlenme ve mücadeleyi geliştirme gibi bir sorunu yoktur.

3- DKÖ'lerin mücadele anlayışı, hakların mücadeleye, yaygın deyimle "söke söke" alınmasına dayanır. STÖ'ler ise iktidarla, oligarşinin çeşitli kurumlarıyla "diyalog" kurar, sorunların çözümünü burada görür, raporlar hazırlar, basın açıklamaları yapar. Faşist devletlerin, emperyalistlerin "ikna" edilebileceği gibi hayali bir anlayışa dayanırlar. Tüm bunlar salt "baskı grubu olma" işlevine uygundur. Oligarşinin bu "baskıları" kaale almadığında ise yapabilecekleri başka bir şey yoktur. Örneğin bugün AKP karşısında STÖ'lerin, sendikaların içinde bulunduğu durum tam da böyledir. AKP'nin sıkça başvurduğu, "STÖ'lerden görüş alıyoruz" sözü sadece onun değil, emperyalizmin en genelde başvurduğu bir aldatmacadır. STÖ'ler ise bu aldatmanın vitrini olarak iktidarla toplantılarda boy gösterirler.

4- STÖ'lerin "baskı aracı" olması, hiç "eylem" yapmadıkları anlamına gelmez. Yaparlar! Düdüklü, balonlu, zıplamalı, hoplamalı ve çoğu kez de "temsili" medyatik eylemler STÖ'lerin tipik tarzıdır. Alabildiğine yumuşatılmış, ciddiyetsizleştirilmiştir eylemler.

5- DKÖ'ler; politikalarını, mücadele anlayışlarını belirlerken, emperyalizm-halklar çelişmesini, sınıfların varlığını dikkate alırlar. Sömürgeciliğe karşı bağımsızlıktan yanadır, oligarşiye karşı halkın çıkarlarını savunur, faşizme karşı mücadele eder. Yasallığa değil meşruluğa dayanırlar. Yasal sınırlara hapsolmuş bir mücadelenin hiçbir hakkı elde etmesinin mümkün olmadığını sayısız örnekleri mevcuttur. STÖ'ler ise yasalıcıdır. STÖ anlayışında sınıfların yerini, herkesin istediği kalıba sokabileceği, Sabancılar'la, emperyalizm işbirlikçileri ile halk kesimlerini aynı kategori içine koyan "**resmi-sivil**" ayrımı alır. Patron örgütleri ile, kendine sol, emekten yana diyen DKÖ'lerin, sendikaların AB'cilik temelinde yanyana gelmesi de kaynağını buradan alır.

6- DKÖ'lerin muhalefetinin sınırlarını belirleyen halkın ihtiyaçları, sorunları, talepleridir.

STÖ'lerin muhalefetine sınırlarını belirleyen ise icazettir, AB'dir, meşhur AB kriterleridir. Bu konuda en çarpıcı örnek F tipleri ve direniş karşısındaki tutumlarıdır. Onlarca DKÖ, sendika, oda, (onlar kendilerine STÖ diyor!) ve Avrupalı aydın, sanatçı, F tiplerinin Avrupa'nın politikası olduğunun anlaşılmasının ardından, o ana kadar çeşitli düzeylerde yer aldıkları F tiplerine karşı mücadeleden çekilmişlerdir. Oda-hücre tartışmaları da yine AB tarafından bu kesimler aracılığıyla gündeme getirilmiş, hücrelerin meşrulaştırılmasında belirleyici bir rol üstlenmiştir.

7- DKÖ'ler toplumsal muhalefetin yükselmesinde rol oynadıkları için, aynı zamanda halkın birliği, örgütlenmesi ve dayanışmasını ön plana çıkarır, bireyciliğin karşısında yer alırlar. STÖ anlayışı ise, birey üzerine oturur. Kapitalizmin "Her Koyun Kendi Bacağından Asılır" veciz sözü, STÖ'lerin dilinde "bireyin kutsallığı" halini alır, ama özü değişmez.

8- DKÖ'ler faşizm koşullarında demokratik mücadelenin bedellerle yürütüldüğünü hiçbir zaman unutmaz, mücadelesini buna göre şekillendirir, bedeli göze alır. STÖ'lerin ülkemizde hayat bulmasının en temel nedenlerinden biri ise zaten risksiz, bedelsiz "solculuk"tur.

9- DKÖ'lerin ayakları bu topraklara basar. Mücadele gelenekleri, kültürü, eylemi ile halkın içindedir. STÖ'ler ise Avrupa solculuğuna, Avrupa kültürüne dayanır, halktan kopukturlar.

? Kendine "Sivil Toplum Örgütü" diyenlerin tümü STÖ müdür?

Sivil Toplumculuğun esas olarak emperyalizmin ideolojisi olduğunu, sola reformizm aracılığıyla taşındığını, hedefin iktidarsızlaştırma olduğunu biliyoruz. 'STÖ' kavramı öylesine yerleştirilmiştir ki, kendisine "komünist" diyenler, proleterya diktatörlüğünü savunanlar dahi kullanmakta, DKÖ'leri böyle adlandırmaktadırlar. Ancak mesele basit bir "adlandırma" değildir. Bu kesimler üzerindeki reformizmin etkisinin sonucudur. Ve bu etki eylem anlayışında da, düşüncede de karşımıza çıkıyor. Aynı durum, tek tek sendika ve sendikacılar, odalar, DKÖ'ler nezdinde de yaşanmaktadır. Kimilerinin farkında dahi olmadan STÖ'leştiklerini söylemek yanlış olmayacaktır.

Kimi kesimler içinse, "sivil toplum kuruluşları" kavramının, oligarşinin baskısını üzerine çekmek için, bir tür "sığınma" kavramı olarak kullanıldığı bir gerçektir. Bir tür "takiyye" de denilebilir buna. Ama nihai olarak sivil toplumculuğun meşrulaştırılmasında, yukarıda belirttiklerimiz bu kesimler için de geçerlidir.

Sonuç olarak: Kendine Sivil Toplum Örgütü diyen, STÖ kavramını kullananların tümü için sivil toplumcu demek yanlıştır. Ancak, ideolojik olarak tavır alınmadığında, bu durumun basit bir adlandırma, reformizmin etkisinde kalmayla sınırlı kalmayıp bu kesimleri de içine çekeceği gerçeği yadsınamaz.

? Sivil Toplumculuk pratikte nasıl ortaya çıkar ve ne zarar verir?

Sivil toplum kavramını kullananların buna yüklediği misyon elbette aynı değil. Örneğin TÜ-SİAD "liberal ideolojiye bağlanan kesimler için piyasayı devletten bağımsızlaştırma mücadelesinin bir aracı"dır. Onları "demokratikleşmeyi" amaçlayan bir sivil toplum örgütü gibi göstermenin asıl günahı ise reformizmindir. Bu nedenle sivil toplumculuk tartışmasının, aynı zamanda reformizm tartışması olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Sendikalardan, DKÖ'lere kadar her alana nüfuz eden sivil toplumculuk, girdiği yerde büyük tahribatlar yaratmış, DKÖ'leri, sendikaları tükenme noktasına getirmiştir. Örneğin, sendikalar işçilerin ekonomik taleplerinin mücadelesini dahi veremez duruma gelmişse bunda reformizmin, sivil toplumculuğun hakim kılınmasının, buna paralel olarak yaratılan sendikacı tipinin ve direnişten, grevlerden kaçan eylem anlayışının payı belirleyicidir.

Sadece bununla da sınırlı değildir, devrimci saflarda yarattığı tahribatlar da azımsanmayacak düzeyde ve sinsice geliştirilmektedir.

Bir yandan devrimcilerin fiili olarak tasfiyesi için katliamlar, infazlar, F tipleri devreye sokulurken, öte yandan ideolojik kuşatma ayağı sivil toplumculuk, reformizm aracılığıyla sürdürülmektedir. Kuşatmanın başarısı için DKÖ'lere, sendikalara sivil toplumcu anlayışın hakim kılınması yeterli değildir. Sivil toplumculuğun bizzat devrimci saflara sızması hedeflenir. Eylem anlayışında, düşünce tarzında, olaylara bakış ve tahlilde bu etkilerin olmadığı söylenemez. Örneğin, radikalizmin törpülenmesi, objektivizm, kitlelere gitmeme, eylem anlayışında medyatikliğin ön plana çıkması bu tahribatın örnekleridir.

? STÖ'leri kimler finanse ediyor?

İster ülkemizde isterse tüm dünyada sivil toplum örgütlerini finanse edenler, emperyalist tekeller ve onların devletleri ve çeşitli kurumlarıdır. Önce dünyadan birkaç örnek:

Örneğin, Soros'un milyon dolarlar akıttığı Yugoslavya darbesinde, ABD'nin Miloseviç'i devir-

mek için ayırdığı fon da 35 milyon dolardı. Bu paranın büyük bölümü, Amerikan Yardım Teşkilatı ve Ulusal Demokrasi Vakfı (NED) aracılığıyla darbeye rol oynayacak Sırbistan'daki "yerel" STÖ'lere aktarıldı. Önce NATO bombaları sonra STÖ'ler! Bu arada NED'in faaliyet gösterdiği ülkelerden biri de Türkiye'dir. Örneğin, Milletvekillerini İzleme Komisyonu, NED'in fonladığı STÖ'lerden biridir.

Zimbabve Devlet Başkanı Mugabe'nin, İngiliz emperyalizminin Afrika ülkelerindeki çıkarlarını korumak için oluşturduğu 'İngiliz Milletler Topluluğu'ndan (Commonwealth) ayrıldığını ilan etmesinin ardından, Mugabe'yi devirmek için şu karar alındı: "Zimbabve'de sivil toplumun geliştirilmesi". Bunun için de Commonwealth Vakfı'nın bütçesi 4,3 milyar dolara çıkarıldı.

Venezuela'da halkçı Chavez'e karşı darbeye rol oynayan Amerikancı muhalefete Soros'un 1 milyon dolar verdiği ortaya çıktı.

Gelelim Türkiye'ye;

AB'nin, 1997'de STÖ'lere verdiği para 5 milyon dolardır. Helsinki Yurttaşlar Örgütü'nden TESEV'e, Mor Çatı Vakfı'ndan Türkiye Felsefe Kurumu'na kadar onlarca STÖ fondan para aldı. 2003'te Sivil Toplum Geliştirme Programı çerçevesinde "proje sunan" yaklaşık 80 STÖ'ye AB'nin aktardığı ise 1 milyon 650 bin Euro (2.9 katrilyon) oldu. 2004 yılında da AB tarafından "sivil toplum kuruluşlarının geliştirilmesi" amacıyla 1 milyar 50 bin Euro ayrıldığı açıklandı.

AB'nin dışında projelere fon aktarma yöntemini kullanan kuruluşlardan biri de Dünya Bankası'dır. IMF'nin yarattığı büyük yoksullaşma ve tahribata karşı halkların isyanının önüne geçmek için geliştirdiği "sosyal projeler"de kullandığı araçların başında STÖ'ler yer almaktadır. Örneğin, Dünya Bankası'nın finanse ettiği projelerde STÖ'lerin payı 1980'li yıllarda yüzde 6 iken, 1993'te yüzde 30'a, bir yıl sonra yüzde 40'a, 1995'te ise yüzde 50'ye çıktı. Bugün de büyük oranda bu projeler STÖ'ler aracılığıyla gerçekleştirilmekte, halkın IMF'nin talanına ses çıkarmamasında sübap olarak kullanılmaktadır.

Sanırsız, emperyalistlerin insan hakları aşkına, doğa korunsun, kadın hakları gelişsin diye milyonlarca dolar, Euro harcamadıkları bilinmektedir. STÖ'ler için söylenecek olansa, "kimin ekmeğini yersen, onun kılıcını sallarsın!"

Sivil Toplum Örgütleri kimi temsil ediyor?

"Sivil toplumculuğun" geliştirilmesinin başını çekenlerden tekellerin örgütü TÛSİAD, STÖ'lerin

gelişmesinden duyduğu memnuniyetle "toplum artık kendisini sivil toplum aracılığıyla ifade ve temsil etmeye başlamıştır." (TÛSİAD Felsefe 2002) diyor.

Elbette memnun olacak TÛSİAD. Çünkü, "sivil toplumculuk", tüm muhalif hareketleri iktidar hedefinden uzaklaştırmayı, düzen güçlerinin icazetine bağlamayı hedeflemekte, sınıflar mücadelesinin, halkın mücadelesinin tasfiye edilmesini amaçlamaktadır. Bunun için STÖ'de halka yer yoktur. "Toplum"u temsil ettikleri de kocaman bir yalandır. Ne işçiyi, ne köylüyü, ne öğrenciyi, ne gecekonduyu ne de işsizleri; halkın hiçbir kesimini temsil etmezler. Temsiliyetleri; aydınların, çeşitli örgütlenmelerin yöneticilerinin, patronların bir araya gelip görüşlerini açıklaması ve buna da "kamuoyu" denmesinden ibarettir. "Sivil toplumculuk"ta halkın ne söz hakkı, ne iradesi yoktur.

Kimi ne kadar temsil ettiklerinin aynası mitinglerdeki tablodur. STÖ'cü sendika, DKÖ ve partilerin pankartlarının arkasındaki kitleyle, "marjinal" diye tecrit etmeye çalıştıkları devrimcilerin alanlara taşıdığı kitle kıyaslanamaz bile. Bugün, halkın sorunlarının, taleplerinin dile getirildiği alanları dolduranlar, STÖ'ler değil, devrimcilerdir.

STÖ'lerin kendisi de halkın örgütlenmekten kaçtığını çeşitli açıklamalarında dile getirmektedirler. Ama, bunda kendilerinin payını görmekte, DKÖ'lerin nasıl STÖ'leştirildiğini, haklar ve özgürlükler mücadelesini "hükümetlerle diyaloga" indirgediklerini, sendikalardan ve DKÖ'lerden devrimcilerin tasfiyesini nasıl ve kimlerle birlikte gerçekleştirdiklerini ya da destek verdiklerini sorgulamamaktadırlar.

Türkiye'de sivil toplumculuğun nihai olarak geleceği yoktur. Ancak sınırlı bir kesimin, küçük-burjuva aydın kesimlerin, gecekonducuların, fabrikaların, tarlaların yolunu bilmeyenlerin içinde kök salabilirler.

Ülkemiz, her şeyden önce köklü bir devrimci geleneğin, hiçbir katliamla, baskıyla, ideolojik saldırıyla sökülüp atılamadığı bir devrimci geleceğe sahiptir. Devrim yürüyüşü gerileyebilir, kuşatılabilir, ama kuşatmaları yarma konusundaki ustalığı kanıtlanmıştır, yeniden yoluna devam eder. İkincisi, ülkemiz çelişkilerin keskin olduğu, halk kitlelerinin büyük bir açlık ve yoksulluk içinde yaşadığı, işsizliğin her geçen gün arttığı bir ülkedir. Böyle bir ülkede halkın öfkelerini uzun süre dizginlemek zordur. Ne baskı ne de sivil toplumculukla düzen içinde tutmak politikaları bir yere kadar etkiler.

AB'cilik aynı zamanda Amerikancılıktır

Vatana ihanetin “aydınları”

Avrupalı “aydınlara” başını çeken ve AB ile her konuda kanal kanal kanalları gezip, Avrupa kaynaklı “perspektiflerini” sunan **Mehmet Altan** şöyle yazdı:

“Amerika’nın nasıl bir Ortadoğu istediği uzun zamandır belli... Müslümanlığın demokratikleştirildiği, insan haklarına, demokrasiye ve piyasaya dayalı, Sovyet topraklarındaki Türki ülkeleri de kapsayan koca bir Ortadoğu. Türkiye bu hedeflere yaklaştığı oranda bölgede “örnek ülke” olacak, uzaklaştıkça şansını yitirecek... Ortadoğu’yu yeniden şekillendirmek isteyen ABD bile özgürlükler konusunda bizim millerist yaklaşımdan çok ileride.” (2 Şubat, Sabah)

Avrupa’nın yönlendirmesi ile Irak’a saldırı öncesi karşı çıktılar. Şimdi işgal onları ilgilendirmiyor. Çünkü Avrupa’nın hesapları değişmiş, Irak’tan pay kapmak için ABD ile masadadır. Avrupalılar da ona uygun olarak konumlanmışlardır. Yarın Avrupa işareti verdiğinde, bu Amerikan övgülerini unutup işgale en keskin karşı çıkacaklarından da kimsenin kuşkusu olmasın.

Türkiye’nin Amerika’nın “büyük Ortadoğu” hedefine yaklaşmasının yolunun, hem ABD hem AKP tarafından, AB’ye giriş olarak formüle edildiği bilinmektedir. Altan’ın, “şans” olarak

nitelediği, ABD’nin Ortadoğu ülkelerini sömürü alanı haline getirmesinin adı olan “büyük Ortadoğu” projesine desteğinin kaynağını da AB’cilikte aramak gerekiyor. İşte size, AB’ciliğin nasıl bir vatan hainliğiyle özdeş hale gelebildiğinin bir örneği daha.

Amerika’nın demokrasi, insan hakları götürdüğünü bugün Amerika dışında kimse söyleyemiyor. AB’ciler hariç. Çünkü **AB’cilik son tahlilde Amerikancılıktır**. Hangi kılıf geçirilmeye çalışılırsa çalışılsın, istenildiği kadar “demokratikleşme” masalları anlatılsın, **AB’ciliğin temelinde tekellerin istikrarını savunmak vardır**. Bunu en iyi yapan da Amerika’dır. AB ile ABD arasındaki çelişki ve çatışmaların seyrine bağlı olarak AB’ci “aydınlara”ın dillerinin değişmesine kimse aldanmasın. Savundukları emperyalizmin istikrarından başka bir şey değildir. Altan’ın geldiği nokta itibarıyla Amerikan bombalarıyla gelecek “demokrasiye” de itirazı olmaması şaşırtıcı değildir. Kendi ülkesine AB zoruyla “demokrasi” getiren, direnen ülkelere de bombaların zoruyla demokrasi götürülmesini savunacaktır. Türkiye’ye AB’nin getirdiği demokrasiyle, ABD’nin Irak’a götürdüğü demokrasi aynı demokrasidir.

Garip olan, bunların, Altanlar’ın, Murat Belgeler’in hala sol diye geçiniyor olması, Solda onlara hala bu payeyi atfedenlerin bulunmasıdır. Amerikancılığın, Avrupalılığın solla nasıl ilgisi olamaz ise, onlara bu payeyi atfedenler de dolaylı olarak solun kirletilmesinde suç ortaklığı yapmaktadırlar.

“Aydınlıklarına” gelince söylenecek şey, ancak vatana ihanetin “aydınları” olabilecekleridir.

0 Tam Bir STÖ!

Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği’ni (ÇYDD) okuyucularımız çeşitli yazılarımızdan bilir. Bir özelliği var ki, benzerine az rastlanır.

AB tarafından “Gecekonduarda bilinç oluşturulmak ve tabandan eylemlerin teşvik edilmesi yoluyla insan hakları ve demokratikleşme sürecinin içselleştirilmesinin desteklenmesi” gibi çok “ulvi” bir amaçla görevlendirilmiş olan ÇYDD’nin bir özelliği daha ortaya çıktı. 29 Ocak günü “Ulusal Birlik Hareketi” adıyla, ilerici öğrencileri üniversiteye sokmayan İstanbul Üniversitesi’nin öncülüğünde kurulan ve amacını “yok edilmek istenen Cumhuriyetin temel niteliklerine sahip çıkmak” olarak açıklayan örgütlenmenin de kurucularındanmış!

Aynı ÇYDD’nin, AB’nin 400 bin Euro’luk fondan para alanlar arasında olduğu bir önceki haf-

ta bizzat AB tarafından açıklanmıştı.

Hatırlatmaya devam edelim. Bir gazetede “Türkiye’nin en büyük ve etkili sivil toplum örgütlerinden” diye sunulan derneğin genel başkanı Prof. Dr. Türkan Saylan, bir süre önce de şu açıklamayı yapıyordu: “Devlet, kötü niyetli sivil toplum örgütlerini önleyeceğine, bizlerin önünü tıkkıyor... Gerici ve bölücü örgütler hakkında gereken yapılmalı.”

Tabii bu arada, İstanbul’daki bombalamaları bahane ederek, “şiddete ve teröre karşı” bir grup STÖ ve reformist partilerle birlikte halkımızı mitinge çağırarlardan biri olduğunu hatırlatmayı da unutmayalım.

Görüyor musunuz; hem düzen muhaliflerine düşmanlığını açıkça ilan eden bir devletçi, hem AB işbirlikçisi, hem ulusalcı, hem barışçı... STÖ dediğiniz de “her dalda oynamalı”!

"Grup Yorum, türküleriyle ve hayata bakışıyla, ezilenlerin yanında yer almış; türkülerini, ezilenlerin kurtuluşu için seslendirmiştir. İşçilerin, öğrencilerin, memurların, gecekondulu halkının, hak ve özgürlük taleplerinin yanında olmuş; ülkemizin, bağımsız, demokratik bir ülke olması için, türkülerini, ateş hattına sürmüştür. Grup Yorum türküleri, özgürlük tutkusunun notalara dökülmüş halidir. Özgürlük Grup Yorum'un tutkusudur!"

(Grup Yorum)

Grup Yorum'un Kaynağı Halktır

Binlerce yıldır halkların isyanını anlatan, ezilmişliğini isyana çağrıya dönüştüren türküleri yasaklanıyor. Tarih bunları kaydederken, elbette yasaklayanların adını da kaydediyor. Ama halklar yasaklayanların adını hiç anmıyorlar, dilden dile dolaşan yine türküler ve o türküler notalara dönüştürme, yeniden halkla buluşturma cüreti gösterenler oluyor.

Yorum Halkın Sanatçısıdır

Grup Yorum, halkın türkülerini notalara dönüştürüp, halka yeniden sunuyor. Emekçi halkın özlemleri, kavgası, öfkesi Yorum'la ses verirken, bozlaklardan semaha, Ege türkülerinden Karadeniz'e, Kürt halkının ezilmişlik ve isyan türkülerinden Arap ezgilerine kadar Anadolu'da yaşayan halklar buluşuyor Yorum'da. Yorum'un türkülerini yasaklayanlar da bu nedenle beyhude bir çaba içerisinde. Yorum'un yasaklanmış türküler, marşları yürüyüşlerde, mitinglerde, grevlerde, boykotlarda, doğunun bir köyünde söyleniyorsa, en gencinden en yaşlısına kadar Yorum'un ezgileri ile bu halk coşuyor, öfkeleniyorsa, bunun bir tek nedeni vardır. Yorum'un türkülerinin halkın türküler olmasıdır. Sadece içerik değil, müziği de halkın anlayacağı, yabancılaşmayı duymayacağı, Pir Sultan'dan Ruhi Su'ya bu ülkenin sesi Yorum. Ama bununla yetinmiyor O. Anadolu ezgilerine tüm dünyanın ezgilerini yedirebilen bir çizgiyi temsil ediyor. Çok sesli, gürül gürül akan, kendine has bir sesi yaratan bir çizgi bu. Bu ülkeden besleniyor müziği, ayakları bu topraklara basıyor, bu halkın yaşadığı ne varsa, Yorum'un albümlerinde mutlaka kendine bir yer buluyor. Ama dünya halklarının yarattığı değerlere, halkların mücadelelerine de kucağını açıyor, halkımızın müziğiyle, kavgasıyla bütünleştiriyor. Bunu yaparken, "evrensellik" adına, kök saldı Anadolu toprağından kopmaması Yorum'un en belirgin yanı. Orhan Kahyaoğlu kitabında şu söz-

lerle ifade ediyor bu gerçeği:

"Yorum'un temel kaynakları, halk müziği geleneğine yaslansa da, dünya devrimci müziğiyle hem düşünsel, hem müzikal anlamda köprüler kurmuşlardır."

Birçok örneği gösterilebilir, ancak en anlamlı örneklerinden biri, "İleri" albümünde seslendirilen "Dünya Halkları Kardeşdir" isimli parçadır. Latin Amerika'dan Çin'e, İrlanda'dan Sovyetler'e, Filistin'den Afrika'ya ve Anadolu'ya kadar dünya halklarının özgürlük mücadeleleri, ulusal ezgileriyle beslenir.

Kutsanan "Tarafsız Sanatçılığın" Karşısında "Biz Ezilenlerden Yana Tarafız" Diye Haykıran Bir Ses

Grup Yorum 19 yıllık tarihinde, bir yandan halka mücadelenin yolunu gösterirken, bir yandan da onunla birlikte yürümeyi yaşam biçimi haline getirdi. Gençliğin mücadelesinin içinde ayağa kalktı. Gecekondulu halkının direnişlerinde olgunlaştı. Armutlu gecekondularının çocukları yıkımlara karşı direnişlerde Yorum'un türkülerini büyüdüler. Boykotlarda, forumlarda öğrencilerle birlikte türküler söylediler, halaylar çektiler. Memurların grevli toplu sözleşmeli sendika mücadelesinin geliştiği 1990'lı yıllar boyunca onların yanında yer aldılar. İşçi grevlerinde halayları birlikte çektiler grevci işçilerle. Tutsak ailelerinin mücadelesini hiç yalnız bırakmadılar. Örneğin, Gazi

Sayı 98

45

15 Şubat
2004

Mahallesi'nde halk mı katledildi, onlar yurtdışındayken aldıkları bu haberle hemen harekete geçtiler. Elbette önce, ayaklanmanın marşını yaptılar. Gazi Marşı, katliamin en sıcak yaşandığı anda ortaya çıktı. Yeni bir albümü beklemeden 'Gazi Marşı'nı bir kasete kaydedip yüzlerce adet çoğalttılar. Bu kaset elden ele dolaştı. Gazi Şehitleri'nin mezarlarını yaptırmak için başlatılan kampanyaya yurtdışından destek verdiler ve ülke ülke, il il, dolaştılar, dinletiler verdiler. Toplanan paraları mezarların yapılması için ulaştırdılar.

12 Eylül sonrası ve 1990'lı yılların, bireyciliğin geliştiği yıllarda böyle bir tavrın önemi çok daha büyüktür. Sanatçının halktan kopuşu karşısında tutarlı bir tavır, onlara da doğruyu gösteren bir gelenektir Yorum. Onlar, sanatçının tarafsızlığını kutsayanlara, bunu bir erdem gibi gösterenlere cevap olarak, "**Biz ezilenlerin tarafındayız, biz yoksulların yanındayız, onların müziğini yapıyoruz.**" dediler.

Emperyalizmin ideolojik ve kültürel saldırısının en yoğun yaşandığı 1990'lı yıllar boyunca, sosyalizmde ısrar, halkla bütünleşmenin temel güç noktasıdır. Sömürünün ve zulmün olmadığı bir düzen özleminin beyinlerde tüketildiği bu yıllarda, emperyalizmin propagandalarına en büyük destek küçük-burjuva sanatçılardan geliyordu. Birey alabildiğine kutsallaştırıldı. Sanki bu ülkede yaşayan halkın hiçbir sorunu yoktu. İstisnalar dışında ne müziklerinde ne de pratiklerinde bunu görmek mümkün değildi. Umutsuzluğun, yılgınlığın türküleri dolaştırıldı dillerde. Halkın mücadelesi bir nostalji haline getirildi. Dünyada sosyalist devrim olmayacağı teorileştirildi. Küçük-burjuva sanatçılar halkın örgütlenmelerini, hak alma mücadelelerini küçümsemeye başladılar. Bu süreç sanatçının halktan pratik ve düşünsel olarak koptuğu ve buna paralel halkın sanatçısı olmayı benimseyenlerin bir elin parmaklarını geçmediği süreçtir. Yorum, emperyalizmin yoz kültürünün karşısında kendi alanında bir barikat oluşturduğu gibi, bu tür küçük-burjuva düşüncelerin de karşısına dikildiler. Küçük-burjuvazi "slogancılık" söylemiyle saldırıya geçtiğinde, dayattığı "tarafsızlıktı", doğrudan taraf olmamayı.

Yorum reddetti bu dayatmaları. Pratikte, düşüncede buna karşı mücadele verdi. Her albümü, her konseri, katıldığı her eylem, etkinlik bu savaşın bir parçası oldu. Yorum için düzen kültürüne, emperyalist kültüre karşı direnerek açtığı bu yoldan başkaları yürüdü.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine sıkı sıkıya bağlı kalan, halkın tarafında olan Grup Yorum bunun bedelleri olduğunu biliyordu ve bu bedelleri ödeyerek geldi bugüne. Ya suya sabuna dokunmayıp, bütün sanat yaşamı sahnede başlayıp sahnede bitecekti, ya da demokrasi mücadelesini yükseltip bunun bedellerine katlanacaktı. Yorum ikinci yolu seçti. Sanatı, olması gerektiği yerde, halkın içinde icra etti. Örgütlü devrimci sanatçının siyasal cüretiydi sergilenen. Ör-

Grup Yorum Albümlerinden

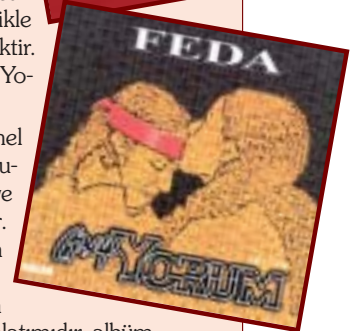
MARŞLARIMIZ: 1997. Marşlar, halklarla birlikte düşmanla dövüşürler. Kavgada atılan sloganlarla, sıkılan mermilerle soluk alır, kendileri birer mermi haline gelir, düşmanı için "tehlikeye" dönüşürler. Bu nedenle Türkiye devrimci hareketinin 30 yıllık destansı yürüyüşünün marşları hep unutturulmak istenir. Unutturmamak ise, Yorum'un misyonudur.

BORAN FIRTINASI: 1998. Bir ölümsüzlük destanı olan ölüm orucu, ancak destanla anlatılabilirdi. Böyle bir kavganın destanını ise ancak Yorum yapabilirdi. Yorum bu destan çalışmasıyla devrimci müziğe yeni bir soluk kattı.

KUCAKLAŞMA: Aralık 1998. Kimi zaman sözler anlatır kavganın o coşkunluğunu ve çekilen acıları; kimi zaman da müzikler alıp götürür insanı kavganın orta yerine. Enstrümantal parçalardan oluşan bu albümde Yorum, notalarını sürüyor sipere.

EYLÜL: Ocak 2001. Bu ülkede devrime, halka dair yaşanan her şey Yorum'un kasetlerinde mutlaka yerini alır. Birbiri ardına dinlenen kasetler, aynı zamanda ülkemizde mücadelenin ve zulmün de tarihidir. "Single" adı verilen bir tek parçadan oluşan bu çalışma, süreci yakalama, sürecin en sıcak anına müzikle müdahale anlamında bir ilktir. Ulucanlar katliamına karşı Yorum'un tavrıdır Eylül.

FEDA: Eylül 2001. Temel olarak sürece damgasını vuran 19 Aralık direnişi ve ölüm orucu direnişidir. Dünya tarihinin en uzun direnişi hala yaşanıyor ülkemizde. Bir tarihi kesitin değil, süren bir tarihin anlatımıdır albüm. Feda, aynı zamanda halkların zulme isyan silahının müzikle buluşmasıdır.

gütlü sanatçılığa küfredenlerin Yorum'un yürüyüşü karşısındaki şaşkınlıkları bu yanıyla anlaşılabilir.

Hayata yoksulların tarafından bakıp, onların acılarını, öfkelerini içinde hissettiği için şarkılarının içeriği de bunları içeriyor. Deprem, enkaz altındakilerin acısı, F tiplerinde hücre hücre eriyenlerin kahramanlığı böyle yanyana gelip, aynı kaynağa yöneliyor. Grup Yorum, müziğiyle politika yapıyor. Konserleri, bir miting, bir politik gösteri, bir hak alma mücadelesine dönüşüyor. Müziklerinin kitlelere coşku veren, onları ayağa kaldıran bir işlevi var. Bunun için müziklerine, yani "biçime" türkülerinin içeriği kadar önem veriyorlar. Sanatın insan ruhuna, duygularına seslenen yanını asla geri plana atmadan; müzikteki doğruyu arıyorlar. Bugün herkesin kabul ettiği Grup Yorum'a ait müzikal tarz, bu gerçeklik ve mücadelenin içinde doğmuştur.

Tarafını seçen örgütlü sanatçı için sanatın hiçbir alanında üretememe gibi bir sorun yoktur. Örgütlülük ve halk besler onu. O, halkın yaşadıklarını sanatına aktarır. Grup Yorum kendi alanında müziği ile bu misyonu üstleniyor. Bu yanıyla da bir "müzik grubu" faaliyeti kalıplarıyla Yorum'u değerlendirmek zordur.

Onların çalışma tarzı faşizm koşullarında yürütülen sanatsal faaliyetlerin kurumlaşması üzerine atılmış adımlardır. Bunun hayata geçmesidir. Devrimci bir sanat alanının yaratılması ve yaşatılması gerçekliktir. Grup Yorum'un bir okul olma işlevi de buradan gelmektedir. Mücadelenin sanatçıların yetiştiren bir okuldur. Sanatı, müziği bir grup seçkin çevrenin tahakkümünden kurtarıp halka sunma düşüncesidir.

Halkın sanatçısı Yorum 19 yıldır, artık herkesçe bilinen baskıları göğüsleyerek geldi bugüne. Engellenemeyen Yorum'un yürüyüşü, 19. yılda "Yürüyüş" albümü ile sürüyor.

Yazı dizimizi bitirirken, son sözü Yorum'a bırakıyoruz:

"Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin içinde yer alıyoruz. Sanatsal faaliyetlerimizle yeni bir dünya kurma mücadelesine katılırken toplumsal yaşamın düzenlenmesinde politik mücadelenin belirleyici rolünün bilincindeyiz. İnsan ruhunun mühendisleri olan sanatçılar, eserleri ve sanatsal faaliyetleriyle yaşamı yeniden düzenleyen politikanın hizmetindedir. Sanatımızın kaynağı halktır. Halkın içinde, omuz başında, gözünde, kulağında, dilinde, sıkılı yumruğunda, umudunda, sevdasında, ekmeğinde, aşkıdadır türkülerimiz. Halkımız aydınlığa doğru giden atılımıyla esin kaynağımızdır..."

Grup Yorum Bombalar Altında

Grup Yorum, halklar-emperyalizm saflaşmasında, ezilen halkların safında oldu hep. Direniş marşlarına her halkın öfkesi, ezgileri yansdı. İdeolojik olarak emperyalizme ve onun kültürüne, temsilcilerine, araçlarına karşı savaş açtı. Kültürel ve pratik olarak emperyalizmin karşısına dikilenlerin yanı başında oldu.

2003'te başlayan Amerikan işgaline karşı, Irak halkıyla dayanışma içerisinde bulunmak için **Bağdat'taydı Yorum**. "Biz varız" haykırışıyla direnen tüm halkların ABD imparatorluğuna karşı görkemli gücünü dile getirirken, bu süreçte, Irak'a "Canlı Kalın" olarak giden Yorum üyesi Cihan Keşkek, Bağdatlılarla beraber direniş türkülerini söyledi. Direniş türkülerini, direnişlerin içinde yer alarak söylemek, bir Yorum geleneğiydi. İşgalinin sürdüğü dönemde, **Biz Varız** albümünü çıkardı. Biz Varız isimli marşı ve Bağdat şiiirini direnenlere, Anadolu'nun dört bir yanında işgale karşı cephe oluşturan kitlelere duyurmaya çalıştı.

Cihan, işgal tamamlanana kadar Bağdat'taydı. Bombalara karşı kendilerini tesislere zincirleyeceklerini, sonuna kadar Irak'ta kalacaklarını söyleyenlerden sadece birkaç kişi kalmıştı. Bombardmanın ilk gecesini Cihan not defterine şunları yazmıştı;

"Adeta bütün gökyüzü aydınlandı. Amerika, bombalarla, belli ki tüm dünyaya mesaj veriyor. Alev alev mesajlar. Ölüm ölüm mesajlar. Vahşet vahşet mesajlar yağıyor gökyüzünden. Bombalar çok ağır dövüyor her yanı. Sesler kesilmiyor. Camlar sarsılıyor. Sanki yerin yüreğine kurşun sıkılıyor. Toprak acıyla haykırıyor. Bu ses, atılan bombanın patlarken çıkardığı ses değil, yerin haykırmasıydı... Bu toprakların ABD'ye öfkesi büyüktü. Nice çocuklar, analar, babalar, gençler düşmüştü bu topraklara. Amerika'nın akıttığı kan deryayı tutmuştu. Şimdi her bomba düştüğünde haykırıyordu toprak; 'ciğerime sapladığın bu her bomba senin hışmın olsun, öfkemiz tutsun seni...' Ve atılan her bomba öfkeyi, kini, aynı zamanda umudu biriktiriyordu, bir kere de Amerika'nın üstünde patlamak üzere..."

Bugün Irak'ta yaşanan direnişte, işgalcilerin beyninde patlayan bombalar değil, işte bu öfkedir. Yorum, bu öfkeye tanık oldu, o öfkeyi duydu benliğinde ve emperyalizme karşı duyduğu bu öfkeyi türkülerle, marşlara yansıttı.

Sayı 98

47

15 Şubat
2004

Halkın Değil Düzenin Sanatçısı Olarak Öldü

Cem Karaca yıllarca türkülerini söylediği halkın sanatçısı olmayı terk ettiği süreçte, düzenin sanatçısı olarak öldü. Ölümü ve cenazesi tam bir istismara dönüştürüldü, gerçeğin üzeri örtülmek istendi. İslamcıların geleneğidir; istismar etmedikleri, kullanamayacakları hiçbir şey yoktur. Ahlaklarıdır bu. Cem Karaca'yı ele alırken tartışılması gereken cenazesinin tek birle mi, alkışla mı kaldırıldığı değildir. Yoksa, bir sanatçı halkın safında yer alır, halkın sanatçısı olur, ama dini inancı da güçlü olabilir. Bu tartışma istismarcıların çiğ tartışmalarıdır. Önemli olan, O'nun halkın, ezilenlerin sanatçısı olarak mı, yoksa düzenin sanatçısı olarak mı yaşayıp öldüğüdür.

Parkalılar ve Tamirci Çıraklarının Safından Düzenin Safına: Anadolu Rock müziğinin ilklerinden Cem Karaca, 1970'li yıllarda etkilendiği devrimci mücadele ile tanışmasıyla, türkülerini de halkı, ezilenleri, devrimcileri anlatmaya başlamıştır. Bu yıllar halkın safında yer aldığı, sanatçının olması gereken yerinde olduğu dönemdir. 12 Eylül cuntası sonrası yurtdışında yaşadı. Özal iktidarı döneminde, ANAP'ın sahte demokratikleşme manevralarının vitrini olarak ülkeye dönmesine izin verildi. Bu dönüşün yaşandığı, Karaca'nın düşmanına yalvararak ülkeye döndüğü yıllar, aynı zamanda sokak ortalarında, dağ başlarında, hapis-

hanelerde devrimcilerin katledildiği yıllardır. Özal'ın liberal politikalarının tüm halkı, gençliğimizi yozlaştırdığı yıllardır.

Karaca bunları görmezden gelmiş, halka zulmedenlerin önünde diz çökmüş, katillerin kanlı ellerini sıkıştır.

Bugün de tespit edilmesi gereken Karaca'nın sınıfsal yeri, hangi saflarda yer aldığıdır. Sınıf değiştirerek ezilenlerden yana olmayı terk etmiştir. Sanatçı ezilenlerden yanadır. Devletle uzlaşmayı seçerse, o halkın sanatçısı olmaktan çıkar, düzenin sanatçısı haline gelir.

Halkın sanatçısıyken sıra bedel ödemeye gelince devletten yana olan, ezilenleri katledenlere, katillere yalvaran, yakaran, bunun karşılığında düzen içinde yer alan Cem Karaca da bu süreci yaşamıştır. Ve O, halkın değil, oligarşinin düzeninin sanatçısı olarak ölmüştür.

Cenazesinde ne söylendiği değil, cenazesini "Parkalıların", "Tamirci Çıraklarının" yani Cem Karaca'nın 1980 öncesi şarkılarıyla anlattığı bu ülkenin ezilenleri ve ezilenlerin mücadelesini verenlerinin uğurlayıp uğurlamadığıdır.

Sanatçı ezilenden yana olduğunda, gün gelecek bedellerle de karşılaşacaktır. Bunun ilk örneği de Karaca değildir. Onlarca sanatçıya dayatılmıştır bu bedeller. İşkenceler, tutsaklıklar, ölümler, sürgünler faşizme karşı savaşan bir halkın sanatçısının yoluna her an çıkabilecek bedellerdir.

Halkın sanatçıları, bedel ödemeyi öğrenmek zorundadır.

Sayı 98

48

15 Şubat
2004

Grup Yorum'dan tutuklanan elemanları için kampanya: İhsan Cibelik'e özgürlük

Grup Yorum, Wernicke Korsakoff hastası olduğu halde Adli Tıp raporuna dayanarak tutuklanan elemanları İhsan Cibelik için kampanya başlattı. Kampanyanın ilk eylemi 10 Şubat günü Adli Tıp önünde gerçekleştirildi.

"Grup Yorum Elemanı İhsan Cibelik'e Özgürlük" pankartı açan Grup Yorum, Cibelik'in resimlerini ve "Wernicke Korsakoff Hastaları İyileşemez" dövizleri taşıdı. Grup Yorum elemanı Hakan Alak'ın

okuduğu açıklamada, kampanyaya tüm aydın, sanatçılardan destek istenirken, tutuklama kararına gerekçe yapılan Adli Tıp raporunun, AKP'nin Adli Tıp Kurumu'na müdahalesi sonrası gerçekleşmesine dikkat çekildi. "Sokaklar, cadeler, İhsan Cibelik'e Özgürlük talebiyle donatılacaktır. Türkülerimizle, şarkılarımızla bu kararı verenlerin karşısına çıkacağız!" diyen Alak, hukuksuzluğa son verilmesini istedi. Eylemde, İhsan Cibelik'in bağlaması zincirlenmiş şekilde taşındı.

Açıklamadan sonra Özgürlük Tutkusu türküsünü söylemeye başlayan Yorum'a polis müdahale ederek tehdit etti. Eylem, türkülerin etrafı çevik kuvvet polisiyle kuşatılmış halde, 'İhsan Cibelik'e Özgürlük, Grup Yorum Susturulamaz' sloganlarıyla sona erdi.

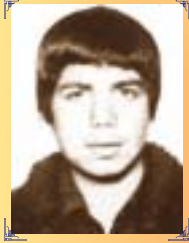

Güneyin Güneşi Dinletisi

Antakya'da faaliyet gösteren Grup Güneyin Güneşi (Şems-ul Cenubi) Serinyol'da Dayanışma Derneği'nde müzik dinletisi verdi. Coşkulu Arapça ve Türkçe türkülerin söylendiği dinletide, Grup Güneyin Güneşi elemanları, bu etkinliklerin halklar arasında dayanışma sağlamak amacıyla yapıldığını ve bu tür etkinliklerin süreceğini söyledi.

kahramanlar Ölmez

14 Şubat - 20 Şubat Şehitlerimiz

Ali Hüseyin AVCİ
14 Şubat 1984

Elazığ ve Dersim’de gerilla faaliyeti sürdürdü. Cunta yıllarında o dağlarda devrim ve sosyalizm bayrağını dalgalandırmaya devam ediyordu. 1984’te Tunceli Çemişgezek bölgesi Akhisar’da jandarmayla girdiği çatışmada şehit düştü.

İrfan BARLIK
14 Şubat 1995

Gerillanın lojistik ihtiyaçlarını karşılamak için üç köylüyle birlikte Ortadoğu’dan Türkiye’ye geçiş yaparken, sınırda çıkan çatışmada şehit düştü.

İrfan Barlık, 1959 Bitlis’in Xaçukan Köyü doğumluydu. 1979’da Ankara’da öğrenci gençliğin anti-faşist mücadelesi içinde yer alarak devrimci mücadeleye başladı. 1983 yılından itibaren bir süre tutuklu kaldı. 1991 Eylül’ünde Ortadoğu’ya kamp alanına gitti. Bir süre sonra Ortadoğu Komitesi üyeliğine atandı.

Ali Rıza AĞDOĞAN
16 Şubat 1991

Emperyalist savaşa karşı bir eylemde gözaltına alındı. Gözaltına alındığı gün işkencelerden sonra Beyoğlu Emniyeti’nin 3. katından aşağıya atıldı. Kaldırıldığı hastanede üç gün sonra şehit düştü.

19 Şubat 1972
Ulaş BARDAKÇI

İstanbul Arnavutköy’de kuşatıldığı evde çatışarak şehit düştü.

THKP-C önderlerindendir. 1960’lı yılların sonunda gelişen gençlik mücadelesinin önderlerinden biri olarak devrimci hareketin yaratılmasında yer aldı. ODTÜ’de başlayan devrimci mücadelesini

THKP-C Genel Komitesi üyesi olarak sürdürdü. Türkiye devriminin yolunun netleştirildiği ideolojik, pratik mücadelenin her aşamasında vardır. Parti-Cephe’nin kuruluşuyla birlikte asıl olarak askeri planda görevler almıştır. Türkiye devriminin şehir gerillasının yaratıcılarından. 12 Mart cuntasının ardından tutsak düştü. Mahir’le birlikte gerçekleştirdikleri özgürlük eylemi sonrasında savaşa kaldı-

ğı yerden devam etme kararlılığıyla silaha sarıldı ve şehit düştüğü ana kadar da silahını elinden bırakmadı.

*

TKP revizyonizminin, TİP parlamenterizminin, cuntacılığın bulanıklaştırdığı devrimciliği yeniden tanımlamış, devrimciliğin ölçülerini koymuşlardır.

Tarih; 9 Nisan 1969... ODTÜ, aralarında Hüseyin İnan, Sinan Cemgil, Yusuf Arslan, Mustafa Taylan Özgür ve Rasih Ulaş Bardakçı’nın da yer aldığı bir grup öğrencinin önderliğinde, ODTÜ’deki boykot işgale dönüştürüldü.

Solculuk, ilericiлик nedir, ne değildir, o zaman da tartışılıyordu; burjuvazi, küçük-burjuvazi, düzen savunuculuklarını sol diye pazarlamaya çalışıyorlardı o gün de. Ve böyle olduğu için de gerçek devrimcileri karalıyorlardı. ODTÜ’deki işgal üzerine CHP Merkez Yönetim Kurulu’nun yayınladığı bildiriye bakın mesela: *"Bu küçük bozguncu gruplar kendilerini solcu sansalar bile veya öyle gösterse bile, ülkemizde demokrasiyi yıkmak, faşist bir yönetim kurmak ve Türk ulusunu bölerek sömürmek ve yönetmek isteyen güçlerle gizli veya açık, bilinçli veya bilinçsiz işbirliği halindedir."*

O zaman CHP Genel Sekreter Yardımcısı olan ve Türkiye’nin tanıdığı en büyük sahtekar solculardan, en büyük sol istismarcılarından biri durumunda Bülent Ecevit de şöyle diyordu: *"Kendini ilerici sanan herkes ilerici değildir. Bazı solculara göre, kim elli yıl, yüz yıl öncesinin doktrinlerine, dogmalarına daha çok bağlı kalırsa o kadar ilericidir. Asıl gerici olan bu solculardır."*

Ulaşlar, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için şehit düştüler; Ulaşlar’ın yolundan yürüyener, 34 yıldır bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini sürdürüyor. Sol, ilericiлик üzerine ahkam kesen CHP solculuğunun ise, tüm tarihi işbirlikçilik ve faşizmi uygulamaktan ibarettir.

Bugün düzen solculuğu yapan reformizmin devrimcilere, silahlı mücadeleye yönelik "eleştirileri", CHP’nin, Bülent Ecevitler’in eleştirilerine ne kadar benziyor değil mi? Devrimcileri doktrinlerle, 50 yıl öncesinde kalmakla suçluyorlar.

Bir yanda Ulaşlar’ın devrimciliği, bir yanda Ecevit solculuğu(!); herkes yolunda yürüyor.

Ulaşlar’ı anarken, yeniden hatırlanması ve hatırlatılması gereken budur; devrimcilik, her koşulda inançlarından taviz vermeksizin, devrim hedefine yürümeye devam etmektir. Emperyalizme ve oligarşiye karşı halkın kurtuluşu için savaşımdır. Gerktiğinde bu uğurda can vermeyi bilmektir. Devrimcilikte neyin olup neyin olmadığına cevabı, Ulaşlar’ın yazdığı tarihte vardır. Bunun dışında yapılan her devrimcilik tanımı, riyakarlıktır.

köyün ! Delisi

Emir emirden üstündür

Denktaş görüşmeye giderken "Annan Planı Allah'ın emri değil" diyor-du. Öyle olmasına öyledir de, emperyalizmin emri... Muhafazakar burjuva politikacılar, her zaman ikincisine daha sıkı biçimde riayet etmişlerdir... Denktaş'ın New York'ta da kanıtladığı gibi...

Düzeltilme

Geçen hafta bu köşede Iraklı direnişçilerin Wolfowitz güdümlü füzelerinden söz etmiştik. Ama Wolfowitz'in akıbetine Ortadoğu'daki Amerikan Kuvvetleri Komutanı general Abizaid de uğradı. Onun Felluce'de bir askeri karargaha girmesinin birkaç dakika ardından karargah direnişçiler tarafından füze ve kurşun yağmuruna tutuldu. Abizaid canını zor kurtardı...Anlaşılan o ki, füzeler, sadece Wolfowitz'e değil, tam Amerikan sivil-askeri kodamanlarına ayarlı.

Huzurlarınızda 'İlimli İslam' Korusu:

ÑÑ Amerika Amerika cennetim... Benim eşsiz memleketim... ÑÑ

Muratlar'a Özgürlük!

Egebank'ı hortumlamaktan yargılanan Murat Demirel de beraat ettirildi. Ne de olsa hayali ihracatın mucitleri olan Yahya'nın oğlu, Süleyman'ın da yeğeni. AKP iktidarının hırsızlıklar, yolsuzluklar karşısındaki "kararlılığını" da gören hakimler, Tayyip'in ve "cürümlerinin" yaptığından farklı bir şey yapmamış olan zavallı banka hortumcularını hapisanelerden, davalardan, soruşturmalardan hızla kurtarıyorlar. Yahya'dan Murat'a tüm hortumcular yarın gazetelere ilan verseler yeridir: Koca bir Tayyip resminin yanına şöyle yazarlar: "Hortumcular sana minnettar!"

Sayı 98

50

15 Şubat
2004

ÇİZGİYLE

